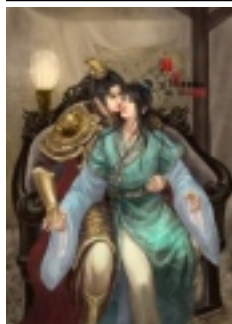

Giang Sơn Không Yêu, Yêu “Thái Giám”

Contents

Giang Sơn Không Yêu, Yêu “Thái Giám”	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40: Kết Thúc	88

Giang Sơn Không Yêu, Yêu “Thái Giám”

Giới thiệu

Tựa gốc: Bất ái giang sơn ái ‘thái giám’ Thể loại: cổ trang, cung đình, 1×1, cường nhược, bá đạo ôn r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-khong-yeu-yeu-thai-giam>

1. Chương 1

Khuôn mặt của người trước mặt mang đầy suy tư, “Ai,...phu nhân hay là trở về đi thôi, năm nay đã thu nhận không ít hơn 300 thái giám rồi, hơn nữa, hài nhi này, còn nhỏ như vậy, cho dù có nhận, trong cung này cũng không có ai rảnh rỗi, vậy thì ai sẽ nuôi dưỡng nó? Ta nói phu nhân hay là trở về đi thôi.” Lâm Đức Hải nói, Lâm Đức Hải—là thái giám chuyên phụ trách lau phòng, vốn là một lão nhân hiền lành, đứng trước mắt hắn là một phu nhân, trong tay ôm một đứa trẻ con còn đang khóc...

“Ngài hãy thu nhận hài tử này đi, nhà của ta thật sự không có tiền dưỡng hài tử này, công công, cầu ngài, thu cái mạng khổ của hài tử này đi...” phu nhân vừa khóc vừa cầu xin, nhưng là người phu nhân này ăn mặc thật sự không giống như những người tầm thường, mặc dù đang đứng trong mưa, Lâm Đức Hải vẫn thấy rõ, phu nhân này mặc bộ y phục màu vàng nhạt mà chỉ có những nhà quan lại mới được mặc, triều đình quy định, hoàng tộc mặc màu vàng, quan lại mặc màu vàng nhạt, nhưng phu nhân này lại mặc...Thật sự thấy được rất rõ, hơn nữa nhìn rất quen thuộc.

Lâm Đức Hải đảo mắt, suy nghĩ một chút, này không phải... Quên đi, hoàng tộc quan lại đấu tranh, hắn chỉ là một thái giám lau phòng nho nhỏ làm sao có khả năng hiểu biết được? Con người hắn đảo vòng, lập tức ôm lấy đứa trẻ nọ, thản nhiên cười nói: “Lý phu nhân không nên quý như vậy, nô tài đã biết rồi, đứa nhỏ này, nô tài sẽ không giao hắn ra đâu, hắn là giọt máu của Lý gia, ta lại chịu sự nhờ vả của Lý phu nhân, nếu như Lý phu nhân...”

Liễu Nhất Linh mạnh ngẩng đầu, trong mắt phẳng phất thêm một tia hy vọng, phía sau vốn là truy binh của đại nội, Liễu Nhất Linh nhìn mặt của đứa trẻ còn nằm trong khăn kia, lại nhìn Lâm Đức Hải nói: “Tạ ơn công công trợ giúp, nếu ngày sau Lý gia ta có thể khôi phục lại huy hoàng như ngày xưa, thì nguyện báo đáp đại ơn đại đức này của công công.” Nói xong lại lấy ra từ trong người một tấm ngọc bội có khắc một chữ Lý, đặt ở trong tay Lâm Đức Hải, nói: “Đây là ngọc bội gia truyền của Lý gia, cấp cho đứa nhỏ này mang, để sau này mẫu tử chúng ta cùng nhận thức nhau...”. Nói xong liền vội vã rời đi...

Lâm Đức Hải nhìn đứa nhỏ còn nằm trong chiếc khăn, là một đứa trẻ con, rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn, phần nộn, hai tròng mắt nhìn chăm chú không nháy mắt lấy một cái, vừa mới rồi còn không ngừng khóc, không nghĩ tới, vừa đặt vào trong tay chính mình, lại thoáng cười ha ha, hai tròng mắt lấp lánh hữu thần, chỉ là một hài nhi mà lại như thế này, trưởng thành nhất định là một mỹ nam tử, cho dù không có đáp ứng Lý phu nhân, chính mình cũng không thể nào mà đối với một đứa trẻ như thế này mà bỏ mặt được đây? “Ai,...hay là ôm trở về đi thôi...”. Nhìn đứa trẻ, nhẹ nhàng nói: “Sau này cứ theo họ Lâm của ta, ân... gọi Lâm Linh đi.”

***

“Tiểu Lâm tử, ngươi ở đâu rồi? Đứa nhỏ này, trưởng thành lại không chịu nghe lời rồi đây?”. Lâm Đức Hải chỉ biết than một câu, trong khi đó Lâm Linh lại đang ở trong phòng cùng các cung nữ trò chuyện vui vẻ...

“Thu Nhi tỷ tỷ, ngươi đang làm gì vậy?”. Lâm Linh thăm dò, tại ngay trước mặt Thu nhi mà vươn đầu ra, hù dọa Thu nhi thoáng cái lui về phía sau vài bước, nói: “Tiểu tử thôi, làm gì chứ! Nghĩ muốn hù chết Thu nhi tỷ tỷ ta hả?”.

Lâm Linh le lưỡi, nghịch ngợm nói: “Mới không có, Tiểu Lâm tử ta vừa mới tại ngự thư phòng ăn trộm một ít hoa quế cao, hắc hắc, Tiểu Lâm tử biết Thu nhi tỷ tỷ cùng các vị tỷ tỷ thích ăn nhất là món này, ha ha... dù sao chỗ kia hoàng hậu ăn cũng còn thừa lại, lại còn rất sạch sẽ, bọn họ nói muốn đổ đi, ta vội vàng giữ lấy. Ha ha... đây, Thu nhi tỷ tỷ”. Nói xong Lâm Linh đem hoa quế cao đưa tới trong tay Thu Nhi...

Thu nhi biết, Lâm Linh vốn là một hài tử tốt, chuyện gì cũng thay người khác nghĩ, nếu như hẳn không phải là một tiểu thái giám, có lẽ chính mình đã sớm động tâm rồi, nghĩ tới đây, Thu nhi lập tức xua đuổi ý nghĩ hoang đường trong đầu mình, dô dô miệng, nói: “Được lắm, người Tiểu Lâm Tử này, đem đồ ăn còn thừa lại của người khác cho Thu nhi tỷ tỷ cùng các vị tỷ tỷ ăn à?”.

Lâm Linh ngẩn người, hi hi ha ha cười nói: “Nào có hả, đây chính là do hoàng hậu nương nương chưa có dùng qua, nên chuyển qua đây, người không ăn hả? Ta ăn...!!” nói xong lại làm động tác đem bánh cho vào trong miệng...

Thu nhi lập tức đoạt lại miếng hoa quế cao, nhéo mặt Lâm Linh nói: “Đi đi! Không phải nói là cho ta sao? Sao lại có thể đoạt lại mà cho vào miệng mình như vậy?”. Nói xong, liền ăn hoa quế cao, mặc dù đồ ăn đã lạnh, nhưng Thu nhi cho vào miệng ăn vẫn cảm thấy thật ấm áp...

Lâm Linh le lưỡi, nói: “Xin lỗi, ha ha...” sau đó, đột nhiên sắc mặt lại ảm đạm xuống...

Thu nhi nghi hoặc nhìn Lâm Linh, hỏi: “Làm sao vậy? Tiểu Lâm tử?”

Lâm Linh nhìn đồ ăn thơm ngon cho Thu nhi, nhíu mày, cúi đầu nói: “Không...không có gì, chỉ là ngay cả Thu nhi tỷ tỷ tháng sau cũng phải đến hầu hạ bên người Quận chúa rồi, sau này sẽ không có người bồi Tiểu Lâm tử chơi...” Nói xong, tâm tình Lâm Linh lại càng thêm uể oải...

Thu nhi ghen ngào, đúng vậy, từ nhỏ bọn họ chính là không có gì giấu nhau, là bạn tốt của nhau, hôm nay, bởi vì, trong cung hoàng tử, công chúa và quận chúa cũng trưởng thành, cho nên, mỗi người cũng muốn có thật nhiều cung nữ cùng thái giám hầu hạ xem như một loại tượng trưng cho quyền thế của mình... chính là mình cũng không biết phải do ông trời sắp đặt, lúc đi ngang qua phòng nghỉ của quận chúa thì bị nhìn trúng, tuyển làm cung nữ hầu hạ bên người, theo lý hẳn là nên cao hứng, nhưng khi nghĩ đến phải rời khỏi Lâm Linh, tâm tình lại có chút uể oải, nàng ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười, nói: “Đứa nhỏ ngu ngốc, người nghĩ lớn lên bản thân sẽ cứ ở một chỗ này hả, khi trưởng thành rồi cũng sẽ rời đi khỏi địa phương này thôi.” Sau đó, Thu nhi chỉ chỉ chim nhỏ ngoài cửa sổ nói: “Xem, người cũng như chim giống nhau, lúc chúng còn nhỏ, có thể cùng huynh đệ tỷ muội cùng một chỗ, nhưng mà đến khi trưởng thành, sẽ tự mình bay lượn và học cách tự chiếu cố chính mình, tiểu Lâm tử cũng giống như vậy, phải học cách tự chiếu cố bản thân, mặc dù trước kia vẫn đều là Lâm công công chiếu cố người, nhưng cũng không thể nào chiếu cố người mãi được, một ngày nào đó, người sẽ rời khỏi nơi lau dọn phòng, đến nơi khác sau đó ở bên cạnh hầu hạ cho chủ tử của mình, cho nên, Tiểu Lâm tử nhất định phải học cách tự chiếu cố chính mình...”

Lâm Linh mặc dù cũng không hiểu hết được toàn bộ, nhưng vẫn cứ gật đầu, hẳn cũng biết, chính mình có một ngày phải rời đi khỏi nghĩa phụ luôn chiếu cố mình, chính là Lâm Đức, nhưng mà khi nghe Thu Nhi nói như vậy, chính mình thủy chung vẫn là không muốn lớn lên... như vậy, thật sự sẽ rời đi sao? Hẳn không suy nghĩ nhiều, hẳn vẫn như trước cười sáng lạng, nói: “rõ ràng rồi... Thu nhi tỷ tỷ trưởng thành rồi, tốt lắm, ta bây giờ mà không trở về, cha nuôi sẽ gấp đến chết mất, ta đã lên đi lâu rồi...”. Nói xong le lưỡi, nghịch ngợm giật lấy một miếng bánh sau đó chạy trở về...

Thu Nhi âm thầm thở dài, cảm thán, Lâm Linh có thể ở trong hoàng cung đầy sự tranh đấu cùng tính toán này, nhưng vẫn giữ được trái tim cùng tâm hồn thuần khiết...

Lâm Linh đi theo hành lang, đây là đường trở về phòng lau dọn, như thế nào khi quay về lại thấy có người? Theo lý thuyết, đây là nơi có rất ít người tới, hẳn tò mò lại đi xem một chút, một người nam tử mặc quần áo bằng lụa màu trắng, đang đứng ở bờ hồ? Lâm Linh không biết hẳn là ai, tiến lên vỗ vỗ vai hắn, nói:

“Này, người là ai hả? Nơi này hẳn là có rất ít người đến, người như thế nào lại tới nơi này?”. Nam tử quay đầu lại, quả nhiên, cũng như một thân trang phục hắc mặc trên người, nam tử lớn lên rất anh tuấn, trên khuôn mặt là một cổ anh khí, khuôn mặt đường nét hoàn mỹ rất đẹp, làn da dưới ánh mặt trời trắng nõn, cảm giác tựa như đồ sứ quý giá...

Nam tử tò mò nhìn Lâm Linh, Lâm Linh cũng không giống như các thái giám khác, mặt trang phục của thái giám, hắc vẫn ăn mặc trang phục của nam tử bình thường, nam tử hỏi: “Người là...ở cung nào? Người là tiểu thái giám?”

Lâm Linh ngẩn người nói: “Ta là người của phòng lau dọn, còn người?”

Nam tử sững sốt, cười cười nói: “ha hả...ta? ă... ở Nam Cung. Được rồi, người như thế nào lại không mặc quần áo của tiểu thái giám?”

Lâm Linh mỉm cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền mà không nên có đối với một nam nhân, nhưng mà ở trên mặt của Lâm Linh, lại lộ vẻ ngọt ngào cùng đáng yêu, hắc nói: “oh, người là người bên cạnh nhị hoàng tử? ha hả...ta không mặc trang phục thái giám là bởi vì cha nuôi ta nói, bây giờ vốn là mùa hè, mặc như vậy rất nóng.”

Nam tử cười cười nói: “Người thật sự rất đẹp đấy, không có người nào từng nói qua với người như vậy sao? Người nếu như thật sự là một nam tử, nhất định sẽ có rất nhiều nữ tử vì người mà khuynh đảo...”, nói xong nam tử trên mặt có chút ửng đỏ, đột nhiên, nam tử đẩy Lâm Linh ra, nói: ‘Ta nghĩ muốn đứng lên, nhị hoàng tử bảo ta đi ra ngoài làm một số việc, cái kia...ta đi...’ nói xong liền rời đi rất nhanh...

Lâm Linh lại khẽ lầm bầm: “Nói ta không mặc trang phục của thái giám, người cũng không phải như vậy sao, cũng giống như ta mà? Ha hả...”. nói xong còn làm mặt quỷ, lại giật mình một cái liền chạy đi về phòng...

2. Chương 2

Sau khi trở lại phòng lau dọn, Lâm Linh dường như nghe được tiếng huyền não, chuyện gì đang xảy ra? Lâm Linh duỗi đầu lên lên nhìn vào trong phòng, một tổng quản đại nhân đã lớn tuổi mặc một bộ trang phục màu tím nói: “Lâm Đức Hải à, ta nói người hà tất gì phải làm như vậy? ta cũng vì muốn tốt cho Tiểu Lâm tử, hơn nữa, hắc cũng không còn nhỏ, nên đi ra ngoài để nhìn xung quanh rồi, ta vốn có ý định đem hắc an bài đến bên người đại hoàng tử, người cũng nên buông tay để cho hắc đi ra ngoài để làm việc thôi, bản thân cũng đã lớn tuổi, không thể mãi chiếu cố hắc được, nếu cứ như vậy hắc sẽ không thể trưởng thành được đâu.” Lão nhân đem hết lời trong lòng nói với Lâm Đức Hải.

Lâm Đức do dự hồi lâu, cuối cùng, mới nói ra một câu: “Nhưng...ta lo lắng, đứa nhỏ này, từ nhỏ đã nghịch ngợm, lỡ như phạm phải sai lầm gì đó đối với đại hoàng tử, thì thật phiền toái...lại làm lớn chuyện, thì không tốt chút nào cả!”. Lâm Đức trong lòng lại lo lắng đến một vấn đề khác, Lâm Linh vốn là huyết mạch của Lý gia, sớm muộn gì thì cũng sẽ bị lộ, nhưng nếu để cho hắc đến bên người đại hoàng tử, có lẽ cũng không phải không tốt...

Người tổng quản nọ thở dài, nói: “ai...Lâm Đức Hải... Ta nói như thế nào người mới chịu hiểu đây? Dù sao danh sách ta đã đưa cho Hoàng thượng rồi, người cũng đã phê duyệt rồi, đến lúc đó mặc kệ người có chịu hay không, Tiểu Lâm tử cũng phải đến cung đó làm việc, ta nói cho người biết nếu không phải ta nể tình giữa và người cùng tiến cung một ngày, thì còn lâu mới báo cho người biết trước, bây giờ ta có việc, chuyện này người hãy nói lại với Tiểu Lâm tử trước đi, còn có, ba ngày sau, bên Lâm cung sẽ có người tới đón, người cũng không nên để cho ta khó xử!”. Nói xong tổng quản mở cửa rời đi...

Lâm Linh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn Lâm Đức Hải, nhỏ giọng hỏi: “Cha nuôi? Làm sao vậy? người vừa rồi là ai?”

Lâm Đức Hải ngẩng đầu, nhìn người thiếu niên xinh đẹp anh tuấn bất phàm trước mặt, quả nhiên, hắc như vậy vốn không có cách nào che giấu được, Lâm Đức Hải cười cười nói: “Không có gì, Trương tổng quản vừa

mới tới, nói ba ngày sau, người đi lên cung hầu hạ đại hoàng tử, Tiểu Lâm tử, có lẽ người thật sự đã trưởng thành, ta tưởng rằng có thể bảo vệ người cả đời... đáng tiếc, cha nuôi đã đánh giá cao chính bản thân mình rồi, người theo ta nhiều năm qua bây giờ cũng nên đi ra ngoài học cách tự chiếu cố bản thân mình rồi..." nói xong xoay người không dám nói thêm nữa...

Lâm Linh không rõ tại sao cha nuôi lại cảm thấy mất mát như vậy: "Không phải chỉ là đến chỗ đại hoàng tử thôi sao? Ta vẫn còn ở lại trong cung mà, cha nuôi sao lại thương tâm đến như vậy?" Lâm Linh hỏi.

Lâm Đức Hải cười cười: "Người còn nhỏ, chờ người sau này...". Đột nhiên lại nghẹn ngào, không thể nói thân thể của hắn cho hắn biết được, không thể... Lâm Đức Hải một lần nữa tỉnh táo lại rồi chỉnh đốn lại tinh thần của chính mình, nói: "Chờ người sau này lớn lên một chút nữa khi đã có thể hiểu chuyện hơn...". Nói xong liền đi ra ngoài...

Lâm Linh cảm thấy thật khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, hắn nhân lúc này mà trải qua ba ngày bình an cuối cùng của cuộc sống...

Ba ngày sau, người bên Lâm cung đến đưa Lâm Linh đi, Lâm Linh cũng không chút do dự đi cùng bọn họ, Lâm Đức Hải trong tâm luôn cảm thấy vô cùng bất an, không biết phải làm như thế nào cho phải, Lâm Linh có khuôn mặt giống với người đó như vậy, nếu như để hoàng hậu nhìn thấy thì khả năng bị nhận ra rất cao? Lâm Đức Hải mang theo cảm xúc lo lắng trong lòng, không biết phải làm như thế nào để cho Lâm Linh tránh được những sóng gió trong cung đình này...

Lâm Linh đi theo người vừa tới đến lên cung, đi vào bên trong mới cảm thấy một điều đó là nơi này so với phòng lau dọn trước kia mình ở quả nhiên là rộng hơn rất nhiều, lần này thật sự được mở rộng tầm mắt, vốn là một người lau phòng nhỏ nhoi sao có khả năng làm ở một nơi như thế này? Lâm Linh không dám ngẩng đầu, tiểu thái giám dẫn đường phía trước đột nhiên dừng lại, xoay người, dùng ngữ khí cực kỳ khó chịu nói: "Người, ở chỗ này chờ, đợi ta vào bẩm báo với đại hoàng tử, sau sẽ gọi người vào." Nói xong lại nhấn nhá làm bộ tiêu sái bước vào trong phòng...

Chỉ còn lại Lâm Linh đứng ở bên ngoài chờ đợi, đợi một thời gian dài, tiểu thái giám cuối cùng cũng đi ra...

Tiểu thái giám tức giận nói: "Người, đi vào đi, đại hoàng tử cho gọi người vào."

Lâm Linh ngẩn người, nói: "Ồ". Sau đó, đi vào trong phòng, quả nhiên, nơi đây được trang trí hoa lệ, trên tường có khảm ngọc quý, phía trên trái, có một tấm màn mỏng, tò mò nhìn một chút, dường như bên trong có người...

Đột nhiên có một âm thanh truyền đến, nói: "Người chính là người mà Trương công công tuyển đến tên Tiểu Lâm tử?". Thanh âm từ phía sau tấm rèm truyền tới...

Lâm Linh theo thanh âm mà nhìn lại, từ phía sau tấm rèm, một thân ảnh chậm rãi bước ra, Lâm Linh trấn định lại rồi nhanh chóng hạ thân mình, sau đó hồi đáp: "Dạ phải, tiểu nhân là Tiểu Lâm tử...là người Trương công công tuyển tới..."

Nam tử từ phía sau tấm rèm đi ra, nam tử trên người mặc trang phục bằng sa mỏng màu xanh, khí chất phát ra từ cơ thể đầy sự cao quý, lớn lên bộ dáng anh tuấn bất phàm, mặc dù, Lâm Linh đã có tướng mạo xinh đẹp bất phàm rồi, nhưng cơ thể nam tử này lại phát ra loại khí chất mà Lâm Linh vốn không có được...

Nam tử vừa cười vừa nói: "Tiểu Lâm tử, ha ha... quên ta rồi sao?". Nam tử tiến lên nâng cằm Lâm Linh, làm cho Lâm Linh thấy rõ nhất thanh nhị sở...

Lâm Linh cẩn thận nhìn người trước mắt, thật...quen thuộc, chính xác là đã từng gặp qua ở nơi nào...

Nam tử tiếp tục mỉm cười, nói: "Thật sự không nhớ sao hả, khi còn bé, ta len lén vào ngự thư phòng, người vừa lúc lại ở nơi đó hỗ trợ quét dọn...thật sự không nhớ sao?". Nam tử nhún mày lại...

Lâm Linh lại bắt đầu suy nghĩ lại thật cẩn thận, nguyên lai... là hắn... lúc này mới nhanh chóng gật đầu, nói: "Nhớ kỹ, nhớ kỹ, lúc ấy, người nói bởi vì cha người bức người đọc sách, cho nên, người mới trốn đến nơi đó." Lâm Linh dùng ngữ khí cực kỳ hưng phấn mà nói.

Nam tử liên tục gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta nghe được bọn họ gọi ngươi là Tiểu Lâm tử, ta ngay lúc ấy nghĩ không biết có phải là ngươi hay không, lại không ngờ được thực sự là ngươi. Ha ha...được rồi, ước định lúc đầu của chúng ta, bây giờ sợ rằng...không thể thực hiện được rồi...”. Nam tử cuối đầu, mặt đỏ ửng...

Lâm Linh cũng không có ý tứ gì cũng không cúi đầu, nói: “ha ha...trước kia chúng ta còn nhỏ, ngươi không biết, ta cũng không hiểu chuyện gì cả...cho nên không thể là chắc chắn rồi! được rồi, ngươi tên gì?”

Nam tử nhìn Lâm Linh ngây thơ, thì bật cười, nói: “Àn, ta gọi là... hỏi ngươi trước, người hoàng thất thì gọi là gì?”

3. Chương 3

Tiêu Nghệ Hàn nhìn người trước mặt, trong lòng nổi lên một chút đắc ý, hẳn thật sự xinh đẹp, chỉ sợ trên đời này chỉ có một người có thể so sánh với hắn mà thôi, không sai, chính là nàng—Liều Nhất Linh, chỉ có Liều Nhất Linh xinh đẹp kia mới có thể cùng hắn so sánh...

Tiêu Nghệ Hàn buông ra cánh tay đang dìu Lâm Linh, nhìn Lâm Linh nói: “Cái kia... ngươi...”. Không biết nên nói cái gì đó mới có thể làm giảm bớt cảm giác xấu hổ kia, cũng không biết mặt mình đã sớm hồng thắm...

Lâm Linh nhìn nhìn vài cái, sau đó khẽ hạ mi mắt, khi khi một chút thì bật cười: “Đại hoàng tử làm sao vậy? Nô tài vốn là nô tài, người muốn phân phó cái gì thì cứ việc nói, chứ không cần phải đỏ mặt... như vậy?”

Vừa nghe lời này, Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên không biết phải làm sao liền đứng lên, cũng tránh không nhìn đến đôi con ngươi lạnh lợi sáng ngời của Lâm Linh, hai tròng mắt Lâm Linh rất đẹp, trong suốt, sáng ngời, đáng yêu, nhìn vào đó không hề thấy đến sự tranh đấu cùng toan tính trong cung, phẳng phất giống như một khe suối nhỏ có dòng nước trong lành, Tiêu Nghệ Hàn nói: “Ngươi... trước cứ lui xuống dưới đi, ta còn có việc, ngươi ở ngoài cửa hầu, có việc gì thì ta sẽ gọi cho ngươi...”

Lâm Linh cuối người hành lễ, le lưỡi, nghịch ngợm nói: “Tuân mệnh, đại hoàng tử”. Sau đó, xoay người đi ra ngoài...

Tiêu Nghệ Hàn trở về trước thư bàn, nhìn nghiêng mực trên bàn được cột bởi một cái nơ bướm bằng tơ tằm màu đỏ, lại lấy ra một cái ngọc bội được cất giữ trong người, đây là lễ vật Lâm Linh đưa cho mình, ngọc bội này vẫn luôn được mình xem như là trân bảo, bởi vì, vật này chính là vật trao đổi lúc trước khi hắn đáp ứng cùng mình...

Tiêu Nghệ Hàn cúi đầu, liếc mắt mà cảnh cáo chính mình: “Không thể, Tiêu Nghệ Hàn, ngươi không thể... ngươi không thể đối với một người thái giám mà sinh ra tình cảm ái mộ, hắn chỉ là một thái giám...”. Nhưng mà, nhưng mà, đối với hắn vẫn là có cảm giác, cái cảm giác ấy từ lúc 8 tuổi đến bây giờ, 10 năm rồi... chưa từng gián đoạn qua, luôn đối với hắn mà tưởng niệm...

Tiêu Nghệ Hàn cảnh cáo chính mình, không biết từ lúc nào, hắn đối với Lâm Linh tự vạch ra một giới tuyến nhất định, là từ lúc Trương công công nói cho chính mình hắn là một thái giám sao? Hay là...

Đột nhiên, có người cắt đứt dòng tự hỏi của Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Đại hoàng tử, là ta, Tiểu Lâm tử, Hoàng thượng phái người đến nói có việc xin mời Đại hoàng tử đến, người cũng đã đợi bên ngoài đã lâu, có cho tiến vào hay không?” Nói xong đẩy cửa ra, người vào là Trương Công Công...

Trương Công công hành lễ, nói: “Đại hoàng tử, Hoàng thượng nói có việc mời các vị hoàng tử đi đến điện dưỡng tâm để thưởng lượng, mong đại hoàng tử trong mặt khắc lập tức đến điện dưỡng tâm ngay, nô tài còn phải đến thông báo cho các vị hoàng tử khác...”. Nói xong vô cùng cung kính mà rời khỏi phòng...

Tiêu Nghệ Hàn sau khi thấy Trương công công rời khỏi đây, thì trở lại phòng, nhìn thấy Lâm Linh đứng ở nơi đó, kỳ quái hỏi: “Ngươi... lại đứng ở chỗ này làm gì?”

Lâm Linh nháy nháy mắt sau đó khẽ cúi đầu nói: “Đại hoàng tử không cần thay y phục sao? Ngài định mặc trang phục này mà đi đến điện dưỡng tâm?”

Tiêu Nghệ Hàn nhìn nhìn một thân y phục hàng ngày của chính mình, nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên, nhờ có người nhắc nhở, Tiểu Lâm tử, giúp ta đem triều phục cầm đến...”

Lâm Linh le lưỡi, nói: “Tuân mệnh! Đại hoàng tử.”

Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh bộ dáng hoạt bát, cùng với khi đó giống nhau...

Lâm Linh đi qua đi lại, không tìm được triều phục của Tiêu Nghệ Hàn, Tiêu Nghệ Hàn cười khổ, Lâm Linh vừa mới tới đây không lâu, làm sao có thể biết triều phục để ở đâu, chính mình thật sự là vô ý, Tiêu Nghệ Hàn không thể nhịn được nữa, hay là chính mình đi tìm, rốt cuộc lại bước lên nói: “Hay là để ta tự tìm đi, người vừa mới tới, làm sao có thể biết nó để đâu mà tìm?” Nói xong, liền muốn bước lên đi tìm triều phục...

“Hả... tìm được rồi, ách... đại hoàng tử, người...” Lâm Linh nhìn Tiêu Nghệ Hàn, mà Tiêu Nghệ Hàn lại nhìn chính mình cho nên không để ý mà đụng phải Lâm Linh, đột nhiên mặt đỏ đến cổ, lập tức buông ra...

“Người... giúp ta thay đi”. Nói xong mở ra hai tay, ý bảo Lâm Linh giúp mình thay y phục.

Lâm Linh rất lưu loát giúp Tiêu Nghệ Hàn thay y phục, Tiêu Nghệ Hàn nhún nhún vai: “Ân, người làm tốt lắm, Tiểu Lâm tử.” Tiêu Nghệ Hàn vừa cười vừa nói...

Lâm Linh cười: “Cám ơn đại hoàng tử đã khen ngợi. Đại hoàng tử không tính đi đến điện dưỡng tâm sao? Thời gian cũng không còn nhiều lắm...”

Tiêu Nghệ Hàn nói: “Ai nha, thiếu chút nữa là quên mất rồi, Tiểu Lâm tử, cám ơn người đã nhắc nhở ta, người đi theo ta đến điện dưỡng tâm đi...”. Tiểu Lâm tử vốn là ngày đầu tiên đến đây, lại nhận được sự ưu ái của đại hoàng tử, để cho hắn hầu hạ bên cạnh, khó tránh khỏi việc nhận được một số ánh mắt lạnh lùng của những thái giám khác.

Lâm Linh đi theo Tiêu Nghệ Hàn đến chánh điện, hắn rất quý củ mà chờ ở bên ngoài.

Tiêu Nghệ Hàn đi vào trong điện dưỡng tâm, tất cả các hoàng tử đều đã có mặt đầy đủ rồi, lão hoàng đế Tiêu Lăng Quân an tường ngồi tại long ý, nhìn thấy bọn họ, chúng hoàng tử lại có biểu hiện tức giận rất quái lạ.

Tiêu Lăng Quân vừa ho khan vừa nói: “Khụ khụ... các vị hoàng nhi cũng đã tới rồi? khụ ... khụ khụ, có việc muốn nói... trẫm đến nay vẫn chưa lập thái tử, các vị hoàng nhi có biết vì sao hay không?”

Mọi người nhất thời bối rối, lão hoàng đế đã không chịu lập thái tử nhiều năm rồi, vô luận là ai tới khuyên can cũng không đồng ý, chết sống không lập thái tử, bây giờ lời này vừa nói ra, nói đúng hơn là muốn lập thái tử rồi...

Tam hoàng tử Tiêu Nghệ Kỳ lập tức tiến lên nói: “Phụ hoàng bao lâu nay vẫn không lập thái tử tức là có chủ ý riêng, nhi thần có được mạn phép nói ra hay không?” Tiêu Nghệ Kỳ vốn là một người rất có tâm kế, hắn tưởng rằng chỉ cần có lời giải đáp trước, thì sẽ được chú ý đến..

Nhưng lại không biết, lão hoàng đế trong lòng đã sớm chọn người, chỉ là...

Tiêu Lăng Quân liếc nhìn tam hoàng tử, nói: “Ân... cái này... trẫm bây giờ muốn lập thái tử, trẫm muốn từ trong những hoàng nhi ở đây lựa chọn một người thích hợp, nhưng mà trẫm cũng không thể đánh giá các vị hoàng nhi như ngày xưa, cho nên, trẫm nghĩ muốn... khụ khụ... trẫm nghĩ muốn như thế này, các vị hoàng nhi, trẫm bây giờ còn có một việc rất khổ não, nước láng giềng là nước chuyên buôn bán lá trà, nhưng mà tại vùng biên cảnh của đất nước chúng ta cũng có loại lá trà rất tốt, tạo sinh ý khá cao, chính vì vậy lại tạo nên sự phân tranh giữa hai bên, mà nước ta và nước láng giềng lại có quan hệ rất tốt, bây giờ chỉ vì việc sinh ý kia mà bọn họ mang quân đến thương tổn nhân dân ta, bây giờ việc đã đến nước này, xin mời các vị hoàng nhi vì trẫm mà nghĩ ra một biện pháp, như thế nào để giải quyết chuyện phân tranh giữa thương nhân hai nước, vừa không làm mất hòa khí giữa hai bên? Trẫm cho các vị hoàng nhi 3 ngày, rồi viết một phân tấu chương dâng lên, chính là như thế, cái này sẽ do trẫm và hai vị tể tướng thông qua, vị hoàng tử nào đưa ra kế sách toàn vẹn nhất, thì trẫm sẽ lập người đó làm thái tử..”. Nói xong, Tiêu Lăng Quân liếc nhìn các vị hoàng tử trong đại điện một cái...

Không có gì phải bàn cãi nữa, đây chính xác là một cuộc thi, chính là nếu khởi binh đối với nước láng giềng, đương nhiên là nước ta chiến thắng, nhưng mà lão hoàng đế lại muốn giảm bớt khó khăn, muốn chiến thắng mà không phải đụng tới binh khí, việc này khó càng thêm khó..

Trong đại điện nhất thời an tĩnh xuống, mọi người đều hành lễ nói: “tuân mệnh, nhi thần sẽ dùng hết khả năng có thể để giúp phụ hoàng giải quyết vấn đề này...” Nói xong tất cả mọi người rời khỏi đường tâm điện.

4. Chương 4

Lâm Linh ở ngoài điện đợi hơi lâu, có một tiểu thái giám chạy nhảy loạn xạ hướng hắn đi tới, đối hắn nở một nụ cười sáng lạn, khác với những thái giám khác đối với hắn luôn chỉ chỉ trỏ trỏ, tiểu thái giám này lại vỗ vai Lâm Linh một chút, nói: “Này! chào người, ta tự giới thiệu với người, ta là tiểu thái giám hầu hạ bên người nhị hoàng tử, gọi là tiểu Hoàn tử, người gọi là tiểu Lâm tử phải không? Sớm nghe chủ tử ta nói, bên người Đại hoàng tử mới có một công công hầu hạ tên Tiểu Lâm Tử.”

Lâm Linh bị tiểu Hoàn Tử nói một tràng dài thì có chút sững sốt, chớp hai mắt, nghĩ tới: “tiểu thái giám bên người nhị hoàng tử không phải là người nam nhân lần trước sao? Hắn như thế nào...”

Lâm Linh nhớ đến chuyện lúc trước, vẫn rất thân thiết nói: “Đúng vậy, là ta, Tiểu Lâm Tử trong truyền thuyết được mọi người thường nói đến đây, ha ha...”. Lâm Linh vẫn không thay đổi khẩu khí, vẫn dùng thanh âm có pha chút nghịch ngợm nói.

Tiểu Hoàn Tử nhìn hắn, tò mò nói: “Người thật đúng là lớn mặt nha, câu người vừa nói kia, nếu để bọn họ nghe được thì người nhất định phải chết.” Nói xong tiểu Hoàn Tử lại chia chia đến những thái giám khác đang đứng gần đó (chỗ này ta chém..)

Lâm Linh nhúc nhích đầu nói: “Tại sao bị bọn họ nghe được thì sẽ chết? chẳng lẽ bị người nghe được sẽ không chết sao?”

Tiểu Hoàn tử dò xét khẩu khí của Lâm Linh, sau đó mới liếc mắt một cái, nói: “Người nha, thật là, bây giờ là lúc nào rồi mà còn không hiểu tình thế trong cung lúc này một chút đi, thôi thì để ta nói cho người biết.”

Nói xong Hoàn Tử chỉ vào ba thái giám này giờ vẫn đứng một bên nói: “Hoàng thượng tổng cộng có mười hai hoàng tử, mà ba người này, vốn là thái giám hầu hạ bên người bát hoàng tử và thập hoàng tử cùng thập nhị hoàng tử, mà bát hoàng tử cùng thập hoàng tử và thập nhị hoàng tử vốn là người bên Du Phi cung, mà ba hoàng tử này vốn là cùng một phe cho nên cho nên ba người này đây cùng một phe.”

Tiếp theo tiểu Hoàn tử chỉ đến ba thái giám khác, tiếp tục nói: “Bọn họ đây vốn là thái giám bên người của Tứ, Thất, và Cửu hoàng tử, mà Tứ, Thất, Cửu hoàng tử vốn là ở cung Ngâm Phi. Về phần Tam, Ngũ, Lục hoàng tử đây là người bên cung Linh Phi, người cũng đừng nên xem thường người bên Linh Phi, nghe nói Hoàng thượng vốn là một lần ra ngoài tuần tra thì gặp được, nghe nói nàng lớn lên cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rất giống nhau, Hoàng thượng rất sủng nàng”.

Tiểu Hoàn tử làm ra bộ mặt không phục, lại nói tiếp: “Người mà chúng ta hầu hạ chính là người bên Chính cung nương nương, Hoàng hậu là người sinh ra Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, hai người bọn họ quan hệ rất tốt, còn có, Hoàng Hậu là tỷ muội của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Liễu Nhất Linh là Liễu Linh Hân, nghe nói hoàng hậu lúc còn trẻ tuổi rất xinh đẹp, người xem tướng mạo của Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử thì biết.” Rốt cuộc, tiểu Hoàn tử cũng kết thúc câu chuyện dài của mình.

Lâm Linh gật đầu, nhưng mà vẫn còn có chút nghi vấn, nói: “Na, vậy... bọn họ vốn chỉ là những thái giám hầu hạ bên người chủ tử mà thôi, vậy sao lại muốn kết bè kéo cánh như vậy?”

Tiểu Hoàn Tử bĩu môi, nhún vai, nói: “Người, người, người... bảo ta nói như thế nào với người mới tốt đây? Nhìn người lớn lên mi thanh mục tú như vậy nguyên lai lại là một người ngu ngốc hả? ta nói cho người biết, bọn họ đây là đang tranh thủ sự đồng tình của chủ tử của mình, mà những hoàng tử ở các cung

lúc này cũng chỉ tạm thời làm huynh đệ trong hòa bình mà thôi, đến lúc tranh đấu thật sự, người lúc đó hãy nhìn mà xem, bọn họ nói không chừng ngay cả thân phụ mẫu cũng có thể không nhận.” tiểu Hoành tử ngữ khí đột nhiên có chút ngưng trọng mà đứng lên...

Lâm Linh há to miệng, biểu tình cực kỳ khoa trương, cà lăm nói: “Không... không thể nào? Đáng sợ như vậy sao? na, vậy bọn họ rốt cuộc là tranh nhau cái gì hả?”.

Tiểu Hoành Tử cho Lâm Linh một cái đánh vào đầu nói: “Người đúng là quá ngu ngốc mà, cái mà họ tranh trên đời chỉ có một, hơn nữa còn có thể thống trị thiên hạ, người có rõ hay không? Hôm nay nói không chừng Hoàng thượng chính là muốn đem thứ này cho một người trong số bọn hắn, người giờ đã hiểu rõ hay chưa?”.

Lâm Linh suy nghĩ một chút, nói: “Oh, rõ rồi, không phải vốn là ngôi vị thái tử mà...” còn chưa nói hết đã bị tiểu Hoành Tử bước đến che lại miệng...

Tiểu Hoành Tử thật sự muốn phát điên rồi, nói: “Người... thật không nên cùng người nói nhiều như vậy, được rồi các chủ tử cũng đi ra, người sau này không nên đi nói lung tung, sẽ mang phiền phức đến cho chủ tử mình, biết không? Nếu không phải chủ tử của ta từ nhỏ đã nghĩ muốn giúp chủ tử của người leo lên vị trí kia, ta mới không tới đây mà cảnh tỉnh người”. Nói xong còn tặng cho Lâm Linh một ánh mắt sắc bén...

Lâm Linh nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn đi ra, bên cạnh còn có một nam tử, mà nam tử này vốn là người lần trước...

Mà người nam tử kia nhìn thấy Lâm Linh thì cũng ngây ngẩn cả người, không khỏi đỏ mặt, chỉ vào Lâm Linh, nói: “Người là...”

Lâm Linh vừa nhìn thấy nam tử, liền lập tức lộ ra má lúm đồng tiền cười, nói: “Là người hả, ha ha, người không phải là thái giám hầu hạ bên người của Nhị hoàng tử hay sao? Như thế nào lại...”.

Nam tử cười cười, nói: “Thật sao? ta có nói ta làm thái giám hay sao hả? ha ha”.

Tiểu Hoành tử tiến đến nhéo Lâm Linh một cái, nói: “Người không có mắt sao, Tiêu Lâm Tử, hắn chính là nhị hoàng tử, người sao dám nói như vậy?” Sau đó trừng mắt nhìn Tiêu Lâm Tử một cái.

Lâm Linh ngẩn người, tiếp theo lập tức quỳ xuống, nói: “Nhị hoàng tử tha tội, nô tài vừa rồi có mắt như mù... mới...”

Nhị hoàng tử lập tức nâng Lâm Linh dậy, Lâm Linh ngẩng đầu, nhìn người nam tử trước mắt, vẫn tuấn tú như trước kia, mà ánh mắt nhị hoàng tử đối với hắn lại để lộ ra một tia ái mộ, nói: “Ha hả... không nên đa lễ, cứ gọi ta là Tiêu Nghệ Uẩn, người sau này cứ gọi ta Nghệ Uẩn là được, bọn hạ nhân cũng gọi ta như vậy, tiểu Hoành Tử cũng gọi ta như vậy, nên người cũng gọi giống như vậy đi? Nhưng mà... ở bên ngoài trước mặt người khác thì đừng gọi như vậy, bởi vì trong cung còn có cung quy... ha hả...”

Lâm Linh gật đầu, nở nụ cười sáng lạn, lộ ra hai má lúm đồng tiền, nghịch ngợm nói: “Uh... Uh... sau này ta cứ gọi nhị hoàng tử là Nghệ Uẩn...”

Tiêu Nghệ Hàn nhìn bọn họ thân mật như thế, lập tức lại nổi lên cơn ghen tuông, nói: “Khụ, các người có cảm tình tốt lắm sao? Mới vừa gặp nhau mà hai người đã thân thiết nắm tay không buông? Tiểu Lâm Tử ta thấy người hay là nên đi theo Nghệ Uẩn đi, người ở tại bên người ta, ta cũng không thấy người cao hứng như vậy đi?”

Tiêu Nghệ Uẩn le lưỡi, buông Lâm Linh ra, đi qua kéo kéo tay áo Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Ca, đừng nóng giận mà, Tiểu Lâm Tử là người bên huynh, ta nào dám như vậy? Được rồi, chúng ta hay là bàn chính sự đi, lão nhân cũng đã nói như vậy rồi, huynh rốt cuộc là có ý định như thế nào hả? không bằng, huynh đi nơi ấy thương lượng một chút.”

Tiêu Nghệ Hàn nhíu mày, nói: “Được, chúng ta đi tới nơi ấy thương lượng”. Nói xong cùng Tiêu Nghệ Uẩn trở lại Lân cung...

Lâm Linh cùng Tiểu Hoành Tử thì đứng ở bên ngoài hầu...

Tiêu Nghệ Uẩn nhú mày, vừa tự hỏi vừa nói: “Ca, ta xem lần này lão nhân muốn làm thật sự rồi, chuyện này cũng thật không bình thường, tấu chương này nghĩ như thế nào thì cũng đều dẫn đến một chữ “Tử” hả?”.

Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, nói: “Oh? Nghệ Uẩn, chỉ giáo cho?”.

Tiêu Nghệ Uẩn nói: “Ca, huynh không phân tích qua sao? Những điều khác không nói tới, trong các hoàng tử, bụng dạ khó lường thì có Tam đệ, Lục đệ hai người, bọn họ như thế nào có thể làm cho chúng ta thuận lợi đem tấu chương giao đến tay cho lão nhân? Đó là việc nhỏ, trở lại, lão nhân xem ra vốn là không được, nếu không, hẳn cũng nhện đã 20 mấy năm, chết sống không chịu lập thái tử, hôm nay đột nhiên nói muốn lập thái tử, xem ra là có sự tình đáng khả nghi, còn nữa, theo quy củ của tổ tông để lại, tử bằng mẫu quý, huynh là do chính cung sinh ra, lão nhân ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, xem ra lão nhân còn có ý định khác, chỉ sợ khi đem tới, căn bản cũng không thềm mở ra, sợ hẳn nhìn cũng không nhìn tới đi? Cho nên, ta xem chuyện không đơn giản như vậy.” Tiêu Nghệ Uẩn phân tích từng chi tiết thật rõ ràng.

Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, nói: “Ha hả... vậy thì đệ sai lầm rồi.”

Tiêu Nghệ Uẩn tò mò nói: “Oh? vậy ý của huynh vốn là...”

Tiêu Nghệ Hàn cười cười, nói: “Ta nghĩ lão nhân tâm lý đã xác định được là chọn người nào lên làm thái tử rồi, nhưng chưa chắc có phải là một trong hai ta hay không, người hãy ngẫm lại mà xem, hẳn sẽ dĩ đem đề tài nói rõ như vậy, nói đúng là cấp cho mỗi người một lần cơ hội, xem ai có thể đủ hiểu biết mà hiểu rõ ý tứ trong lời nói, mà ý tứ của lão nhân chính là xem ai có đủ can đảm giao phần tấu chương này, ta nghĩ tất cả mọi người đều biết rõ quy củ trong triều đình, hoàng tử không được tham chính, nếu giao lên thì cũng đồng nghĩa với một chữ chết, mà nếu không giao cũng là một chữ chết, lão nhân lúc nói lại không nói rõ vấn đề này, nhưng mà nhất định có rất nhiều người không dám giao, nhưng nếu như giao rồi thì sao? Chưa chắc là chết, không giao thì nhất định cùng ngôi vị hoàng đế kia là vô duyên... cho nên, lão nhân vốn là một bậc cao thủ.”

Tiêu Nghệ Uẩn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Đúng vậy! thì ra là như vậy sao, ta đây là không giao rồi.”

Tiêu Nghệ Hàn lập tức nhảy dựng lên, nói: “Đệ nói vậy cái gì vậy? đệ đường đường là nhị hoàng tử sao có thể không có can đảm như vậy? không nên lo lắng cho ta, đệ phải giao, hơn nữa phải giao ra một đáp án tốt nhất, nếu như tấu chương của ta không được chọn thì nghĩa là ta cùng ngôi vị hoàng đế kia là vô duyên, ít nhất còn có đệ, đừng quên chúng ta là huynh đệ, đệ sau này đừng có nói lời ngu ngốc như vậy, có nghe thấy không?”.

Tiêu Nghệ Uẩn lập tức gật đầu, nói: “Được rồi, huynh dạy sao thì chính là như vậy, Nghệ Uẩn sẽ dùng hết khả năng để nghĩ đến đáp án tốt nhất...”

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng Tiểu Hoàn Tử “Hoàng thượng giá lâm...”.

5. Chương 5

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng của tiểu Hoàn Tử: “Hoàng thượng giá lâm...”.

Tiêu Nghệ Hàn cùng Tiêu Nghệ Uẩn hai người nhất tề hành lễ quỳ lạy.

Mà hoàng đế lúc đi tới đại điện của Lâm cung, đột nhiên ngừng lại cước bộ, thân thể run nhè nhẹ, trước mắt chính là thân ảnh mà chính mình đã tưởng niệm sau bao nhiêu năm, thật sự quen thuộc, thật sự...

Lâm Linh xoay người nhìn thấy một người mặc long bào chính là Tiêu Lăng Quân, lập tức quỳ xuống nói: “Hoàng thượng thánh an, nô tài không có nghe đến thông báo, cho nên... ách...”. Lâm Linh bị Tiêu Lăng Quân tự mình nâng dậy, tất cả những người ở đây đều bị một màn này dọa cho ngất người...

Hoàng đế luôn luôn là người không phải dễ tính, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhìn Lâm Linh mà nở nụ cười, chính là mỉm cười, Lăng Tiêu Quân khoe miệng khe cong tạo thành một vòng cung, ngữ khí ân cần hỏi: “Người... là thái giám của cung nào? Hầu hạ ai?”

Lâm Linh cung kính mà hồi đáp: “Nô... nô tài vốn là thái giám ở Lâm cung, vốn là hầu hạ đại hoàng tử”.

Tiêu Lăng Quân chọn mi, nói: “Ô? Vậy là người của Hàn nhi sao? Na, vậy hẳn đối với người có được hay không? Có đánh chửi qua người hay không, người còn nhớ rõ cha mẹ của người không? Người từ lúc nào thì tiến cung? Ồ... trẫm không có ý tứ gì khác, chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Tiêu Lăng Quân cảm thấy chính mình có chút thất thố, nhưng rõ ràng người trước mắt mang bộ dáng giống Liễu Nhất Linh năm đó, khuôn mặt giống nhau như đúc, ngay cả khí chất, cùng đôi mắt trong sáng như nước kia, khiến cho ai nhìn vào cũng phải động tâm...

Lâm Linh ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Tiêu Lăng Quân, trước mắt chính là một lão nhân, khoe mắt cùng cái trán cũng đã xuất hiện những nếp nhăn nhưng vẫn không làm mất đi khí chất anh tuấn của hắn, có thể tưởng tượng hắn lúc còn trẻ là một người anh tuấn bất phàm cỡ nào, Lâm Linh cười một chút, như trước lộ ra hai má lúm đồng tiền, điềm đạm nói: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, nô tài tốt lắm, Đại hoàng tử vốn là một chủ tử rất tốt, về phần cha mẹ của nô tài, nô tài thực sự không nhớ rõ, nột... Hoàng thượng mau vào đi thôi, Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đã đợi một hồi lâu rồi.” Lâm Linh cười ngọt ngào...

Tiêu Lăng Quân cũng vừa cười vừa nói: “Đúng rồi, người điu trẫm vào trong đi.”

Lâm Linh gật đầu, nói: “Tuân mệnh!” Nói xong liền điu Tiêu Lăng Quân vào trong, cũng không biết chính mình đã làm cho bao nhiêu tiểu thái giám sinh ra lòng đổ kỵ...

Lâm Linh điu Tiêu Lăng Quân vào trong, Tiêu Nghệ Hàn cùng Tiêu Nghệ Uẩn hành lễ, nói: “Phụ hoàng thánh an.”

Tiêu Lăng Quân ho khan rồi ngừng lại, nói: “Khụ! Đứng lên đi.”

Tiêu Nghệ Hàn cùng Tiêu Nghệ Uẩn đứng dậy, nhìn thấy người bên cạnh Tiêu Lăng Quân chính là Lâm Linh, không biết là xảy ra chuyện gì, Lâm Linh vẫn như trước nghịch ngợm mà cười, cái gì cũng không nói.

Tiêu Lăng Quân nhìn ra Tiêu Nghệ Hàn cùng Tiêu Nghệ Uẩn đang có điều thắc mắc, liền nói: “Cái này...” chỉ chỉ Lâm Linh nói: “Trẫm nhìn tiểu thái giám này lớn lên thanh tú, lại khiến cho người ta thích, lại là người của Hàn nhi, được dạy dỗ khá tốt!” Tiêu Lăng Quân tự biết có điểm khó có thể nói ra lời, nhưng tuyệt không nói ra lý do của bản thân, bí mật này chính mình đã giấu 20 năm rồi, tuyệt đối không thể nói ra...

Tiêu Lăng Quân ngồi xuống, điều chỉnh tư thế ngồi của mình, sau đó khẽ xoa xoa hai vai, liếc Tiêu Nghệ Hàn một cái, khuôn mặt vừa mới tươi cười vừa rồi đã không còn tồn tại, thay thế vào đó chính là uy nghiêm, Tiêu Lăng Quân nói: “Hàn nhi, ta biết trong lòng ngươi nhất định là không thoải mái, nhưng mà phụ hoàng cũng là bất đắc dĩ thôi, ta đây chính là cho ngươi một cơ hội, ngươi có rõ hay không hả?”

Tiêu Nghệ Hàn vừa nghe nói như thế, liền nhíu mày, âm thầm nhìn Tiêu Lăng Quân liếc mắt một cái, tiếp theo thử dò xét tình hình mà hỏi thăm: “Phụ hoàng chỉ giáo cho? Hàn nhi sao dám không thoải mái, phụ hoàng là cho mỗi người một cơ hội, Hàn nhi cũng phải hết sức mà hoàn thành bản tấu chương, đó cũng là điều hết sức tự nhiên, Hàn nhi sao dám đối với phụ hoàng có lời nói khác thường hay dị nghị nào?”

Tiêu Lăng Quân nhìn thoáng qua Tiêu Nghệ Uẩn, mà Tiêu Nghệ Uẩn thì từ đầu đến cuối cũng đều cúi đầu, Tiêu Lăng Quân âm thầm thở dài, xem ra đứa con thứ hai này vốn là người có tài trí bình thường, không hề có phong độ của một đại tướng quân, lại nhìn Tiêu Nghệ Hàn, vóc người cao ngất, trên mặt lại lộ ra khí phách hơn người, quả nhiên, vốn là một nhân tài. Tiêu Lăng Quân thở dài, nói: “Trẫm biết rõ các người đều là con của Hoàng hậu, từ bằng mẫu quý, ản tổ tông gia từ xưa đến nay, Hàn nhi là huynh trưởng lại là trưởng tử, cho nên càng có tư cách kế thừa vương vị, nhưng mà trẫm đã già, cũng hy vọng người kế thừa đại thống này là một người có năng lực cùng tài trí hơn người, các người hiểu chưa? Trẫm tự biết thời gian không còn nhiều lắm, trẫm chỉ hy vọng trong một khoảng thời gian ngắn này có thể tìm ra một người đủ năng lực để kế thừa đất nước, từ nhỏ ta đã luôn quan sát người, Hàn nhi chính là người có trí tuệ cùng năng lực như phụ hoàng nói, nhưng mà Kỳ nhi hẳn... cái này người cũng rõ ràng đi?”

Tiêu Nghệ Hàn ngẩng đầu, nhìn Tiêu Lăng Quân, Tiêu Lăng Quân vẻ mặt bất đắc dĩ, cũng chứng thật những lời nói vừa rồi là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng, Tam hoàng tử Tiêu Nghệ Kỳ lại có quân cơ đại thần Lưu Huân hậu thuẫn, trong tay hắn có nắm quân quyền, dựa vào đó mà làm vương bài áp đảo, mà Lưu Huân lại là thân ca ca của Mẫu phi, nếu như lần này không cho Tiêu Nghệ kỳ tỷ thí để hắn thua tâm phục khẩu phục, chỉ sợ rằng Lưu Huân sẽ nhất định nổi giận, mà trên tay hắn lại nắm quân quyền... xem ra Tiêu Lăng Quân đã cân nhắc kỹ càng, tính toán khá xa...

Tiêu Nghệ Hàn nói: “Phụ hoàng nói sao thì chính là như vậy, Hàn nhi không dám có bất cứ lời dị nghị nào.”

Tiêu Lăng Quân hài lòng mà gật đầu, cũng đứng lên, nói: “Tốt lắm, sắc trời đã tối rồi, trẫm cũng không làm chậm trễ thời gian suy nghĩ của người, trẫm về tẩm cung trước.” Vì vậy, Tiêu Lăng Quân liền rời khỏi Lâm cung, ngay trước lúc rời đi còn không quên hỏi tên của Lâm Linh, cũng lưu lại một câu đầy ý vị thâm trường nói: “Rất giống, thật sự... rất giống.”

Tiêu Nghệ Uẩn nhìn Tiêu Lăng Quân sau khi rời đi, cũng tùy theo mà rời khỏi Lâm cung...

Tiêu Nghệ Hàn chờ bọn hắn đã ra về hết, liền một mình ngồi ở trước thư bàn mà tự nghĩ ra phương án...

6. Chương 6

Tiêu Nghệ Hàn đang tự hỏi, đột nhiên Lâm Linh đẩy cửa ra, nói: “Đại hoàng tử, đến lúc dùng bữa tối rồi, ngài muốn ăn tối trước hay là viết tấu chương trước?”

Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh một chút, gật đầu, nói: “Được rồi!” Sau đó liền đứng dậy ra khỏi phòng, tới phòng dùng bữa tối.

Tiêu Nghệ Hàn ngồi xuống, lại nhìn cái bàn ăn trống rỗng: “Như thế nào? Sao không có thức ăn? Người muốn ta tối là muốn ta ăn cái bàn này à?” Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh nói.

Lâm Linh le lưỡi: “Đương nhiên là có thức ăn, bất quá còn chưa tối, không bằng đại hoàng tử uống một ngụm trà trước?”

Tiêu Nghệ Hàn gật đầu: “Được rồi.”

Lâm Linh bưng trà đưa tới trước mặt Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Đại hoàng tử xin mời người dùng.”

Tiêu Nghệ Hàn uống một ngụm, thoáng cái liền đem toàn bộ trà trong ly uống hết, sau đó nói: “Đây là trà gì? Uống ngon như vậy?”

Lâm Linh tựa như người có hiểu biết nói: “Trà này hả? vốn là trà cực phẩm của nước ta, gọi là trà linh vương, nghe nói trà này cùng lục trà và trà thơm có điểm giống nhau, bên ngoài của trà linh vương cũng có hình dáng tương tự như hai loại kia, có công dụng rất tốt đối với làn da, cũng tốt cho cơ thể, lục trà ở bên ngoài có hình dáng tốt, còn trà thơm thì lại có mùi đặc trưng, nhưng lại có điểm trội hơn hẳn, chủ yếu là trà chỉ có bên ngoài thì cũng vô dụng, phải có nước tốt, trà và nước là trời sinh một đôi, thiếu một thứ cũng không được, chén trà này là dùng nước đọng lại từ sương sớm cùng nước suối tinh khiết buổi sáng, dùng hai loại này kết hợp lại mà nấu thành nước trà, sau đó lá trà có nổi bọt, trước bỏ đi nước pha trà lần đầu tiên, sau đó cho thêm nước sôi vừa nấu kia vào, đập nắp chum trà lại, đợi đúng một khắc, thì đã có được chum trà như thế này rồi.” (oa oa chỗ này ta chém mạnh mẽ nha, không biết đúng bao nhiêu phần trăm)

Tiêu Nghệ Hàn nâng cằm, nghe Lâm Linh nói một tràng dài như thế, vừa cười vừa nói: “Người rất muốn nói cái gì? Cứ nói ra đi, nói nhiều về trà như vậy, ta nghĩ người cũng không đơn giản chỉ muốn nói về trà Linh Vương như vậy đi?”

Lâm Linh quay đầu lại, giả ngu nói: “Không có nha, nô tài đã đem toàn bộ những gì nô tài biết nói cho Đại hoàng tử rồi, Đại hoàng tử không phải hỏi đây là trà gì sao? Nô tài chỉ là trả lời là trà linh Vương thôi, Đại hoàng tử không phải muốn biết cái này sao?”

Tiêu nghệ Hàn chọn mi, nói: “Oh? Toàn bộ trả lời rồi? Ta lúc 8 tuổi gặp người, người nói cho ta biết, người đã đem toàn bộ sách trong ngự thư phòng đều đã thuộc lòng? Người nói cái gì cũng không biết sao? Người đặc biệt bảo ta lại đây uống trà, lại nói về một đồng trà như vậy, người còn nói với ta, toàn bộ đều nói cho ta biết rồi? Tiểu Lâm Tử, người cần phải xem lại cách nói của mình, ta không phải kẻ ngu, người nói đùa gạt liền có thể gạt sao?”

Lâm lĩnh cười hì hì nói: “Thật sao? Ta chưa trả lời toàn bộ? Na, vậy... Đại hoàng tử nói một chút thử xem, Tiểu Lâm tử ta rốt cuộc muốn nói gì? Ta như thế nào cũng nghĩ không ra rồi đây?” Lâm lĩnh cũng không sợ Tiêu nghệ Hàn, bởi vì, hắn biết, Tiêu nghệ Hàn rõ ràng biết rõ tâm tư của mình.

Tiêu nghệ Hàn chọn mi, nhìn Lâm lĩnh, nghĩ thầm: “ha ha ~ hắn lá gan không nhỏ, dám cùng ta nói chuyện như vậy. Ha ha ~ được, ta nhân tiện đem toàn bộ tâm tư của người nói ra.

Tiêu nghệ Hàn đứng lên, đi tới trước mặt Lâm lĩnh, nói: “Người không phải muốn nói —— kỳ thật trà quốc bất quá chỉ là cùng thương nhân nước ta giao ước rồi bán lá trà cho chúng ta, nhưng mà thương nhân trà quốc lại làm sai giao ước, nói thương nhân nước ta bán chính là trà của bọn hắn, mặt khác muốn nước ta phải đền bù phí tổn thất cho bọn hắn, nhưng ý của người là, trà đích thật là của bọn họ, nhưng nước chính là nước của chúng ta, trà cùng nước thiếu một thứ cũng không được, cho nên, phụ hoàng mới làm cho chúng ta nghĩ làm sao để giải quyết yêu cầu lần này mà trà quốc đưa ra, như thế nào có thể đem nước cùng trà dung hợp, có phải hay không?” (ta không hiểu lắm)

Lâm lĩnh ngẩng đầu, nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền, sau đó ngữ khí nghịch ngợm nói: “Đại hoàng tử rốt cuộc muốn nói cái gì? Trà, nước, làm cho đầu của Tiểu Lâm Tử cũng chóng váng rồi, lần này lại xin mời Đại hoàng tử chỉ giáo rồi ~ ”

Tiêu nghệ Hàn nâng cằm của Lâm Lĩnh lên, làm cho Lâm Lĩnh nhìn vào hai mắt của mình, mặt của Lâm lĩnh đột nhiên ửng đỏ, khuôn mặt ửng hồng dưới ánh trăng chiếu rọi xuống phá lệ xinh đẹp, Tiêu Nghệ Hàn trái tim “Bịch” nhảy lên một chút, trống ngực đập thật lợi hại, hắn kiểm chế trái tim đang đập điên cuồng nơi lồng ngực mình, sau đó trấn định một chút, nói: “Người không phải muốn nói, kỳ thật, nước ta có thể đưa ra điều kiện là cung cấp cho trà quốc nguồn nước, lấy hoàn cảnh hiện giờ của đất nước đó mà thu phục người sao? Kỳ thật, trà quốc có đầy đủ các loại trà, nhưng trong một hai năm gần đây, trà quốc hạn hán liên tục, cho nên thiếu nước nghiêm trọng, chỉ cần nước ta đáp ứng cung cấp nguồn nước cho trà quốc, như vậy đương nhiên có thể dẹp loạn chiến sự hai nước, mà trà quốc vốn sẽ không dễ dàng buông tha cho cơ hội lần này, bọn họ nhất định đưa ra những yêu cầu rất lớn, cho nên, chúng ta trước đó phải đưa ra phương án là đàm phán trước, chỉ có việc đàm phán của hai nước, mới có thể tạo sự tín nhiệm giữa hai bên. Như vậy, Ngọc quốc của ta cùng trà quốc mới có thể làm hai quốc cường đại hơn, cũng như nước cùng lá trà có quan hệ mật thiết với nhau, mặc dù, tác dụng không giống nhau, nhưng mà nhất định phải đi cùng nhau, mới có thể tạo ra được một chén trà thơm ngon, có phải hay không?”

Lâm lĩnh lùi về phía sau, sau đó, lập tức hành lễ, nói: “Đại hoàng tử anh minh, nô tài mới vừa rồi không phải cố ý mạo phạm, xin Đại hoàng tử thứ lỗi.”

Tiêu Nghệ Hàn “Khi khi” một chút bật cười, nói: “Tiểu Lâm tử a Tiểu Lâm tử, người nếu như không phải là một thái giám, thì vốn là một nhân tài, kiến thức của người có khi vượt xa cả ta, bất quá, ta có chuyện không rõ, người như thế nào lại biết về sự tình của trà quốc? Chẳng lẽ... Người ở bên ngoài điện nghe lén?”

Lâm lĩnh lập tức khấn trương lên, nói: “Không... Không có, nô tài tuyệt đối không có, vốn chỉ nghe nhị hoàng tử lúc rời đi lần cung nói, mà có vẻ như rất quan trọng, nô tài liền ghi tạc vào đầu, mà nô tài giờ mới biết được thái giám không được nghị chính, nhưng mà nô tài chỉ là nghĩ muốn giúp Đại hoàng tử một chút... nô tài cũng không dám có ý nghĩ chính mình sẽ đưa ra đề nghị bất chính nào.”

Tiêu Nghệ Hàn nâng Lâm lĩnh dậy, nói: “Không có việc gì, ta biết người ở trong lòng không nghĩ như vậy, cho nên mới không có mắng người, nếu đối lại là các hoàng tử khác đã sớm cho người là một thái giám mà dám nghị chính rồi, cũng cho người dùng trượng đem người đánh chết rồi.” Tiêu Nghệ Hàn hù dọa Lâm lĩnh.

Lâm lĩnh đỏ mặt, nói: “Hừ ~ ta mới không tin Đại hoàng tử đem một nô tài trung thành như ta mà dùng trượng đánh chết.”

Tiêu nghệ Hàn chọn mi, nói: “Yêu ~ người cho rằng với ba phần nhan sắc hiện tại, người đã không xem ta là gì rồi? Nói người béo người lại lên giọng rồi? Người tiểu tử này, thật sự là, được rồi, người bảo ta đến ăn cơm, như thế nào? Thức ăn còn không có đến hả?” Tiêu nghệ Hàn xoa bụng, ý bảo đã đói bụng rồi.

Lâm lĩnh lập tức đứng dậy, le lưỡi, nghịch ngợm nói: “Được ~ sẽ tới, ta lập tức đi bưng thức ăn, hắc hắc ~ chờ đã.”

Nhìn Lâm lĩnh rời đi, Tiêu Nghệ Hàn không khỏi lại suy nghĩ, khuôn mặt dưới ánh trăng của Lâm Lĩnh, không thể làm cho người ta có thể quên được, hai tròng mắt tựa như dòng nước, ngay dưới ánh trăng lại càng trong suốt.

Lâm Lĩnh bưng thức ăn tiến vào, Tiêu nghệ Hàn nhìn Lâm lĩnh, hỏi: “Như thế nào, Lâm cung của ta lớn như vậy mà chỉ có một mình người phải làm những việc này?”

Lâm lĩnh nói: “Không phải, bọn họ nói —— ha... Không có gì, còn có nhiều thức ăn khác nữa, ta tiếp tục đi bưng.” Lâm lĩnh dường như có cái gì muốn nói, nhưng là lời vừa tới miệng thì cũng không nói tiếp.

Tiêu Nghệ Hàn đưa tay kéo lại Lâm lĩnh, nói: “Bọn họ nói cái gì? Bọn họ khi dễ người có phải hay không ? Người đừng gạt ta.” Tiêu Nghệ Hàn giấu không được sự ân cần của chính mình đối với Lâm lĩnh.

Lâm lĩnh cúi đầu, nói: “Không... Không có gì, bọn họ cái gì cũng chưa từng nói, Đại hoàng tử không nên lo lắng. Ta... Không có việc gì đâu.” Nói xong, muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Tiêu Nghệ Hàn, nhưng mà Tiêu Nghệ Hàn khí lực thật sự quá lớn, Lâm lĩnh ngắc đầu, dùng khuôn mặt tươi cười sáng lạng với Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Thật sự không có gì, Đại hoàng tử không nên vì Tiểu Lâm Tử mà phân tâm, hay là suy nghĩ tới tấu chương đi.” Nói xong, dùng hết khí lực giãy ra khỏi bàn tay của Tiêu Nghệ Hàn, sau đó đi ra ngoài...

Tiêu Nghệ Hàn bữa cơm này ăn cũng không thoải mái, không biết tại sao, hắn chung quy cảm giác được Lâm Lĩnh nếu ở lại nơi đây sau này cũng không được vui sướng, hắn nhất định sẽ bị ủy khuất, nhưng mà Lâm lĩnh cái gì cũng không chịu nói ra, bất quá Tiêu Nghệ Hàn nghĩ tới Lâm lĩnh mới vừa rồi nói câu kia, ngẫm lại chuyện tấu chương quan trọng hơn, chuyện Lâm lĩnh hay là tạm thời gác lại một chút đi.

Cứ như vậy, Tiêu Nghệ Hàn cơm nước xong liền đến thư phòng suy nghĩ tấu chương, không biết qua bao lâu, hắn ngủ thiếp đi, khi hắn tỉnh lại, trên người được khoác áo choàng bằng da, rõ ràng là có người cố ý vì hắn mà đắp lên, hắn đi ra khỏi thư bàn, nhìn thấy Lâm Lĩnh ghé vào trên bàn mà ngủ thiếp đi, hắn cười khở, tiến lên đem áo choàng vì Lâm Lĩnh mà phủ thêm...

7. Chương 7

Tiêu Nghệ Hàn ngồi ở bàn bên cạnh uống trà, nhìn Lâm Lĩnh, lông mi của Lâm Lĩnh giật giật, sau đó mở mắt, dùng tay dụi dụi mắt, nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn ngồi ở một bên, thoáng cái liền đứng lên, áo choàng da được khoác trên người cũng rơi xuống, hắn cúi xuống nhặt lên áo choàng bị rơi dưới chân, rồi bối rối quỳ xuống, nói: “Đại hoàng tử tha tội, Tiểu Lâm tử nhất thời không để ý, lại ngủ thiếp đi, thật sự là không nên.”

Tiêu nghệ Hàn cười cười, sau đó nâng Lâm lĩnh dậy, nói: “Không sao, người không nên lo lắng như vậy, cho dù người là nô tài, nhưng người cũng là người mà, nhân tiện ngủ một chút đi, không có chuyện gì đâu, bất quá, vừa mới nhìn kỹ người, cảm thấy người lớn lên thật xinh đẹp, trách không được ngay cả phụ hoàng như vậy mà cũng nói chuyện cùng cười đùa với người, ha hả ~ ”

Lâm Lĩnh ngắc đầu, kinh ngạc nhìn Tiêu Nghệ Hàn, sau đó ánh mắt ảm đạm xuống, nói: “Thật sự như vậy sao? Nhưng mà ta mang thân phận nô tài, có lẽ khuôn mặt xinh đẹp cũng không hẵn là tốt đi?”

Tiêu Nghệ Hàn nghe Lâm Lĩnh nói thì cả kinh, nắm lấy cánh tay Lâm Lĩnh, vội vàng hỏi: “Có phải bọn họ khi dễ người hay không? Ngày hôm qua rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Như thế nào chỉ có một mình người

bưng thức ăn? Có phải nô tài ở Lân cung khi dễ người? Người lại không chịu nói lời nào, rốt cuộc... Làm sao vậy?”

Lâm Linh bị hù dọa liên lùi về sau mấy bước, nói: “Không... Không có, cái gì cũng không có, vốn là nô tài muốn chính mình bưng thức ăn, cùng bọn họ... Chuyện gì cũng không có, Đại hoàng tử cũng nên rửa mặt rồi, nô tài bây giờ đi chuẩn bị.”

Lâm Linh xoay người rời đi, lại bị Tiêu Nghệ Hàn nắm lấy cánh tay giữ lại, mà Tiêu Nghệ Hàn dùng sức quá lớn, cho nên đem Lâm Linh kéo vào trong lòng của chính mình, Lâm Linh thoáng cái ngây ngẩn cả người, Tiêu Nghệ Hàn cũng không có buông ra, mà bình tĩnh nói: “Ta biết, người sợ đắc tội với người khác, nhưng mà người sẽ phải chịu ủy khuất, người phải học cách bảo vệ chính mình có hiểu hay không? Mặc dù, chúng ta khi còn bé... Chỉ qua một lần gặp mặt, nhưng mà ta hiểu rõ người, người không nghĩ sẽ thương tổn người khác, nhưng như vậy sẽ làm người bị tổn thương, nói cho ta biết, rốt cuộc là ai?”

Lâm Linh rời khỏi lòng Tiêu Nghệ Hàn ảm đạm, nói: “Không... Không có, thật sự không có, Đại hoàng tử, người không nên đoán bậy, ta đi chuẩn bị nước ấm rửa mặt cho ngài.” Nói xong, Lâm Linh liền rời khỏi thư phòng.

Tiêu Nghệ Hàn biết chính mình vừa rồi có điểm thất thố, tự nhiên lại ôm một người thái giám như vậy, cử chỉ này cũng có chút mờ ám, nhưng mà hắn không kiềm chế được, thật sự không có cách nào mà kiềm chế chính mình đối với Lâm Linh ân cần, tất cả đều thể hiện rõ không thể nghi ngờ, lại nghĩ muốn kiềm nén, nhưng là càng là kìm nén lại càng không cách nào tự chủ được bản thân, Tiêu Nghệ Hàn lão đảo ngồi xuống ghế, thì thào tự nói: “Không có khả năng, như thế nào lại như vậy, ta như thế nào lại... Tiêu Nghệ Hàn, người không thể... Không thể...” Lại nhớ về 10 năm trước tại cái thời điểm hai người gặp nhau kia...

***

“Oa

~ hôm nay tính tình của người như thế nào lại thất thường như vậy? Ai nha ~ ai nha a ~ Thu nhi tỷ tỷ, người điểm nhẹ, cái lỗ tai của ta. Ai nha ~” Thu nhi nhéo tai Lâm Linh đi vào thư phòng để dọn dẹp.

Thu nhi trừng mắt nhìn Lâm Linh nói: “Tiểu quỷ nhà người, nghịch ngợm như vậy, bây giờ bị phạt cũng thật đáng đời, từ đây tới xế chiều mà người không chịu làm việc cho tốt để giúp cha nuôi người, người cọ cọ cái gì hả?”

Lâm Linh le lưỡi, nói: “Ai nha, không phải cha nuôi nói, trời đã vào hè rồi, bảo ta mang ít trà giải nhiệt cùng điểm tâm cho các người, mấy thử này không phải ta lấy trong ngự phòng đâu nga, ta không dám nói dối đâu, mà ta đem đến cho các người cũng thật vất vả... Ai nha ~ ai nha a ~ Thu nhi tỷ tỷ, người đừng xoay cái lỗ tai ta?” Lâm Linh bĩu môi.

Thu nhi trừng mắt nhìn hắn, nói: “Hừ ~ không xoay cái lỗ tai người đến đứt đã là may lắm rồi! Người không nên nói nhiều nữa? Nào, mau thay y phục đi, hiện tại ở đây ta không có y phục của thái giám, đến chỗ cung nữ mà đổi y phục đi, chờ người làm xong rồi thì lại thay lại.” Sau đó, cấp cho Lâm Linh một bộ y phục của cung nữ.

Lâm Linh bĩu môi, nói: “Thiết

~ đổi lại thì đổi lại, ta mà thay nhất định so với Thu nhi tỷ tỷ xinh đẹp hơn ~ hắc hắc.” Nghịch ngợm mà le lưỡi.

Thu nhi tức giận, cầm lấy bao lá trà trên bàn đánh tới, nói: “Tiểu tử thú vị, người muốn chết hả? Nhanh đi thay quần áo, cẩn thận kéo nhiễm bệnh, đến lúc đó thì ta sẽ nhìn thấy người với cái mũi hồng xinh đẹp rồi ~!”

Lâm Linh lắc mình một cái, nhân tiện vọt đến chỗ thay quần áo, sau đó đem y phục của tiểu cung nữ mà thay vào, khi còn bé Lâm Linh đã thật xinh đẹp khiến cho người ta nhìn vào cũng phải tâm động, hắn đi ra, le lưỡi, nói: “Hắc hắc ~ Thu nhi tỷ tỷ nhìn thấy chưa? Xem, ta rất xinh đẹp, ha ha ~”

Thu nhi hướng hắn căm tức, nói: “Tiểu tử thú vị, người chán sống rồi đi? Hôm nay ăn phải gan báo rồi hả? Người xem ta như thế nào thu thập người.” Nói xong, cầm lấy y phục trên tay Lâm Linh đi đến bếp lò.

Đột nhiên, Vương tổng quản trông nom bên ngự thư phòng tiến vào, hắn là một lão đầu rất thú vị, lại bị cà lăm, hắn cà lăm nói: “Thu... Thu thu... Thu nhi, người... Người người người... mau... Nhanh đi, đi... Đi đi... Đi ngự thư phòng, nơi này... Nơi này thiếu... Hả thiếu người làm, mang... Mang theo này... Hả cái này tiểu... Tiểu tử kia, cùng nhau... Đi.” Tổng quản chìa chìa Lâm Linh.

Thu nhi vội vàng nói: “Được, được, Vương tổng quản, ta lập tức đi.” Sau đó, nhìn Lâm Linh một chút, nói: “Theo ta đi.” Nói xong, lôi kéo Lâm Linh đi ra ngoài.

Lâm Linh quay đầu lại, nhìn Vương tổng quản, nói: “Vương... Vương... Vương tổng quản, người người người... Có mệt hay không hả?” Lâm Linh nhại lại cách Vương tổng quản nói chuyện.

Vương tổng quản tức giận một chút, lại nói “Người... Người người... Hả người một... Tiểu tử thú...”

Thu nhi cầm lấy ô, mở ô ra, cũng không quên lắc lắc lỗ tai của Lâm Linh, nói: “Người tên tiểu tử thú, hôm nay trở về ta phải nói Lâm công công trừng phạt một tên quý nghịch ngợm như người mới được~!” Nói xong mang theo Lâm Linh đi ngự thư phòng.

Lâm Linh dọc theo đường đi kêu “Ai nha a ~ ôi chao, đau.. đau... đau ..., Thu nhi tỷ tỷ, điểm nhẹ, cái lỗ tai của ta cũng muốn rớt rồi.” Lâm Linh đô đô miệng.

Thu nhi liếc nhìn Lâm Linh, sau đó thả tay ra, gõ lên đầu Lâm Linh một cái, nói: “Người nha, không để cho người ném chút đau khổ, người sẽ không thể thay đổi được tính tình.”

Rất nhanh, đã tới ngự thư phòng, Lâm Linh đi vào, nói: “Oa

~~ thật nhiều sách, oh ~ di? Như thế nào lại không có ai? Nói thiếu người làm việc, như thế nào lại không có ai?”

Thu nhi buông ô, phúi phúi nước mưa dính trên người, nói: “Người thật ngu ngốc ~ việc này là do người lau dọn phòng chúng ta làm, bây giờ mọi người ở trong phòng lau dọn chúng ta đều đi làm việc khác hết rồi, như vậy đương nhiên ở đây sẽ không có ai đến quét dọn, ần, đừng lo lắng, người sang bên kia lau hết bụi cho ta.”

Lâm Linh không có trả lời...

Thu nhi quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã không thấy ai rồi?

Thu nhi nhíu mày, tự nhủ: “Tiểu quỷ này, nhất định là đi vào trong đó lười biếng rồi, đợi lát nữa sẽ tính sổ với người, người cứ đợi đó đi.” Nói xong, Thu nhi bắt đầu quét dọn...

Lâm Linh nhìn xung quanh một lượt, từ nhỏ mặc dù cha nuôi cũng cho chính mình đọc không ít kinh thư, nhưng mà nhiều kinh thư như vậy, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, nhìn thật đẹp mắt, đột nhiên đi tới phía trước của một giá sách: “Đừng... Đừng...” Miệng bị vật gì đó che kín lại.

Đoán chừng phía sau lưng chính mình cũng chỉ là một nam hài, nam hài kia hạ giọng nói: “Không cho ầm ĩ, không cho người lên tiếng, nếu không ta gọi người đem người kéo ra ngoài loạn trượng đánh chết ~!”

Lâm Linh vội vàng gật đầu, một tiểu hài tử, tại sao lại hù dọa mình như vậy?

Tiểu nam hài buông Lâm Linh ra, Lâm Linh xoay người, nhìn nam hài, Lâm Linh cũng học theo hạ giọng, nói: “Người là ai? Tại sao người lại ở chỗ này?”

Nam hài nhìn Lâm Linh, nhìn đến ngây người, trên đời lại có một cô nương xinh đẹp như vậy? Nam hài nói: “Hừ ~ người dám quản ta sao? Ta không phải là người trông nom nơi này đâu, còn có không cho phép người phát ra bất kì tiếng động nào, đi theo ta.” Nói xong nắm tay Lâm Linh mà lôi đi, ra giá sách phía sau, hai người trốn vào một góc, sau đó nhìn trước nhìn sau thật kỹ lưỡng.

Lâm Linh ngạc nhiên nhìn nam hài, nói: “Người rốt cuộc là ai? Ta... Ta tại sao không được xen vào?”

Nam hài liếc nhìn Lâm Linh một cái, nói: “Im lặng đi, bên ngoài có người bắt ta, ta không muốn trở về, cha ta bức ta đọc sách, ta không muốn đọc sách, thật phiền phức~ cả ngày đều bức ta, ta đều bị bọn họ bức muốn phát điên rồi ~!”

Lâm Linh nhìn thấy nam hài vẻ mặt khổ não, cười cười, nói: “Kỳ thật đọc sách cũng không khổ nha, ta đây cũng từng đọc qua, hơn nữa cha nuôi cho ta đọc thật nhiều sách đấy, ta cũng không có cảm giác đau khổ, như vậy đi, ta dạy cho người một cách, người nói với cha người, người cũng có thể đọc sách, nhưng phải cho người trao đổi điều kiện, học thật tốt thì phải có thưởng, đọc không tốt thì bị trừng phạt, người như vậy cũng sẽ có động lực rồi.”

Nam hài nhũ mày, nói: “Thật sư? Như vậy có thể? Ta đây sau này thử xem, nhưng mà hôm nay nếu như bị bọn họ bắt được, ta nhất định phải chết ~!”

Lâm Linh cầm lấy tay nam hài, cho hắn một khuôn mặt tươi cười trấn an, nói: “Không có việc gì, hãy nhận sai với cha người đi, hắn sẽ tha thứ cho người, tin tưởng ta.”

Nam hài ngẩng đầu nhìn Lâm Linh, mặt đột nhiên đỏ lên, lại nói ra một câu rất kỳ quái: “Nếu như tương lai ta làm hoàng đế, ta nhất định phải lấy người làm hoàng hậu ~!”

Lâm Linh ngẩn người, nói: “Ách... được thôi, chúng ta nhân tiện ước định luôn đi, nhưng mà... Người chưa chắc có thể lấy ta nha ~ ”

Nam hài đột nhiên nâng mặt lên, nói: “Hừ ~ ta làm hoàng đế rồi, ai dám cãi lời của ta? Ta sẽ lấy người ~!”

Lâm Linh bật cười, le lưỡi, nói: “Được thôi, chúng ta trao đổi tín vật đi, ta gọi là Tiểu Lâm Tử, còn người?”

Nam hài nói: “Hàn nhi, cha ta gọi ta như vậy.” Nam hài đưa ra một chủy thủ được điêu khắc tinh xảo, nói: “Đây là Vạn Nhân chủy của nước láng giềng tiến cống, nghe nói sắc bén vô cùng, cha ta cho ta làm quà sinh nhật, ta vẫn luôn mang theo trên người, bây giờ ta đưa nó cho người, xem như tín vật đính ước giữa hai chúng ta.”

Lâm Linh cười, lộ ra má lúm đồng tiền, nói: “Được rồi.” Sau đó, đưa ra một miếng ngọc bội, nói: “Đây là tín vật của nương ta để lại cho ta, khi ta vào hoàng cung, ân

mặc dù, không biết có phải rất trân quý hay không, nhưng mà dù sao cũng là của nương cho ta, ta vẫn xem nó như bảo bối, bây giờ, ta lấy nó cho người làm tín vật.”

Sau đó, Lâm Linh vươn bàn tay nhỏ bé lên, nói: “Chúng ta ngoắc tay thề, sau khi lớn lên, người nhất định phải... Ách... Lấy ta ~!”

Nam hài cũng vươn tay, nói: “Được, chúng ta ngoắc tay.”

“Đánh ngoắc ngoắc, một trăm năm không cho đổi, nếu không chính là con chó nhỏ ~!” Hai người đồng thời nói ra lời ước định, đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một loạt thanh âm...

“Đại hoàng tử? Là Đại hoàng tử sao? Ai nha, Hoàng thượng cũng muốn nổi giận rồi, ngài mau ra đây đi, nô tài không dám đương nổi đâu, mau ra đây đi.” Thanh âm của một thái giám truyền tới, rồi người cũng tiến vào.

Nam hài hút một ngụm lạnh khí, đối với Lâm Linh nói: “Nếu ta là phu quân tương lai của người, ta đây sẽ không thể nhát gan, ta phải đi ra ngoài rồi, dù sao ra cũng chết mà không ra cũng chết, được rồi, người phải nhớ kỹ ước định của chúng ta.”

Lâm Linh gật đầu, nói: “Ân ~! Ta nhất định nhớ kỹ.”

***

Tiêu Nghệ Hàn lần nữa nhớ tới đoạn ký ức này, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên, trở thành hoàng đế rồi, hắn cũng sẽ tuân thủ ước định sao?

8. Chương 8

Tiêu Nghệ Hàn sau khi được Lâm Linh hầu hạ rửa mặt xong, liền cầm lấy một quyển kinh thư lên xem, vừa dùng bữa sáng vừa đọc kinh thư, còn chưa đọc bao lâu thì đột nhiên bên ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu thái giám thông báo: “An Thái quận chúa, Vân Hinh quận chúa giá lâm.”

Tiêu Nghệ Hàn lập tức buông quyển sách trên tay cùng điểm tâm, đi ra cửa nghênh đón nói: “Yêu, thật sự là khó có dịp khiến cho hai đại quận chúa đến Lâm cung này của ta, thật sự là vinh hạnh quá đi.” Tiêu Nghệ Hàn thuận miệng nói sau đó cười ha ha.

An Thái cùng Vân Hinh đồng thời hành lễ: “Đại hoàng tử cát tường?”

Tiêu Nghệ Hàn bật cười, nói: “Được rồi, đừng có khách khí như vậy, hai tiểu nha đầu các người từ lúc nào mà biết cung kính như vậy? Tốt lắm tốt lắm, vào nhà nói.”

Vân Hinh là người đầu tiên nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền, có cảm giác rất ngây thơ, đáng yêu, sau đó, tiến lên nói: “Ha ha, đại hoàng huynh chúng ta chỉ đùa một chút thôi mà, đi vào thôi, chúng ta đi vào rồi nói.” Vừa nói vừa kéo cánh tay Tiêu Nghệ Hàn đi vào trong, một bộ dáng hướng Đại ca ca làm nũng, làm cho Tiêu Nghệ Hàn dở khóc dở cười.

Mà An Thái sau khi vào trong, thì ánh mắt lợi hại ngay lập tức nhìn thấy Lâm Linh, liền trêu chọc nói: “Yêu, thật đáng khen, nhìn xem, đại hoàng huynh không hổ là Đại hoàng tử nha, nô tài so với nhà người khác thì xinh đẹp gấp trăm lần, thật làm cho người ta đổ kị mà.” An Thái vừa nói lại vừa đánh giá Lâm Linh.

Lâm Linh có chút bị hù dọa, không tự chủ mà lui về phía sau, không dám nói nhiều.

Tiêu Nghệ Hàn cười khan một chút, nói: “Nào có đâu? Tiểu Lâm Tử này tướng mạo có đẹp mắt như thế nào so ra thì vẫn kém với An Thái muội muội người hả, ai nha ~ ta nói cũng sai rồi, hẳn chỉ là một tiểu thái giám, thân phận không thể cùng so với người được.” Tiêu Nghệ Hàn giảng hòa nói.

An Thái thông minh như vậy, làm sao mà nhìn không ra Tiêu Nghệ Hàn cố ý che chở cho Lâm Linh? Nàng lập tức cười ha ha, nói: “Ai nha, đại hoàng huynh cũng không cần nói quá như vậy? Ta chỉ đùa một chút mà thôi.” Sau đó, cười cười: “Ta hôm nay tự mình làm vài món điểm tâm, hôm nay đến là muốn mang cho người nếm thử? Thu nhi, đưa vào đây.”

Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, nói: “Oh? Điểm tâm sao? Hắc hắc, không có nghe nói qua là muội biết làm điểm tâm nha, cái này gọi là gì?”

An Thái mân miệng cười nói: “Đây là điểm tâm mà ta mới nghiên cứu ra, mùi vị cũng tạm được, đại hoàng huynh đợi lát nữa nếm thử thì sẽ biết.”

Vừa dứt lời, Thu nhi liền mang theo một hộp điểm tâm đi đến, ngẩng đầu vừa nhìn, này không phải là Lâm Linh sao? Thu Nhi kinh ngạc mà mở to hai mắt, Lâm Linh cũng đồng dạng ngây dại, An Thái nhíu mày, nói: “Thu nhi, Thu nhi ~! ! người ở đó phát ngốc cái gì?”

Thu Nhi lập tức lấy lại tinh thần, nói: “Không, không có, quận chúa, đây là bánh thủy tinh do người làm.” Vừa nói vừa đem thực hộp đặt ở trên bàn, sau đó, lấy bánh thủy tinh đem ra.

An Thái liếc mắt nhìn nàng một cái “Ừm” một tiếng, Thu Nhi liền thối lui qua một bên, mặc dù có rất nhiều lời muốn nói cùng Lâm Linh, nhưng lại ngại các chủ tử ở đây cho nên những lời muốn nói chưa kịp thốt ra đã nhanh chóng nuốt xuống.

An Thái cầm một khối bánh thủy tinh đưa đến bên miệng Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Nếm thử xem đi, đại hoàng huynh.”

Tiêu Nghệ Hàn nhìn món điểm tâm trước mắt mình, trong suốt lại sáng long lanh, hơn nữa ở phía trên tựa hồ còn có gì đó, mặc kệ, ăn trước thử xem, Tiêu Nghệ Hàn ăn một cái, quả nhiên, ăn ngon, Tiêu Nghệ Hàn cuống quýt khen: “Ừm, ăn ngon lắm, không nghĩ tới An Thái cao quý như vậy cũng có thể làm ra một món ăn ngon như vậy nha.”

An Thái đỏ đỏ miệng, thở hắt hắt trừng mắt nhìn Tiêu Nghệ Hàn, mà bên kia Vân Hinh đã không thể chờ đợi được liền ăn vụng một miếng, sau lại ăn một miếng đầy điểm tâm nói: “Ân ân, đúng vậy, ăn ngon cực kỳ.”

An Thái cười khở, nói: “Vân Hinh, người ăn chậm một chút, không ai cùng người đoạt đâu, chậm một chút.”

Tiêu Nghệ Hàn tò mò hỏi: “Ta nói An Thái à, đây rốt cuộc là cái gì? Nhìn qua chỉ giống như là một món điểm tâm rất bình thường, nhưng khi ăn vào trong miệng mùi vị lại cực kỳ ngon, nhưng mùi này, không phải chỉ là loại quả bình thường. Đây...”

An Thái mân miệng, cười trộm nói: “Hắc hắc, ta nói cho người biết, ta đây chính là thành quả sau nhiều lần luyện tập của ta~ đầu tiên nhào bột không ngừng, mà bột này phải nhào cùng với một chút nước, mà quan trọng nhất chính là nước để nhào bột, cái này không phải là nước bình thường, nước này vốn là nước ta ép từ quả táo, hồng táo, chờ có thật nhiều nước ép hoa quả, còn cho thêm một ít mật ong, đợi đến khi khi có đủ nước, sau đó cứ như vậy không ngừng mà nhào nặn, sở dĩ lựa chọn phải nhào bột với những loại nước ép này bởi vì nó rất có mùi vị, ăn vào miệng cảm giác rất tốt, hơn nữa lại dễ làm cho người ta có cảm giác ăn no, cho nên ta lựa chọn cách này, sau khi nhào bột xong, đem hấp lên tạo thành bánh, bánh này ở ngoài ánh sáng có màu trong suốt, nhìn rất đẹp, ta còn bỏ thêm một loại rong biển cùng một ít quả trong lúc ta nhào bột, thứ quả này ăn tốt lắm, cùng quả hồng nhìn khá giống nhau, nhưng mà mùi vị so với quả hồng thì nhẹ nhàng khoan khoái hơn ~ chỉ cần như vậy thì ta đã làm được bánh này, ha ha ~” (chỗ này ta chém mạnh mẽ)

Tiêu Nghệ Hàn cười cười, nói: “Nữ nhi chung quy chỉ là nữ nhi, một khi nói về vấn đề đồ ăn cùng may vá lại thao thao bất tuyệt không ngừng, ai

~ ”

An Thái cười cười, sau đó nói: “Ha hã ~ các người làm nam nhân thì tốt rồi, cả ngày chỉ biết đấu đá qua lại, cái gì cũng phải đấu, tránh cái này tránh cái kia, cuối cùng hã, ngay cả chuyện yêu mến một người cũng không có.”

Tiêu Nghệ Hàn vừa nghe lời này xong, ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía Lâm Linh, yêu mến một người sao? Là hã sao? Bản thân vốn không có, hay là không nghĩ sẽ có, Tiêu Nghệ Hàn Lập tức bỏ đi những suy nghĩ đang rối loạn trong đầu mình, quay đầu lại, nói: “Được rồi, An Thái muối muối cùng Vân Hinh muối muối, hôm nay tới đây tìm ta, có việc sao?”

An Thái liếc liếc Vân Hinh, sau đó thở dài, nói: “Ai ~ cũng không phải do các người mấy người nam nhân tranh đấu dành thiên hạ, đem nữ nhân chúng ta bức đến mức bi thảm rồi.”

Tiêu Nghệ Hàn dùng ánh mắt tò mò nhìn An Thái một chút, nói: “Di? Rốt cuộc là có chuyện gì hã? Như thế nào nam nhân tranh đấu mà lại hại đến nữ nhân?”

An Thái nhú mày, hỏi: “Chẳng lẽ... Đại hoàng huynh thật không biết?”

Tiêu Nghệ Hàn bị nàng hỏi có chút sững sốt, không thể nghĩ được cái gì, nói: “Cái gì? người rốt cuộc muốn nói gì?”

An Thái thở dài, nhìn Vân Hinh một chút, nói: “Ai ~ cũng không biết nói gì với người, khi ta tới chỗ Vân Hinh thì đã nhìn thấy Vân Hinh khóc rất bi thảm rồi.”

Tiêu Nghệ Hàn lập tức nhìn Vân Hinh, ân cần hỏi: “Vân Hinh, người... Tại sao lại khóc?”

Vân Hinh vừa nghe An Thái nhắc tới chuyện thương tâm, lại bắt đầu nhăn nhó cái mũi, nói: “Không có gì... Đại hoàng huynh, người phải vì Vân Hinh mà đứng ra làm chủ, Vân Hinh không muốn gả cho cái lão già kia ~!”

Tiêu Nghệ Hàn bị hai quận chúa người một câu ta một câu làm cho đầu óc có chút cháng váng, cũng không biết chuyện gì xảy ra, hã lại hỏi: “Hã? Cái gì lão già? Các người nếu muốn tìm ta giúp đỡ, thì phải nói chuyện cho rõ ràng.”

An Thái khẽ mím môi, cười nói: “Chuyện là như thế này, cha của Vân Hinh, nhiều năm trước đã đáp ứng chuyện hôn sự với người ta, ai biết được, đối phương so với Vân Hinh lại sinh ra sớm đến mười mấy năm,

khi biết chuyện Vân Hinh liều chết liều sống cũng không chịu gả đi, mà người nam nhân kia lớn lên bộ dáng cũng rất tuấn tú, cũng không tồi, nhưng mà sống chung với một người đáng tuổi gọi bằng đại lão gia, so với cha Vân Hinh là Vân Vương còn muốn già hơn, ờ, má ơi, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy lão già kia, ta thiếu chút nữa đã đem toàn bộ trà trong miệng toàn bộ phun hết ra ngoài ~ ”

Tiêu Nghệ Hàn cười khan nói: “Na vậy... Các người rốt cuộc muốn ta giúp gì đây?”

An Thái lập tức nói: “Người không phải là Đại hoàng tử sao ~ người nói với Hoàng thượng một chút đi, cho Vân Hinh một cái hôn sự khác, cái lão già kia... Cứ việc cho hắn một chức quan nhỏ xem như là an ủi, này được không?”

Tiêu Nghệ Hàn mặt có chút co giật, đây đâu phải là chuyện có thể nói đùa chứ? Hắn cười khan hai tiếng, nói: “Này... Nhưng mà chuyện này ta cũng không thể giúp gì được, ta làm sao có thể đi nói giúp Vân Hinh được? Chẳng lẽ ta đi nói với phụ hoàng rằng, bởi vì đối phương rất già, chúng ta có thể mặc kệ chuyện của họ, đem Vân Hinh gả cho người khác? Này không có khả năng.”

An Thái nhú mày, nói: “Nhưng mà...”

Vân Hinh bên kia không ngừng khóc, nói: “Ô ô ô ô... Ta không muốn gả đâu ~ ta không muốn gả cho cái lão già kia.”

Tiêu Nghệ Hàn an ủi nói: “Vân Hinh ngoan ~ đừng khóc, đừng khóc, ta hiện tại nghĩ biện pháp.”

Mọi người yên lặng một hồi, Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên nghĩ tới, di? Có rồi, không phải chuyện tấu chương có nói đang cần một người để gả đi sao? Vương tử của Trà quốc, nghe nói cũng là một mỹ nam, Vân Hinh lớn lên khéo léo lại đáng yêu, này không phải trai tài gái sắc hay sao, nhưng mà tấu chương này chưa chắc đã thành công, được rồi, còn có Vân Vương ~!

Tiêu Nghệ Hàn trước mắt sáng ngời, nói: “Có một cách nhưng cũng rất mạo hiểm, nhân tiện hỏi xem các người có chịu hay không thôi.” Tiêu Nghệ Hàn vừa thăm dò vừa hỏi.

An Thái chọn mi, nói: “Ô? Biện pháp gì? Người cứ nói hết ra nghe một chút.”

Tiêu Nghệ Hàn cười cười: “Ta đây đang phải trình tấu chương, thỉnh cầu phụ hoàng cùng trà quốc tổ chức hôn sự, nhưng mà hôn sự này cần có một vị quận chúa, ta nghe nói đại vương tử của Trà quốc còn chưa có thành hôn, hơn nữa lại là một mỹ nam tử, cái này trước không nói nữa, nhưng mà lúc này đây, lần này trình lên tấu chương chưa chắc đã thành công, nếu như muốn thành công, vậy phải nhờ cậy đến Cảnh Vương cùng Vân Vương trợ giúp rồi, nhưng bọn họ chưa chắc giúp ta.”

An Thái hừ lạnh một cái, nói: “Nhìn xem không biết đại hoàng huynh của chúng ta lúc nào lại biến thành người như vậy? Được rồi, ta biết ý của người, tấu chương này nhất định là... Ta biết rồi, yên tâm đi một phiếu này của cha ta nhất định là của người rồi ~! Cũng xem như vì Vân Hinh, về phần Vân Vương, ta sẽ cố gắng thuyết phục, người nhân lúc này mà đem chuyện hôn sự kia tấu trình lên đi ~!” Sau đó An Thái quay đầu lại, trấn an Vân Hinh một chút, nói: “Tốt lắm, tốt lắm, ngoan ~ không khóc, người sẽ không phải gả cho cái lão già kia rồi, chúng ta trở về thôi, đừng quấy nhiễu đại hoàng huynh nữa.”

Vân Hinh nghi hoặc nhìn An Thái một chút, nói: “Thật sự? Thật sự sẽ không phải gả cho cái lão già kia?”

An Thái gật đầu: “Ân” một tiếng, sau đó, quay đầu lại nhìn Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Nhưng mà ta cũng có điều kiện.”

Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, hỏi: “Điều kiện gì?”

An Thái mỉm cười, hơn nữa rất trấn định mà nói: “Điều kiện chính là, lấy một phiếu của cha ta đổi lấy địa vị hoàng hậu trong tương lai~!” An Thái khoe miệng câu lên thành một nụ cười.

Tiêu Nghệ Hàn liếc mắt nhìn An Thái một cái, hắn biết rất rõ An Thái cũng không phải là người hay nói giỡn, một phiếu của cha nàng vốn rất là quan trọng, chỉ cần thông qua được cha nàng, ngôi vị hoàng đế kia cũng đã chiếm được một nửa rồi, nàng nói tương lai muốn làm hoàng hậu, chính là cùng chính mình đi? Tiêu Nghệ Hàn cau mày, không biết có nên đáp ứng hay là... Nhưng là, quên đi, được thiên hạ lại được mỹ nhân, cưới nàng thì sao? Nàng coi như là xinh đẹp vô song cũng là một mỹ nhân rồi, Tiêu Nghệ Hàn cũng vừa cười vừa nói: “Được, vậy ta đáp ứng với quận chúa điều kiện này~!”

An Thái vươn tay phải, nói: “Được ~! Chúng ta đây vỗ tay lập thế ~!”

Tiêu Nghệ Hàn cũng vươn tay trái, nói: “Được ~!”

Sau đó, “Ba ba ba” ba tiếng, định ra vận mệnh của bọn họ sau này...

9. Chương 9

An Thái cùng Vân Hinh rời đi, Lâm Linh dựa theo phân phó của Tiêu Nghệ Hàn ra tiễn các nàng, Thu Nhi lưu luyến nhìn Lâm Linh không rời, trong lòng chất chứa vô số lời muốn nói cùng hắn, nhưng mà, đến cuối cùng cái gì cũng không thể nói ra.

Tiêu Nghệ Hàn rất nhanh chóng nhận thấy được giữa Thu Nhi cùng Lâm Linh có quan hệ với nhau, nhưng hắn cũng không nghĩ muốn phá rối bọn họ cho nên liền trở lại trong phòng, tiếp tục đọc sách, thời gian phải giao tấu chương chỉ còn lại hai ngày, mà hiện tại phía bên bọn Tam đệ cũng không có động tĩnh gì, Tiêu Nghệ Hàn ngồi ở trước thư bàn, Lâm Linh đứng ở một bên, Tiêu Nghệ Hàn liếc mắt nhìn hắn, nói: “Tiểu Lâm Tử, vừa rồi... Ta cùng An Thái... trao đổi cái điều kiện kia, ngươi cảm thấy nó có đáng giá hay không?” Chỉ là những lời nói chuyện thuần túy, không có mang theo bất kỳ ý nghĩa nào khác, chỉ là muốn cùng hắn nói chuyện...

Lâm Linh ngẩng đầu, mỉm cười, khóe miệng cong lên thành một độ cong rất miễn cưỡng, hắn thương tâm sao? Hắn có quyền lợi để thương tâm sao? Lâm Linh nói: “Đại hoàng tử đã quyết định, Tiểu Lâm Tử không dám có ý kiến.”

Bọn họ trong lúc đó liền lâm vào trầm mặc, Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh, trong lòng đột nhiên lại nghĩ muốn kéo tay hắn, muốn đem thân hình nhu nhược của hắn ôm vào trong lòng, nhưng Tiêu Nghệ Hàn không có làm như vậy, từ trước đến nay, hắn luôn cảm giác được chính mình luôn mang một thứ tình cảm cấm kỵ, nhưng lại không có cách nào đối mặt với tình cảm đó, hắn cười cười, nói: “Thật sao? Thì ra là như vậy hả, được rồi, ngươi còn nhớ rõ cái này không?” Tiêu Nghệ Hàn từ ngăn tủ lấy ra một miếng ngọc bội.

Lâm Linh có chút kinh ngạc mà nhìn miếng ngọc bội kia, hắn còn giữ nó sao... miếng ngọc bội đính ước của hai người... Lâm Linh nói: “Nhớ kỹ, vẫn... nhớ kỹ, chỉ là... nó bây giờ đã không còn ý nghĩa ước định nữa rồi!” Lâm Linh rất rõ ràng An Thái cùng Tiêu Nghệ Hàn đã trao đổi ước định kia với nhau là có ý gì, hắn lại càng rõ ràng chính mình vĩnh viễn không có khả năng, cũng không thể hoàn thành cái ước định ngày xưa giữa bọn họ.

Tiêu Nghệ Hàn mỉm cười, nói: “Nếu như có thể, ta nghĩ sẽ hoàn thành cái ước định này, cho dù có như thế nào cũng không hối hận, nhưng đáng tiếc...”

Hắn không có nói tiếp, nhưng Lâm Linh rất rõ ràng cái chữ đáng tiếc kia mang ý nghĩa gì, đáng tiếc hắn không phải là nữ tử, đáng tiếc hắn chỉ là một thái giám nho nhỏ; đáng tiếc, hắn đã cùng An Thái trao đổi cái điều kiện kia; đáng tiếc, bọn họ vĩnh viễn cũng không có khả năng...

Lâm Linh quỳ xuống, nói: “Tiểu Lâm Tử cầu xin Đại hoàng tử một việc.”

Tiêu Nghệ Hàn bị hành động không đầu không đuôi của Lâm Linh dọa cho sợ hãi, hỏi: “Chuyện gì?”

Lâm Linh cúi đầu, cũng không nhìn đến Tiêu Nghệ Hàn khê đảo hai mắt, nói: “Nếu như Đại hoàng tử thật sự lên làm Hoàng thượng, thì xin Đại hoàng tử đem Tiểu Lâm Tử điều đi đến nơi khác.”

Tiêu Nghệ Hàn có chút khó hiểu, tại sao hắn phải rời khỏi chính mình? Tiêu Nghệ Hàn đứng lên, thanh âm mang theo chút kích động mà nói: “Tại sao? Ngươi không có làm sai cái gì? Tại sao lại muốn ta đem ngươi đưa đến nơi khác?”

Lâm Linh tiếp tục nói: “Bởi vì, Tiểu Lâm Tử sẽ làm liên lụy đến Đại hoàng tử...”

Tiêu Nghệ Hàn nhanh chóng cắt đứt lời nói của Lâm Linh: “Được rồi, ta đáp ứng ngươi...” Hần hiểu rõ ý tứ của Lâm Linh là như thế nào, có lẽ cả hai đều có cảm giác với nhau...

Tiêu nghệ Hàn nâng Lâm Linh đứng dậy, nhưng không có can đảm nắm chặt lấy bàn tay của hắn...

“Nhị hoàng tử giá lâm.” Đột nhiên, tiếng thái giám thông báo;

Tiêu Nghệ Hàn buông tay Lâm Linh ra, xoa xoa vai mà nói: “Mau mời vào!” Nói xong liền đi ra đại sảnh để nghênh đón.

Lâm Linh mỉm cười một chút, sau đó liền đi theo phía sau hắn.

Tiêu Nghệ Uẩn thần thái sáng lạng bước đến, vừa nhìn thấy Lâm Linh hai mắt không khỏi sáng lên, trong ánh mắt chứa đựng đầy ôn nhu, Tiêu Nghệ Hàn thấy Tiêu Nghệ Uẩn đối với Lâm Linh mà nhìn chằm chằm, ngay cả hai tròng mắt đều không hề chuyển động một chút, hơn nữa, khi quay đầu lại liền nhìn thấy Lâm Linh cũng hướng Tiêu Nghệ Uẩn mà mỉm cười, trong lòng đột nhiên khó chịu vô cùng, hần ghen...

Tiêu Nghệ Hàn liếc nhìn Tiêu Nghệ Uẩn một cái, nói: “Khụ ~! ! Nghệ Uẩn, hôm nay sao ngươi lại tới đây?”

Tiêu Nghệ Uẩn le lưỡi, cười nói: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi mượn người chỗ hoàng huynh mà thôi, ta đang định quét dọn lại Nam Cung, ha ha ~ ”

Tiêu Nghệ Hàn sững sốt, hỏi: “Sao? Dọn dẹp lại? Nếu muốn quét dọn thì cứ trực tiếp đến phòng nội vụ để cho họ phái người đến làm là được rồi, chứ bản thân cần gì phải đi quét dọn như vậy hả?”

Tiêu Nghệ Uẩn cười sáng lạn, nói: “Không được, ta không thích bọn họ chạm vào đồ của mình, có vài thứ ta muốn tự tay chính mình quét dọn ~ cho nên ta mới phải tự thân làm việc ~ được rồi, hoàng huynh, ta chỉ là muốn hỏi mượn người một vài người mà thôi, người rốt cuộc có đáp ứng hay không?”

Tiêu Nghệ Hàn cười khổ một chút, nói: “Ngươi... Ai ~ người nói đi, muốn người nào?”

Tiêu Nghệ Uẩn vừa nghe hắn nói lời đồng ý, tâm trạng liền hưng phấn không thôi, thiếu chút nữa không giữ được hình tượng mà nhảy cẫng lên, nói: “Thật sự là được sao? Vậy ta muốn Tiểu Lâm Tử đi giúp ta!”

Tiêu Nghệ Hàn nhú mày, lên tiếng: “Uhm... Được rồi...” Vốn không nghĩ sẽ cho Lâm Linh đi, nhưng mà Nghệ Uẩn là đệ đệ của mình, lại khó được một lần nhờ cậy như vậy...

Tiêu Nghệ Hàn vừa dứt lời, Tiêu Nghệ Uẩn liền lôi kéo Lâm Linh rời đi...

Tiêu Nghệ Hàn suy nghĩ lại mọi chuyện, hần cảm thấy bản thân của mình đôi khi lại rất hâm mộ Tiêu Nghệ Uẩn, có thể ngây thơ như vậy, đối với cảm tình của chính mình cũng không cần che giấu, không giống như bản thân không bao giờ có thể dám đối diện với nó, có lẽ, mình thật sự...

Lâm Linh theo Tiêu Nghệ Uẩn đến Nam Cung...

Tiêu Nghệ Uẩn rất nhiệt tình mà chiêu đãi Lâm Linh, cho cậu xem hết thứ này đến thứ khác, đến cả những vật mà bản thân mình đã cất giấu rất kỹ để vui chơi cũng nhanh chóng đem ra hết toàn bộ, Lâm Linh thể nhưng lại có chút xấu hổ, ở phía sau nghe Tiêu Nghệ Uẩn giới thiệu...

Tiêu Nghệ Uẩn quay đầu lại, hỏi: “Nhàm chán sao? Có phải hay không rất nhàm chán?”

Lâm Linh bị hù dọa đến sững sốt, nói: “Không... Không có, chỉ là không phải ta đến đây để quét dọn hay sao?”

Tiêu Nghệ Uẩn cười cười, nói: “Ha hả, cứ để cho bọn họ quét dọn đi, người phụ trách hầu hạ ta, hiểu chưa?”

Lâm Linh gật đầu.

Tiêu Nghệ Uẩn rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Mượn người đến nhưng lại không có quét dọn...

10. Chương 10

Lâm Linh đi ở phía sau Tiêu Nghệ Uẩn, trong lòng cảm thấy khó hiểu không biết rốt cuộc Tiêu Nghệ Uẩn gọi hắn đến làm gì, Tiêu Nghệ Uẩn mang theo Lâm Linh tới một lầu gác, Lâm Linh ngẩng đầu nhìn, lầu gác này rất sạch sẽ, nhưng mà...

“Rất kinh ngạc sao? Đây là một nơi rất bí ẩn, trong cung ít có người biết đến, bởi vì nơi này nằm phía sau Nam Cung của ta, khi còn bé do một lần tình cờ mà ta phát hiện ra nơi này, lúc đó nơi đây rất bẩn, ta phải bỏ ra một ngày một đêm mới có thể đem nó biến thành sạch sẽ, mà lầu gác này cũng là nơi cao nhất, cho nên đứng ở đây có thể nhìn được khung cảnh xung quanh trong hoàng cung này, thậm chí còn thấy được toàn bộ trường thành, ta rất thích nơi này, mau đến chúng ta cùng đi lên!”

Tiêu Nghệ Uẩn vươn tay, hắn vừa nói vừa bò lên lầu, lầu này có kiến trúc rất là cổ quái, gồm hai lầu nhưng mà lầu một cùng lầu hai có khoảng cách rất ngắn, rất dễ dàng bò lên trên, Lâm Linh không thể nào từ chối được sự nồng nhiệt của hắn, cũng không thể làm gì khác hơn là để Tiêu Nghệ Uẩn kéo lên.

Lên trên lầu hai rồi mới phát hiện thì ra trên này thế nhưng lại có thêm một cầu thang nữa, Lâm Linh tùy ý đi theo Tiêu Nghệ Uẩn lên lầu cao.

“Oa ~ đẹp quá!” Lâm Linh không khỏi cảm thán, lúc này cảnh tượng xinh đẹp trước mắt trở nên vô cùng tráng lệ, hoàng cung lại trở nên đẹp đẽ vô cùng, những tiếng ồn ào nhộn nhạo từ phía trong thành truyền đến, có thể thấy được tất cả...

“Ha hã ~ đúng vậy, rất đẹp, nhưng mà có đôi khi loại xinh đẹp này, cũng không phải là thứ đáng đặc ý nhất.” Tiêu Nghệ Uẩn không khỏi cảm thán.

“Ách... Nhị hoàng tử nói lời này là có ý gì?”

“Không có gì, người thích nơi này sao?”

“Đúng vậy ! Rất thích, nơi này rất đẹp, nhị hoàng tử thật sự là người rất có mắt nhìn, lại có thể phát hiện ra được một nơi có thể ngắm cảnh đẹp như vậy.” Trong mắt Lâm Linh không khỏi chứa vài tia tán thưởng.

“Ha hã ~ không phải ta có mắt nhìn đâu, nơi này vốn là do hoàng huynh phát hiện ra, ta chỉ phụ trách việc dọn dẹp lại mà thôi, sau đó thì hoàng huynh nói cho ta biết, đứng từ nơi này có thể nhìn ngắm được cảnh sắc xung quanh.”

“Hả? Oh... Thì ra là như vậy, nhưng mà nhị hoàng tử nhất định cũng... Ách... Nhị hoàng tử, người... Làm sao vậy?” Lâm Linh lui dần về phía sau, bởi vì Tiêu Nghệ Uẩn đang từng bước tới gần.

“Không có, chỉ là... Muốn nhìn người rõ ràng hơn mà thôi, người rất đẹp, thật sự... Rất đẹp, đại ca chưa từng nói với người sao?”

“Không có, Đại hoàng tử hẳn hàng ngày bận bao nhiêu chuyện, có rất nhiều thứ phải để ý đến, căn bản là không có thời gian chú ý đến tướng mạo của những hạ nhân như ta.”

“Nói vậy, huynh ấy thích người, ta rõ ràng... Huynh ấy cũng thích người, chỉ là, huynh ấy không giống như ta có thể chủ động cùng người nói thích người. Huynh ấy... huynh ấy có nỗi khổ riêng.” Tiêu Nghệ Uẩn cười khổ, hẳn đây là đang vì mình thổ lộ hay là thay cho ca ca mình thổ lộ? Hắn cũng thật sự không biết...

“Ách... nhưng mà, có lẽ ta rõ ràng hơn, hẳn...” Lâm Linh phát hiện chính mình chỉ khi đối mặt với Tiêu Nghệ Uẩn mới có thể buông lỏng tự nhiên mà nói chuyện, hẳn đối với Tiêu Nghệ Uẩn không hề có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy giống như một người bằng hữu lâu năm thân thiết.

“Ách... Đúng vậy, nhưng mà! Ta cũng sẽ không lui bước đâu, nếu huynh ấy không dám yêu, thì ta đây có đủ dũng khí để yêu!” Ánh mắt của Tiêu Nghệ Uẩn toát ra sự kiên định, hẳn có dũng khí yêu, chính xác là hẳn có dũng khí để yêu Lâm Linh, hẳn có thể.

“Nhị... Nhị hoàng tử... Người...” Lâm Linh trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Tiêu Nghệ Uẩn như trước kiên định mà nhìn Lâm Linh, nói: “Ta sẽ không giống như đại ca có rất nhiều điều phải lo toan, phải để ý đến buồn phiền, hẳn có khả năng trở thành vua của một nước, ta không có khả

năng, hần có khả năng thống nhất giang sơn, ta không có khả năng, đó là bởi vì ngay từ đầu ta không ý định viết tấu chương, cho nên ta có thể yêu, hần vì giang sơn mà vứt bỏ tất cả, ta không thì không như vậy, ta lựa chọn tự do, người hiểu chưa? Không phải vì người, cũng không phải vì đại ca, đây là lựa chọn của chính ta, một người có thể lựa chọn giữa yêu và quyền lợi, mà đại ca lại lựa chọn giang sơn, cho nên hần bỏ đã bỏ đi cái quyền được yêu.”

“Nhị hoàng tử, người có thể có lựa chọn của người, Tiểu Lâm Tử cũng có thể, ta lựa chọn yên lặng chờ đợi, bởi vì ta đã lựa chọn một người vĩnh viễn không thể yêu, có lẽ vốn dĩ đều là do trời cao an bài, ta là một thái giám, không thể đi yêu ai, càng không thể được yêu, cho nên ta lựa chọn chờ đợi, đợi đến khi ta chết đi, có lẽ lúc đó ta sẽ có một cái lựa chọn khác, nhưng mà ta bây giờ không có khả năng được yêu, cho nên người cùng Đại hoàng tử hãy mang ý nghĩ yêu thương Tiểu Lâm Tử giấu ở trong lòng, đến khi ta chết đi, có lẽ đó sẽ là thứ trân quý nhất đối với ta...” Lâm Linh bình tĩnh nói, một câu lại một câu đem tâm tư của hần nói ra toàn bộ, hần lựa chọn chờ đợi, đợi khi hần chết đi, sẽ có một lựa chọn mới, ngũ khí của hần hết sức bình thản, từng chữ đều nói ra rõ ràng, không hề có bất cứ một chút giả dối nào, hần chỉ hy vọng huynh đệ Tiêu Nghê Hàn cùng Tiêu Nghê Uẩn có thể sống với nhau thật hòa bình.

Tiêu Nghê Uẩn cũng không có nói thêm bất cứ lời nào, nhìn Tiểu Lâm Tử, Lâm Linh nói làm cho chính mình á khẩu không trả lời được, hần mỉm cười, nhìn cảnh sắc bên ngoài, nói: “Thiên hạ có thể thu vào đáy mắt, duy chỉ có người, chỉ có thể từ xa mà đứng nhìn, có lẽ đây cũng là lý do khiến cho ta cùng đại ca yêu người.”

Lâm Linh cười, nói: “Có lẽ là như vậy, nhưng mà thiên hạ chưa chắc thu hết vào mắt, cho nên, nhị hoàng tử không cần cảm thán. Ha hã ~ ”

Tiêu Nghê Uẩn si ngốc cười, thiên hạ trước mắt cứ như vậy mà nói ra những lời vui vẻ, như thế...

“Người đã từng nói những lời vừa rồi cho đại ca hay chưa?”

“Chưa từng, bởi vì điều đó là không cần thiết.”

“Vậy tại sao lại nói cùng với ta?”

“Không biết nữa, có lẽ vì cảm thấy được nhị hoàng tử rất thân thiết, có cảm giác giống như một người thân.”

“Ha hã ~ Người thân? Thân... Ca ca?”

“Ách... Không dám, Tiểu Lâm Tử, không dám lớn gan như vậy.”

Đơn giản chỉ là nói chuyện với nhau, hai người trong lúc đó không có bất cứ ngăn cách nào về địa vị chủ tớ, cảm giác như hai người bằng hữu khi ở cùng nhau...

“A... Sắc trời đã không còn sớm, Tiểu Lâm Tử phải về Lân cung rồi.” Lâm Linh ngẩng đầu nhìn nhìn trời, đã tối rồi.

“Được, trở về thôi, ta nghĩ đại ca nhất định cũng đã chờ đợi đến phát điên rồi, sợ ta đem người bắt cóc đi mất, ha hã ~ ”

“Ách... Ha hã ~ sẽ không đâu, vậy Tiểu Lâm Tử xin phép đi trước, hôm nay cùng nhị hoàng tử nói chuyện làm cho Tiểu Lâm Tử hiểu biết hơn rất nhiều.” Lâm Linh le lưỡi, sau đó liền quay trở về.

“Có lẽ người không nên ở chốn hoàng cung này, bởi vì người cùng nơi này không giống nhau, có lẽ người vốn là một người không có thân phận tôn quý, nếu như không phải như vậy, người sẽ có quyền lợi được lựa chọn giữa được yêu và yêu người khác sao? Nếu người như vậy, ta phải chờ tới khi nào mới có thể nhìn thấy được điều đó? Nếu như, người nói là lựa chọn chờ đợi, thì ta đây tình nguyện lựa chọn cùng người chờ đợi cả đời.” Tiêu Nghê Uẩn nhẹ giọng mà nói thầm ...

Lâm Linh đi vào Lân cung, Tiêu Nghê Hàn đã ngồi ở trong đại sảnh, sau khi nhìn thấy Lâm Linh trở về cũng không nói gì, trong tay cầm sách, Lâm Linh hành lễ: “Đại hoàng tử cát tường.”

“Uhm... Đã về rồi? Ta còn tưởng rằng người sẽ không trở về mà ở lại nơi của Nghê Uẩn luôn chứ.” Tiêu Nghê Hàn ngũ khí có chút ê ẩm.

“Ách, như thế nào lại vậy được? Tiểu Lâm Tử vốn là người của Lân cung mà.”

“A, vậy mà cứ tưởng người đã quên rồi chứ? Nói một chút xem, một tiểu thái giám cùng nhị hoàng tử của chúng ta thì có chuyện gì để nói với nhau? Nói một chút cho ta nghe thử!” Tiêu Nghê Hàn hàn huyền nói.

“Được, chúng ta nói về vấn đề tình yêu.” Lâm Linh không hề giấu diếm, bởi vì hắn nghĩ muốn làm cho Tiêu Nghê Hàn cùng Tiêu Nghê Uẩn đối với hắn hoàn toàn chết tâm.

“Cái gì? Yêu? Hắn nói cái gì rồi?” Tiêu Nghê Hàn khấn trương, trong khoảnh khắc ngắn ngủi hắn nghĩ mình sẽ mất đi tất cả, hắn tiến lên nắm chặt lấy cánh tay của Lâm Linh.

“Đại hoàng tử, người... làm sao...” Lâm Linh thật không ngờ Tiêu Nghê Hàn sẽ kích động như vậy.

“Người nói tiếp đi, hắn còn nói gì nữa?”

“Nhị hoàng tử sao?”

“Người biết ta nói người nào mà.”

“Hắn không nói cái gì cả, hắn chỉ nói... hắn sẽ không lựa chọn quyền lợi mà bỏ đi tình yêu, chỉ như vậy, không nói gì thêm nữa cả.”

“Thật sự không có cái gì khác sao?”

“Thật sự không có.”

“...” Tiêu Nghê Hàn không biết nên nói cái gì, hắn sợ mất đi Lâm Linh, hắn sợ Lâm Linh sẽ yêu đệ đệ của mình, hắn sợ... Hắn lại càng sợ Lâm Linh căn bản đối với chính mình không hề có cảm giác...

11. Chương 11

Cách ngày giao tấu chương chỉ còn lại một ngày, thì Trương công công đã từ bên ngoài vọt vào, thở hồng hộc mà nói: “Đại... Đại hoàng tử, Hoàng thượng... Hoàng thượng cho triệu kiến các vị hoàng tử đến tẩm cung, hoàng thượng đang chờ... chờ... ngài mau nhanh lên một chút!”.

Tiêu Nghê Hàn vừa nhìn liền biết sự tình có chút không ổn, liền nhanh chóng thay triều phục sau đó mang theo Lâm Linh mà xông ra ngoài.

Tới trước cửa Điện Dưỡng Tâm, chúng đại thần cùng hoàng tử đã tới đầy đủ rồi, mọi người đều đang quỳ ở ngoài cửa nhưng không lên tiếng, Tiêu Nghê Hàn cùng Lâm Linh cũng đồng dạng quỳ ở bên ngoài, tất cả mọi người đều đang chờ lão hoàng đế gọi vào trong.

Qua một thời gian, cánh cửa của Điện Dưỡng Tâm cũng đã mở ra, mọi người nhanh chóng ngẩng đầu lên, Trương công công từ bên trong đi ra, một bộ dáng xấu hổ mà nói: “Ách... Hoàng Thượng cho gọi Lâm Linh đi vào bên trong.”

Vừa dứt lời, mọi người liền xôn xao lên...

“Lâm Linh? Là ai? Là Trạng nguyên năm nay sao? Hay là sủng phi mới của Hoàng Thượng?”

“Không biết rốt cuộc Lâm Linh là ai hả?”

... ..

Một trận xôn xao qua đi, Lâm Linh chậm rãi đứng lên, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, tuyệt đối không ngờ đến Lâm Linh chỉ là một thái giám nho nhỏ?

Lâm Linh trấn định từ trong đám người đi ra, chúng quần thần cùng hoàng tử đã dừng các tiếng xôn xao nghị luận lại, thay thế là ánh mắt tràn đầy tò mò, chăm chú mà nhìn...

Lâm Linh theo Trương công công tiến vào Điện Dưỡng Tâm.

Đi vào trường liêm, lão hoàng đế đã từ từ chống người ngồi dậy.

Một Điện Dưỡng Tâm to lớn như vậy nhưng lại chỉ có một mình Lâm Linh ở bên cạnh người của lão hoàng đế, Lâm Linh hành lễ nói: “Hoàng thượng...”

Lời vừa nói ra, lão hoàng đế liền dùng thanh âm yếu ớt của chính mình nói: “Tốt lắm, không cần hành lễ, đến đây, Lâm Linh, ngồi bên này.” Tiêu Lăng Quân vỗ vỗ mép giường, ý bảo Lâm Linh ngồi xuống.

Lâm Linh thế nhưng lại không hề nhúc nhích, nói: “Này... Không tốt lắm? Lâm Linh thân phận thấp kém, sao có thể...”

“Không có việc gì, lại đây ngồi đi, Trẫm có chút chuyện rất muốn nói cùng ngươi.” Tiêu Lăng Quân trong thanh âm rõ ràng có chút ho khan.

“Này... Tuân mệnh.” Lâm Linh đáp, sau đó tiến lên ngồi ở mép giường.

Tiêu Lăng Quân nhìn Lâm Linh, phảng phất như có thật nhiều lời muốn nói, đưa tay vỗ về cánh tay của Lâm Linh, trên tay cũng không có bất cứ hành động nào khác, giống như đối với một người thân thuộc, hần mỉm cười, nói: “Ngươi rất kỳ quái? Tại sao ta chỉ thấy ngươi giống một người, ngươi biết không?”

“Ách... Nô tài không biết.” Lâm Linh thành thực trả lời.

“A, kỳ thật bởi vì, ngươi lớn lên rất giống một người, hình như, thật sự hình như...” Tiêu Lăng Quân nói tới đây không khỏi có một tia quang mang: “Nàng vốn là nữ nhân mà Trẫm yêu nhất cả đời này, Trẫm rất yêu nàng, vì nàng Trẫm có thể vứt bỏ tất cả, nhưng mà nàng lại chỉ vì một mình ‘hắn’ mà chấp nhận từ bỏ tất cả, ta biết chính mình vĩnh viễn cũng không chiếm được lòng của nàng.” Tiêu Lăng Quân nhẹ nhàng cảm thán. Tiếp theo là một trận ho khan dồn dập...

Lâm Linh vội vàng an ủi, nói: “Hoàng thượng, ngài đừng kích động, ngài...”

Tiêu Lăng Quân cắt đứt lời nói của Lâm Linh: “Không có việc gì, bệnh cũ thôi mà, ha ha , khụ khụ, đợi một lát liền khỏi ngay thôi, trời cao đối với Trẫm cũng không tệ, ngay trước lúc Trẫm sắp chết đi còn đưa ngươi đến bên cạnh Trẫm, nhìn vật nhớ người, khụ khụ... khụ khụ ... khụ khụ khụ...” một trận ho khan như xé gió khiến cho Lâm Linh sợ hãi, lo lắng cho thân thể của lão hoàng đế.

Lâm Linh không biết giờ phút này chính mình có thể làm được cái gì, hần nghiêm túc nghe Tiêu Lăng Quân nói mỗi một chữ mỗi một câu.

Tiêu Lăng Quân cười nhẹ một tiếng, nói: “Trẫm rõ ràng chính mình đã không còn nhiều thời gian nữa rồi, nếu như... Khụ khụ ... đợi lát nữa, bọn họ hỏi ngươi... Khụ khụ ... Ta đã lập di thư... Khụ khụ... tại... Khụ khụ... ở phía dưới long ý trong đại điện, để ở trong mật thất... Khụ khụ... nếu như... Trẫm có chuyện gì, ngươi hãy... Dẫn bọn hắn đi xem... Di chiếu, khụ khụ... nhớ kỹ, đem tay vịn của long ý hướng về phía trái rồi xoay thì được rồi... Khụ khụ... Trẫm... Không biết tại sao, chỉ tin nhiệm một mình ngươi... Có lẽ, duyên cớ chính là vì ngươi rất giống nàng đi... Khụ khụ ... khụ khụ ... khụ khụ khụ khụ ...” Tiêu Lăng Quân cũng không ngừng ho khan.

Lâm Linh vội vàng đỡ Tiêu Lăng Quân nằm thẳng xuống giường, sau đó đi ra cửa, kêu lên: “Mau! Mau... Mau gọi thái y tới! ! Hoàng thượng... hần... Hần...” Lâm Linh nói chuyện đứt quãng, nhưng mà thái y lại lập tức vọt vào trong.

Thái y vào trong rồi khám một lúc lâu nhưng cũng không thấy Tiêu Lăng Quân có mạch đập hay hơi thở, chứng tỏ Tiêu Lăng Quân đã chết.

Thái y lớn tiếng tuyên bố: “Hoàng thượng băng hà.”

Lâm Linh thế nhưng lại không biết làm sao, vừa rồi chính mình còn đang nói chuyện với Tiêu Lăng Quân vậy mà giờ phút này đã chết? Hần không thể tin được những gì trước mắt, tới quá nhanh, đi cũng quá nhanh.

Tiêu Nghệ Kỳ lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay của Lâm Linh, khẩn trương hỏi: “Nói, phụ hoàng có nói gì không? Lập người nào làm thái tử? Hần có nói hay không?”

Chúng thần đều khuyên nhủ: “Tam hoàng tử chớ vội, hần chỉ là một tiểu thái giám, có lẽ cũng không biết nhiều như vậy, Hoàng thượng chưa chắc đã cùng hần nói.”

“Đúng vậy, kỳ nhi, người đừng quá vội.” Lưu Huân cũng khuyên nhủ.

Tiêu Nghê Kỳ thể nhưng lại không chịu buông tay, nói: “Ai nói hần chỉ là một tiểu thái giám? Ta thấy hần cũng không đơn giản như vậy? Dem phụ hoàng mê đảo đến mức khi chết đi cũng chỉ muốn gặp một mình hần, ta thấy hần chính là dùng công phu mê hoặc nhưng không thể thắng được hậu cung ba nghìn!”

Lâm Linh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Tiêu Nghê Kỳ, Tiêu Nghê Kỳ trong lòng không khỏi cảm thán, trên đời lại có người xinh đẹp như thế? Nếu hần không mặc y phục của thái giám, chỉ cần mặc vào trang phục bình thường... Không ! Cho dù có mặc y phục của thái giám cũng không giấu được vẻ xinh đẹp của hần, Tiêu Nghê Kỳ bị Lâm Linh trước mắt làm cho chấn động ở trong lòng...

“Chẳng lẽ Tam hoàng tử chỉ quan tâm đến ngôi vị hoàng đế thôi sao? Đối với Hoàng thượng vừa mất, một điểm cũng không thương tâm sao?”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Nghê Kỳ lập tức ngậm miệng cả người...

12. Chương 12

Tiêu Nghê Kỳ ngậm miệng cả người, không thể nói gì để chống đỡ.

“Được, nếu Tam hoàng tử quan tâm đến ngôi vị hoàng đế như vậy, vậy thì Tiểu Lâm Tử cũng nhận mệnh mà làm theo, bây giờ sẽ mang Tam hoàng tử và các vị đại thần đi xem di chiếu của Hoàng Thượng một chút.” Lâm Linh chậm rãi nói ra những lời này.

“Ha hã, người... Lâm Linh, đừng tức giận, Kỳ Nhi cũng suy nghĩ vì giang sơn xã tắc mà thôi, nước một ngày không thể không có vua, Hoàng Thượng băng hà hần dĩ nhiên cũng hết sức đau lòng, nhưng mà hần dẫn xuống thương tâm, vì nước nhà mà suy nghĩ, như vậy cũng đúng thôi.” Lưu Huân thể nhưng lại cường từ đoạt lý thay đổi thế cục.

Chúng đại thần liền gật đầu đồng ý câu nói vừa rồi.

Tiêu Nghê Kỳ cũng thoáng giảm bớt sự xấu hổ trên mặt.

Lâm Linh mở cửa Điện Dưỡng Tâm, sau đó liền đi ra ngoài, xoay người lại nói: “Các người... Không muốn đi xem di chiếu sao?”

Tiêu Nghê Kỳ lập tức đi tới, mà Tiêu Nghê Hàn cùng Tiêu Nghê Uẩn khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái, mặc dù cũng không hiểu rõ vì sao Tiêu Lăng Quân lại tín nhiệm Lâm Linh như vậy, nhưng đối với Lâm Linh bọn họ cũng hết sức tín nhiệm, tất cả đều đi theo ra ngoài, các đại thần cũng đi theo phía sau, một Dưỡng Tâm Điện to lớn như vậy, hiện tại chỉ còn lại một Trương công công ở lại bên cạnh di thể của Tiêu Lăng Quân, không biết là nên cười hay là nên khóc...

Sau khi tất cả mọi người đến đại điện, Lâm Linh hướng đến phía bên cạnh long ỷ mà đi đến, Tiêu Nghê Kỳ vốn muốn tiến lên ngăn cản, bởi vì, luật pháp có quy định, nếu thái giám hoặc bất cứ người nào ngoại trừ vương gia mà đụng đến long ỷ, thì nhất định sẽ bị định tội chết. Nhưng mà hiện tại hần căn bản không quan tâm đến điều này, chỉ một lòng muốn nhanh chóng nhìn thấy di chiếu.

Lâm Linh mở cơ quan, sau đó lấy ra một sắt, mở nắp hộp, bên trong là một cuộn vải màu vàng, mở ra cuộn vải, dựa theo trên di chiếu mà đọc:

“Trẫm tự biết tuổi già sức yếu, đã không còn nhiều thời gian ở lại nhân thế, cho nên, Trẫm đặc biệt lập di chiếu này, nếu có một ngày Trẫm chết đi, thì lập Đại hoàng tử Tiêu Nghê Hàn làm thái tử, Đại hoàng tử Tiêu Nghê Hàn là người của chính cung hoàng hậu, cũng là trưởng tử, càng lại khó được người mới, cho nên, đặc biệt lập làm thái tử.” Lâm Linh chậm rãi đọc nội dung của di chiếu.

Tất cả mọi người ở đây đều ngậm miệng cả người, mà Tiêu Nghê Uẩn thì rất nhanh có phản ứng, tiến lại đối với Tiêu Nghê Hàn quỳ xuống nói: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.”

Mọi người cũng chậm chậm bắt đầu phản ứng lại, quỳ xuống hành lễ, Lưu Huân cũng không còn cách nào vãn hồi cục diện này, chỉ có thể hành lễ, thừa nhận vị vua mới. Nhưng mà...

“Ta không phục ! ! Đây chắc chắn là di chiếu giả!” Trong Đại điện một thanh âm duy nhất vang lên- là Tiêu Nghê Kỳ.

Lâm Linh đi tới trước mặt Tiêu Nghê Kỳ, giờ phút này hắn cái gì cũng không sợ nữa, dù sao việc đã đến nước này, Lâm Linh hắn cũng không biết đã phạm vào bao nhiêu điều tử tội rồi, cho nên, hắn cái gì cũng không sợ.

“Tam hoàng tử, người nói những lời như vậy là có ý gì?”

“Hừ, ý gì? Người là người bên cạnh đại ca, ai biết các người có phải là chủ tớ một lòng? Thông đồng làm di chiếu giả?” Tiêu Nghê Kỳ trấn định tự nhiên nói.

“Tam đệ, người nói lời này là có ý gì?”

“Không có ý gì, tiểu đệ ta chỉ là đặt ra chút nghi vấn mà thôi.”

“Người... Ý của người là ta làm ra di chiếu này?”

“Ta không dám chắc, nhưng mà cũng có thể có khả năng này, ai biết được có người vì muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế mà làm ra mấy chuyện này.”

“Người...” Tiêu Nghê Kỳ thật sự tức giận không được.

“Đủ rồi!” Giờ phút này giữa đại điện xuất hiện một thanh âm mềm mại của nữ nhân, mọi người nhìn lại, thì ra là hoàng hậu.

Mọi người lập tức hành lễ: “Hoàng hậu...”

Còn chưa nói hết, hoàng hậu liền ngắt lời nói: “Các người cảm mến cho ta! Chuyện này ta tin tưởng lời nói của Lâm Linh.” Không nghĩ tới cái tên Lâm Linh này chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi đã truyền đến tai của Hoàng hậu rồi.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, Hoàng Hậu đi tới trước mặt Lâm Linh, sững sốt, khuôn mặt này không phải giống như đúc với khuôn mặt của tỷ tỷ mình nhiều năm trước sao? Trách không được...

Hoàng Hậu cười khổ một chút, nói: “Đem di chiếu cho ta xem một chút.”

Lâm Linh cung kính dâng lên bằng hai tay.

Hoàng hậu sau khi xem xong, liền đem di chiếu đến trước mặt mọi người, nói: “Tất cả mọi người có thể xem, đây là di chiếu thượng của Hoàng thượng... Oh, không, là tiên hoàng đã viết, còn có bút tích của tiên hoàng nữa, người nào không biết nhưng ta thì biết rất rõ, Cho nên ta dám khẳng định di chiếu này là thật.”

Tiêu Nghê Kỳ vẫn không phục, nói: “A, Hoàng hậu nương nương, ngài chính là... mẫu thân của Đại ca, này... Ha hã, bất quá, ta chỉ có một vấn đề, vì sao phụ hoàng lại nói nơi để di chiếu cho một tiểu thái giám biết?”

Hoàng Hậu cười khổ hai cái, nói: “Này... Ha hã, người đã chết, ta cũng sẽ không che giấu thêm nữa, tiên hoàng vẫn luôn yêu một nữ tử, đáng tiếc, nữ tử này đã chết từ lâu rồi, mà Lâm Linh khi lớn lên lại rất giống nữ tử đó, cho nên...”

Chúng thần đều cúi đầu, không dám để lộ ra tiếng hít khí.

“Này...” Tiêu Nghê Kỳ ngây ngẩn cả người...

Tựa như một trò đùa, lão hoàng đế tin nhiệm một tiểu thái giám mà nguyên nhân là bởi vì khó quên tình nhân đầu tiên?

Cả đại điện đột nhiên yên lặng...

“Tốt lắm, ai gia cũng đã nói ra nguyên nhân rồi, ta nghĩ chuyện mọi người nên quan tâm bây giờ chính là nên cử hành tang sự cho tiên hoàng như thế nào, chứ không phải nghiên cứu di chiếu kia?” Hoàng Hậu nói.

“Tuân mệnh, Hoàng... Oh, không, thái hậu nói đúng, nếu vua mới đã được lập, vậy quốc tang nên cử hành trong 3 ngày.” Hàn Thừa tướng nói.

“Được, như vậy làm phiền Hàn đại nhân rồi.”

“Không không không, vốn là chuyện của thần phải làm.”

Cứ như vậy, vua mới đã được lập...

Vốn là Tiêu Nghệ Hàn, nhưng vận mệnh của Lâm Linh lại chính là vừa mới bắt đầu...

13. Chương 13

Rất nhanh, Tiêu Nghệ Hàn đăng cơ lên làm Hoàng đế, nhưng địa vị của hắn lúc này không được củng cố, bởi vì có Lưu Huân luôn gây rối, khiến cho hắn rất khổ não, An Thái có đến tìm hắn mấy lần, ý tứ nói đến chức vị Hoàng Hậu kia đã ham muốn từ lâu, mà An Vương gia là trọng thần trong triều, chỉ có hắn mới giúp Tiêu Nghệ Hàn chống đỡ với thế lực của Lưu Huân.

Tiêu Nghệ Hàn có chút do dự, hắn rốt cuộc có muốn lấy An Thái hay không? Nếu như không có sự xuất hiện của Lâm Linh, thì có lẽ An Thái là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà, Lâm Linh trong tim mình lại chiếm một vị trí rất cao, không người nào có thể vượt qua được.

“Hoàng Thượng, Tiểu Lâm Tử có một thỉnh cầu!” Lâm Linh quỳ xuống nói.

“Cái gì?”

“Ừm...” Lâm Linh liếc nhìn Tiêu Nghệ Hàn một cái, nói: “Nô tài muốn nói, Hoàng Thượng nếu đã đăng cơ, vậy nô tài có thể đi đến nơi khác hay không?”

“Cái gì? Người...”

“Trẫm biết rồi, người... Hay là... Đi ngự thiện phòng làm việc đi.” Tiêu Nghệ Hàn nhíu mày nói.

“Nô tài tuân mệnh.” Xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Gọi hắn lại.

“Người...” Muốn nói gì?

“...” Nhưng lại nói không nên lời, để cho hắn đi sao? Sau này còn có thể gặp mặt nữa hay không?

“Nếu như Hoàng Thượng không có gì phân phó, nô tài cũng nên đi ngự thiện phòng báo danh rồi.”

“Được...” Cứ như vậy đáp ứng sao? Thật sự... Chính mình vừa rồi làm sao vậy? Nếu để...

“...”

Nếu, người quyết định rời khỏi Trẫm, Trẫm chỉ có thể lựa chọn giang sơn, nếu, người cố ý tránh xa Trẫm, vậy thì Trẫm đành cử hành đại hôn, đối với người mà nói có lẽ cũng sẽ không thương tổn.

“Yêu, người có nghe thấy tiếng chiêng trống hay không, đúng là đại hôn của Hoàng Thượng có khác, rất lớn phải không? Tiểu Lâm Tử” Tiểu thái giám ở ngự thiện phòng nghe được tiếng chiêng cùng trống vang dội, ánh mắt không khỏi toát ra chút hâm mộ.

“Ừm, đúng vậy.” Thanh âm của Lâm Linh mang theo vài phần mệt mỏi.

“Đừng như vậy mà, người so với ta thì may mắn hơn nhiều rồi, người biết không? Người xem trong cung thái giám nhiều như vậy, nhưng mà không tới 20 người mới được hầu hạ qua tiên hoàng cùng Hoàng Thượng, hơn nữa lại được Tiên Hoàng tín nhiệm như vậy, người quả thực là rất may mắn, nếu như là ta mà có được vận khí đó, thì ta đã sớm vui vẻ đến chết rồi.”

“Thật sao? Ha hả, người thật sự sẽ cảm thấy như vậy, người yên tâm, sẽ có ngày người được như vậy mà thôi, còn ta, ha hả, thì cứ như vậy làm một thái giám tại ngự thiện phòng.” Lâm Linh mỉm cười nhưng làm cho tiểu thái giám kia rõ ràng biết được chính mình cùng hắn là hoàn toàn khác nhau, hắn thật đẹp, cho dù có là một thái giám, nhưng điều đó cũng không làm cho người khác phủ nhận được việc hắn thật sự rất đẹp.

“Ách... Ừm, cùng người tán gẫu lâu như vậy, được rồi, mau trở về làm việc thôi, nếu không Tổng quản đại nhân sẽ đem chúng ta ra mà rút gân lột da mất ha hả...”

“Được, được, trở về làm việc thôi.” Xoay người, lại quay đầu nhìn lại nơi phát ra tiếng chiêng trống kia một lần nữa, cứ như vậy mà chấm dứt đi, sau này cứ sống một cuộc sống tầm thường, cứ như thế lựa chọn chờ đợi cả đời.

Một năm sau...

Điện Dưỡng Tâm.

“Hoàng huynh, ta chỉ muốn đem Lâm Linh đến phủ của ta mà thôi, ta mặc kệ, người không cho Lâm Linh hầu hạ người, vậy tại sao lại không cho hắn đến bên người ta? Hắn đối với người mà nói bất quá cũng chỉ là một tiểu thái giám, trước kia có thể là thiếp thân hầu hạ, có lẽ người không có hắn thì cuộc sống cũng không có gì thay đổi, nếu bây giờ chính người bỏ rơi hắn, tại sao, tại sao lại không cho hắn đến bên người ta?” Tiêu Nghệ Uẩn quát.

“Không được, nói cái gì cũng không được, Trẫm có ý định riêng của Trẫm, người ngay cả đi ngự thiện phòng nhìn hắn cũng không được, tóm lại... Chính là không được, đừng nói thêm nữa.” Tiêu Nghệ Hàn lập tức nói ra lời từ chối.

“Người rất ích kỷ, rất ích kỷ đó, hoàng huynh, ta thật sự không biết, người rốt cuộc là sợ cái gì? Người không phải thương hắn sao? Tại sao không dám thừa nhận? Bởi vì giang sơn? Bởi vì địa vị? Bởi vì người vốn là hoàng đế?” Tiêu Nghệ Uẩn không để ý đến người trước mắt có thân phận như thế nào, nói: “Người không dám, nhưng ta thì dám, nếu người cảm thấy được bởi vì thân phận cùng lập trường của người mà không dám đi thừa nhận tình cảm, thì ta có dũng khí đó, ta không có lập trường, cũng không có bất cứ gánh nặng nào, ta đây dám đi chiếu cố hắn, cho dù hắn có lựa chọn chờ đợi, nhưng mà ta đợi đủ rồi, ta mặc kệ vì cái nguyên nhân gì, cho dù có phải khi quân, ta cũng sẽ kiên trì mà yêu hắn, nhưng mà, người lại quá ích kỷ, người không cho bất luận kẻ nào gặp hắn, người quá ích kỷ rồi!”

“Đủ rồi, Văn Vương, người nên chú ý từ ngữ của người, cho dù người có là đệ đệ của Trẫm thì cũng phải chú ý, người đi xuống đi, chuyện hôm nay, Trẫm coi như không phát sinh qua.” Dứt lời, Tiêu Nghệ Hàn cho Tiêu Nghệ Uẩn đi xuống.

“Được, thần cáo lui.” Đã như vậy rồi sao? Huynh đệ chúng ta trong lúc đó cũng phải như vậy sao? Người thật sự thay đổi, hoàng huynh.

Đi ra khỏi Điện Dưỡng Tâm.

“Tiểu Hoàn Hỷ Tử, chúng ta đi ngự thiện phòng!”

“Cái gì? Chủ tử, chuyện này... Hoàng Thượng không phải đã nói...”

“Mặc kệ, cho dù có phạm tội khi quân ta cũng muốn đem Lâm Linh trở về!”

“Được, Được, kỳ thật nô tài cũng rất thích Tiểu Lâm Tử, hắn rất đơn thuần, không giống những tên nô tài khác, hắc hắc...” Tiểu Hoàn Hỷ Tử lộ ra vẻ mặt vui sướng.

“Oh? Người tiểu tử này, ha hả... đi thôi.” Nói xong, liền hướng ngự thiện phòng đi đến.

Đi tới trước cửa ngự thiện phòng...

“Nhanh lên một chút, còn chậm chạp cái gì? Còn người, Tiểu Lâm Tử, có da có thịt đứng ở đó làm gì? Đừng tưởng rằng trước kia Tiên Hoàng cùng Hoàng Thượng sủng qua người mà cho là tài giỏi, ta cho đi chặt củi, đi! Nhanh!” Âm thanh the thé của một người quát lên.

“Tên người mà hắn vừa quát chính là Tiểu Lâm Tử, chủ tử, nhưng mà lời của hắn nói là có ý gì?”

“Trước xem một chút đã.”

“Được.”

Lâm Linh bē đến một đồng đĩa, người rõ ràng tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng mà tổng quản mặc kệ sống chết của hă, vẫn liên tục lớn tiếng mắng chửi.

“Nhanh lên một chút ! chậm chạp cái gì!” Tiến lên, nghĩ muốn cho Lâm Linh một cái tát.

Kết quả: “Oh yêu, đau chết ta rồi, cái kia... Hả!” Tổng quản bị hù dọa mà hét to.

“Mau cút xuống đi!” Tiêu Nghệ Uẩn quát.

“Tuân mệnh, tuân mệnh, nô tài nên cút đi rồi.” Tiếp theo té ngã mà chạy đi.

“Người không sao chứ?” Tiêu Nghệ Uẩn nâng Lâm Linh dậy, ân cần mà hỏi thăm.

“Vân... Vân Vương... Nô... Ách...” Đôi tay kia bị hành hạ mà có chút thô ráp, bị Tiêu Nghệ Uẩn đau lòng mà nắm chặt trong tay.

Nghĩ muốn rút lại tay của mình, nhưng không có cách nào mà rút ra được, bởi vì Tiêu Nghệ Uẩn đã nghĩ sẽ không bao giờ buông ra đôi tay này nữa rồi.

“Theo ta đi, người không nên chờ đợi nữa, bởi vì ta đã chờ đủ rồi, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, ta không có trách nhiệm phải giúp cho hoàng gia kế thừa hương khói, cũng không có gánh nặng giang sơn, cho dù, biết người yêu nhất chính là “hă”, nhưng mà ta yêu người, theo ta quay về Vân Vương phủ đi, Mặc dù Vân Hình vốn là nữ nhi của Vân Vương, nhưng mà nàng rất thiện lương, ta nghĩ, nàng sẽ đối người rất tốt, cùng ta trở về, được không?” Tiêu Nghệ Uẩn ngữ khí giống như đang cầu khẩn đối với chính mình sao?

“Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Lâm Tử, người hãy theo Vân Vương trở về thôi, hă thế nhưng rất nhớ người.” Tiểu Hoàn Tử cũng tích cực khẩn cầu .

“Nhưng... Hoàng thượng, hă...”

“Không cần đi nói với hă, được không?”

“Ách...”

“Theo ta đi!” Nói xong, lôi kéo Lâm Linh rời khỏi ngự thiện phòng, tất cả mọi người đều bị dọa sợ ngây người, Lâm Linh hă sẽ không phải sống ở nơi này cả đời, vận mệnh của hă cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

14. Chương 14

“Cái gì?” Từ phía bên trong Dưỡng Tâm Điện truyền ra một tiếng rống tậ lớn.

“Hoàng... Hoàng thượng... Ngự Thiện Phòng vừa báo lại cho nô tài...” Tiểu thái giám quỳ gối mà không ngừng run rẩy trả lời, trong giọng nói cực kỳ khủng hoảng.

“Người... Lập lại lần nữa.” Tiêu Nghệ Hàn ngăn chặn cơn tức giận của chính mình.

“Lâm... Tiểu Lâm Tử, hă hă hă... Hă bị Vân Vương dẫn... dẫn đi.” Tiểu thái giám bị hù dọa mà bắt đầu nói cà lăm.

“Cái gì...” Tiêu Nghệ Hàn hồ đồ rồi, hă tuyệt đối không ngờ được, Tiêu Nghệ Uẩn có thể vì Lâm Linh mà không sợ tội khi quân.

“Mau khởi giá, đến Vân Vương phủ!” Tiêu Nghệ Hàn thật sự không thể chịu đựng được, cũng không có cách nào tưởng tượng được Lâm Linh ở lại bên cạnh Tiêu Nghệ Uẩn sẽ không phát sinh chuyện gì.

“Di? Người chính là Lâm Linh?” Vân Hình ở bên người Lâm Linh mà đảo quanh, còn không dừng việc dùng ánh mắt mang đầy tò mò mà nhìn Lâm Linh.

“Ách... ưm, đúng là nô tài.” Lâm Linh cúi đầu.

“Oh, người thật xinh đẹp, ha hã, đừng hiểu lầm, ta không phải là thê tử của Uẩn ca ca, ta là nữ nhi của cha ta.” Vân Hinh giải thích mơ hồ, nhưng lại rất ngây thơ, Vân Hinh cười lại để lộ ra hai má lúm đồng tiền thật đáng yêu.

“Ưm?” Lâm Linh có chút không hiểu được những gì Vân Hinh nói.

“Ưm, nói đúng ra là, Uẩn ca ca nói cho ta biết, cha ta đã chết, cho nên ta tạm thời ở chỗ này, tương lai chờ ta xuất giá rồi, nơi này sẽ hoàn toàn thuộc về Uẩn ca ca rồi.” Vân Hinh đem toàn bộ chuyện của Tiêu Nghệ Uẩn giải thích lại một lần nữa cho Lâm Linh nghe.

“Oh.” Lâm Linh cuối cùng nghe cũng hiểu rồi.

“Hắc hắc...” Vân Hinh len lén cười nói: “Người, rất đẹp nha, nếu như người mặc đồ nữ nhân thì không biết sẽ như thế nào?” Vân Hinh xấu xa cười, trong cái đầu nhỏ kia nhất định là có vài cái ý xấu rồi.

“Ách, ý của quận chúa là...” Lâm Linh nghe xong lại có chút không hiểu rõ được.

Vân Hinh đã rời đi mất rồi!

Một lát sau...

“Đây, người thay đi.” Vân Hinh ném cho Lâm Linh một bộ y phục của nữ nhân, nói: “Thay cho ta xem một chút, ta cảm giác được người rất thích hợp, hắc hắc...” Vân Hinh nghịch ngợm cười.

“Ách... Nhưng đây là trang phục của nữ nhân...”

“Không quan hệ, mau mặc vào, mau mặc vào, nơi này vừa vặn cũng không có ai nhìn thấy, nhanh đi!” Sau đó Vân Hinh đem Lâm Linh đẩy mạnh vào nơi thay y phục.

Vân Hinh tay chống cằm, chờ ở bên ngoài.

“Oa, đẹp quá...” Vân Hinh cảm thán nói: “Đến đến, nhanh, ta giúp người đeo trang sức!” Sau đó lôi kéo Lâm Linh đi tới trước bàn trang điểm.

“Kỳ thật trước kia ta luôn mong muốn có một tỷ tỷ hoặc muội muội, nhưng vẫn không được như nguyện, ta vẫn thích cho người khác hóa trang, cha ta nói ta là cổ quái, ta mặc kệ, ha hã, bây giờ nhìn thấy người, nghĩ muốn cho người hóa trang xem một chút, ha hã, người sẽ không chán ghét đi?” Vân Hinh cười ngọt ngào, có vẻ đối với sự đồng ý của Lâm Linh để cho nàng hóa trang thật sự làm cho nàng thật là vui vẻ.

“Ách... Sẽ không đâu, chỉ cần quận chúa vui vẻ là tốt rồi.” Lâm Linh ngay từ đầu cũng có điểm phản cảm, bất quá, Vân Hinh rất ngây thơ, nàng chỉ cần một chút như vậy liền vui vẻ, mà Lâm Linh chỉ cần ngồi im để cho Vân Hinh hóa trang, có thể làm cho Vân Hinh cảm thấy thỏa mãn, Lâm Linh cũng rất thích ý.

Một lát sau.

“Này này, người xem, người xem, người rất đẹp đó...” Vân Hinh đẩy đẩy Lâm Linh, làm cho hắn chú ý đến hình ảnh của chính mình trong gương.

“Ách...” Không có cách khác, đích xác chính mình ở trong gương quả thực rất xinh đẹp, làm cho người ta có loại ảo giác người xinh đẹp trong gương này chính là một nữ nhân, người trong gương này thật sự là chính mình sao? Lâm Linh tự hỏi bản thân.

“Ta nói, Vân Hinh, người hỏi ta mượn... Ách...” Tiêu Nghệ Uẩn đi vào phòng, nhìn thấy Lâm Linh liền ngây ngẩn cả người, không biết nên nói cái gì.

“Hắc hắc, Uẩn ca ca, người nhìn đi!” Vân Hinh lập tức vọt đến phía sau Lâm Linh, nói: “Xinh đẹp không? Đại mỹ nữ đó nha, ha ha...” Vân Hinh cười lớn.

“Ách... ưm...” Tiêu Nghệ Uẩn nuốt nuốt nước miếng, thật sự rất đẹp, làn da vốn trời sinh trắng nõn, lông mi xinh đẹp cong vút, đẹp tựa như một bức tranh, tự nhiên không hề có chút giả tạo, hai tròng mắt tựa như dòng suối trong suốt, hơn nữa lông mi đen dày tựa như một bức rèm, thân thể được phủ lên một lớp sa y

màu xanh biết mềm mại mà thướt tha , vẻ đẹp này khiến cho kẻ khác không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung cho chính xác.

“Ách... Vân Vương, người làm sao vậy?” Lâm Linh phát phát tay trước mặt Tiêu Nghệ Uẩn.

“Ha ha, Uẩn ca ca bị mê hoặc đến chảy nước miếng rồi.” Vân Hình cười trộm nói.

“Nào có? Ít nói bậy đi!” Tiêu Nghệ Uẩn trừng mắt nhìn Vân Hình.

“Có có có, Uẩn ca ca lại thẹn thùng rồi!” Vân Hình le lưỡi, làm một mặt quỷ.

Lâm Linh cúi đầu, không có dũng khí ngẩng lên, Tiêu Nghệ Uẩn nhìn Lâm Linh, cầm tay hẩn, nói: “Người rất đẹp, không nên tự ti như vậy, cho dù người là một thái giám, nhưng mà trong lòng ta, trong mắt ta người là người đẹp nhất.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến một tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ba người liền cùng nhau đi ra đại sảnh nghênh đón.

Hành lễ nói: “Hoàng thượng thánh an.”

Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên nhìn thấy Lâm Linh mặc đồ nữ nhân liền ngây ngẩn cả người, cùng với Tiêu Nghệ Uẩn lúc này hoàn toàn giống nhau, chỉ khác cái là còn chưa có chảy nước miếng.

Hẩn một tiếng cũng chưa nói liền mang Lâm Linh đi, nhìn đoàn người mang Lâm Linh rời đi, Tiêu Nghệ Uẩn cũng không có ngăn cản, có lẽ, Lâm Linh cũng hy vọng chính mình không nên ngăn cản.

“Người... Người... Người tại sao lại muốn đi theo Vân Vương?”

“Bởi vì Vân Vương cũng là chủ tử của nô tài.” Lâm Linh quỳ trên mặt đất, trên người vẫn đang mặc nữ trang.

“Vây... Người... Người có hận qua Trẫm hay không?” Ngữ khí của Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên có điểm mềm nhẹ xuống.

“Không có.”

“Người đứng lên được không? Nhìn Trẫm...” Tiêu Nghệ Hàn nâng Lâm Linh dậy, giờ phút này trong tầm cung rộng lớn này chỉ có hẩn cùng Lâm Linh.

“Ách... Hoàng Thượng.”

“Ta biết, lão Nhị biết ta viện cớ không gặp người, người đối với ta rốt cuộc là có cảm giác gì? Người nói cho ta biết được không? Hôm nay, ta dứt bỏ thân phận Hoàng Thượng của mình, người vứt bỏ thân phận thái giám của người, chúng ta cứ lấy thân phận là những người dân chúng có thân phận tầm thường đi, người nói cho ta biết, người rốt cuộc đối với ta là cảm giác gì?” Tiêu Nghệ Hàn cầm lấy tay của Lâm Linh, hẩn không có cách nào mà chịu đựng được nữa rồi, hôm nay, hẩn nhất định phải có một cái đáp án, nếu như là không thương, vậy hẩn sẽ buông tha, để cho Lâm Linh đi đến bên người Tiêu Nghệ Uẩn, còn nếu là yêu, vậy hẩn không bao giờ nghĩ muốn quên nó nữa, hẩn đã chịu đựng nhiều lắm rồi.

“Ta... Ta... Ta không biết... Hoàng Thượng, ngài đừng hỏi nữa, Tiểu Lâm Tử thật sự không biết, ta...” Lâm Linh giãy khỏi tay của Tiêu Nghệ Hàn, lui về phía sau.

“Nói cho ta biết có được hay không? Chỉ cần người nói một câu, là yêu hay là không yêu?”

“Ta... Ta...” Dừng một chút, nói: “Yêu thì sao? Không yêu thì sao? Tiểu Lâm Tử cùng người cho dù có như thế nào cũng không có khả năng...”

“Vây rốt cuộc là yêu hay là không yêu? Ta chỉ muốn người nói một câu!” Tiêu Nghệ Hàn lần nữa nắm chắc tay của Lâm Linh.

“Yêu...” Rốt cục cũng nói ra, nếu, người đã hỏi ta như thế, ta không thể không trả lời, nếu, người nghĩ như vậy, ta không thể không nói...

Đem Lâm Linh ôm vào trong lòng, nói: “Đủ rồi, chỉ cần một câu này là đủ rồi, ta sẽ không quên. Người biết không? Khi ta biết người đi đến chỗ của Nhị đệ liền sốt ruột rất nhiều? Ta ghen tị, ta không thể chịu đựng được việc người ở bên cạnh hần dù chỉ là một ngày, chỉ là một ngày, ta lại cảm giác như là 1 ngàn năm.”

Giấy ra khỏi vòng tay của Tiêu Nghệ Hàn, lui về phía sau, nói: “Ta... Không nên như vậy, Hoàng thượng, Lâm Linh... Đừng... Đừng... Cầu Hoàng thượng... buông ra... Buông ta ra... Đừng...” Tiêu Nghệ Hàn đột ngột hôn chính mình, nhưng đây là...

Lần nữa giấy khỏi vòng tay của Tiêu Nghệ Hàn, nhưng lại phát hiện trong mắt của hần chứa đầy ý muốn phải chinh phục.

15. Chương 15

Tiêu Nghệ Hàn tiến lên ôm lấy Lâm Linh, một lần lại một lần mà hôn xuống, cũng không hề để ý đến phản kháng của Lâm Linh cứ như thể kiên trì hôn, áp vào trên môi hần, chậm chạp không chịu rời đi, đem Lâm Linh kéo sát vào ngực của mình, cảm giác được trống ngực của Lâm Linh làm cho Tiêu Nghệ Hàn nhiệt huyết sôi trào.

Tiêu Nghệ Hàn không kiêng nể gì mà đem đầu lưỡi cuốn vào, lại bị hàm răng của Lâm Linh gắt gao cắn chặt không có đường đi, Tiêu Nghệ Hàn khiêu mở hàm răng của Lâm Linh, đầu lưỡi nhanh chóng đi vào, Lâm Linh cuối cùng cũng thỏa hiệp, dù sao cũng đã như thế này thì cứ việc hôn, nhưng chỉ là hôn mà thôi, Lâm Linh tự nói với chính mình như vậy. Hần không phản kháng, cũng không tiếp nhận, đầu lưỡi của Tiêu Nghệ Hàn ở trong miệng của hần mà khuấy đảo, trong lòng Lâm Linh điên cuồng mà nhảy lên, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Tiêu Nghệ Hàn cảm giác được hô hấp của Lâm Linh bắt đầu dồn dập, lập tức buông hần ra.

Khuôn mặt của Lâm Linh ửng đỏ, dưới ánh sáng của ngọn nến, khuôn mặt ửng đỏ kia cùng đôi môi hồng nhuận làm cho Tiêu Nghệ Hàn cũng không thể kiềm nén được.

“Hoàng... Hoàng thượng... Đừng như vậy, nô tài... Nô tài không nghĩ làm chậm trễ Hoàng thượng...” Lâm Linh lui về phía sau, hần tránh né ánh mắt nóng rực của Tiêu Nghệ Hàn, hần biết rõ chỉ cần chính mình có một chút ý niệm yêu đuối thì tất cả sẽ trở nên sai trái.

“Lâm Linh, đừng gọi ta là Hoàng thượng, gọi ta Nghệ Hàn, chỉ một lần, dù là một lần, nếu, người yêu ta, chúng ta đây cùng nhau có được hay không? Dù sao... đêm nay...” Tiêu Nghệ Hàn tiến lên đem Lâm Linh ôm vào trong lòng, điên cuồng mà hôn môi, từ trán đến gương mặt, lại đến môi...

“Không cách nào chịu đựng được nữa... Bởi vì kiềm nén đã lâu, tại sao cứ phải để ý đến thân phận của hần?” Tiêu Nghệ Hàn nghĩ: “Ta yêu hần... Như vậy cũng đủ rồi, mặc kệ cái gì là lễ tiết, cũng không muốn quan tâm.” Tiêu Nghệ Hàn buông Lâm Linh ra, nhìn hần, trong lòng Tiêu Nghệ Hàn bỗng nhiên lại cảm thấy có chút hối hận chính mình trước kia luôn viện cớ trốn tránh, tại sao phải để ý nhiều đến vậy, chỉ cần mình thương hần là đủ rồi...

Lâm Linh cũng không biết phải nói cái gì, một cái ôm kia, nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương của người này rót cuộc chính mình đã tưởng niệm bao lâu? Lâm Linh nguyện ý áp lực chính mình...

“Đừng như vậy, Hoàng thượng, mặc kệ là đêm nay hay là sau này, chúng ta vĩnh viễn đều không có khả năng...” Lâm Linh giấy khỏi vòng tay của Tiêu Nghệ Hàn, tiếp tục lui dần về phía sau, nhưng lại... Không còn đường thối lui, lúc này mới phát hiện bản thân đã lui đến bên giường...

Tiêu Nghệ Hàn lau đi những giọt nước mắt trên mặt Lâm Linh, lại hôn xuống, như trước kiên trì mà ngồi im một chỗ ôm chặt lấy hần, Lâm Linh cũng không hề phản kháng, bởi vì hần cũng không biết giờ phút này chính mình nên làm như thế nào mới đúng.

“Mặc kệ đêm nay hay là sau này, ta chỉ yêu một mình ngươi mà thôi.” Đúng vậy, hắn dùng chính là “Ta” chứ không phải “Trẫm”, hắn nên thề sao đây? Thề vĩnh viễn rằng chính hắn dùng thân phận của bản thân đi yêu Lâm Linh, chứ không phải là lấy thân phận của một người hoàng đế mà đi yêu hắn?

“Cho nên, ngươi không cần phản kháng thêm nữa, được không?” Nhẹ nhàng mà hôn xuống trán của Lâm Linh, vừa đem hắn đặt trên đùi của mình.

“Hoàng thượng... Ta...” Lâm Linh không biết chính mình đang nói cái gì, nhưng lời còn chưa nói ra, Tiêu Nghị Hàn đã dùng miệng chặn lại miệng hắn rồi.

“Gọi ta Nghị Hàn!” Thanh âm của hắn có chút trầm thấp, cứ như vậy mà quanh quẩn ở bên tai của Lâm Linh.

“Ta... Nghị Hàn...” Cuối cùng không có cách nào chống cự, bởi vì hắn yêu Tiêu Nghị Hàn.

Tiêu Nghị Hàn thân thủ muốn giải khai đai lưng của Lâm Linh, hắn khẩn trương mà bắt lấy tay của Tiêu Nghị Hàn, nói: “Nghị Hàn... Không...”

“Không cái gì? Thả lỏng chút là tốt rồi, hết thấy cứ giao cho ta...” Nói xong, liền giải khai đai lưng của Lâm Linh, sau đó chậm rãi cởi áo của hắn.

Lâm Linh có chút chống cự.

Chậm rãi hôn môi Lâm Linh, từ trán xuống đến cổ, làn da của hắn mềm mại mà mát lạnh tựa như làn nước, Tiêu Nghị Hàn vốn là một nam nhân, là một nam nhân rất bình thường, khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả người nhịn không được mà nóng lên.

Nhẹ nhàng gặm cắn khóa anh đào ở trước ngực Lâm Linh, hắn cả người chấn động, rốt cục hắn cũng nên thỏa hiệp sao? Thầm nghĩ bọn họ cùng nhau phóng túng một lần, không cần nghĩ đến hậu quả, chỉ cần vui sướng một buổi tối cũng đã đủ...

“Ân... Đừng... Ha...” Từ trong miệng Lâm Linh phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ, hắn cố gắng kiềm nén để không phát ra bất kì thanh âm nào, không nghĩ đến lại...

“Không nên kiềm nén, Lâm Linh, ta thích nghe thanh âm của ngươi, cứ tiếp tục đi, như vậy ngươi sẽ càng thoải mái, nếu, đã làm, thì không nên kiềm nén.” Tiêu Nghị Hàn rời đi khỏi miệng Lâm Linh mà bắt đầu chuyển xuống trước ngực, rồi lại tiếp tục chuyển đến môi của Lâm Linh, thật sâu mà hôn xuống.

“Đừng dừng... Ân...” Cuối cùng, Lâm Linh dưới cái hôn nồng nhiệt của Tiêu Nghị Hàn mà nhịn không được phát ra vài tiếng rên rỉ.

Tiêu Nghị Hàn cũng không nóng nảy làm đến cuối cùng, hắn chậm rãi hôn môi Lâm Linh, khiêu khích hắn từng chút một, làm cho Lâm Linh cảm giác cả người cũng bắt đầu nóng lên.

“Ô... Ân... Đừng... Như vậy... Ô ô... thật khó chịu, thật... Ngứa...” Lâm Linh bị Tiêu Nghị Hàn hôn môi làm cho thân thể nóng lên, trong lời nói bắt đầu có chút hàm hồ mà yêu cầu.

“Rất cấp bách sao? Vậy chúng ta cũng nên chính thức bắt đầu thôi.” Tiêu Nghị Hàn giải khai tiết khóa của Lâm Linh...

Trời a!

“...” Tiêu Nghị Hàn ngẩn người, rồi lại cười khổ một chút, một bên kéo hạ quần của Lâm Linh một bên nói: “Ngươi không biết... trên người chính mình... Có một thứ không nên có sao?” Tiêu Nghị Hàn nhẹ nhàng nhấc một cái lên phân thân của Lâm Linh.

“Ách... Ân... Đừng...” Lâm Linh rên rỉ một trận, nói: “Cái gì? Có... Không nên có cái gì... Ta không biết.” Bởi vì phân thân bị Tiêu Nghị Hàn xoa nắn cho nên giọng nói có chút đứt quãng.

Tiêu Nghị Hàn đem Lâm Linh phóng tới trên giường, sau đó nhẹ nhàng ấn một chút lên phân thân của hắn, nói: “Ngươi rất cuộc có biết phân biệt giữa một thái giám cùng nam nhân bình thường hay không?”

“Ách... Đừng... Ta biết mà... Thái giám... Đừng... Không phải vốn là... Không thể sinh con sao? Mà... Nam nhân bình thường... Có thể... Đừng đừng...” Trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, những lời này làm cho Tiêu Nghệ Hàn vừa hưng phấn, vừa bất đắc dĩ.

“Đứa ngốc, ha hả... người sau này sẽ biết thôi.” Nói xong, Tiêu Nghệ Hàn lại hôn cái trán của Lâm Linh một chút, sau đó tiếp tục xoa nắn phân thân của hắn.

“Đừng đừng... Ha... Thật là khó chịu... Ô... buông ra... buông ra... Ô ô ô...” Khuôn mặt Lâm Linh đỏ ửng, nước mắt nhịn không được mà chảy ra, lần đầu tiên có cảm giác khó chịu như vậy, bàn tay nắm chặt lấy sàn đan.

“Được... được, ta buông ra...” Tiêu Nghệ Hàn buông tay ra, sau đó một chất dịch màu trắng đục theo đó mà bắn đi ra, Tiêu Nghệ Hàn nhẹ nhàng bỏ đi toàn bộ y phục trên người mình, bàn tay nhẹ vỗ về Lâm Linh, nói: “Đừng khấn trương, thả lỏng một chút, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.”

“Cái gì? ... Ha! Như thế nào... Ô ô ô...” Tiêu Nghệ Hàn một lần nữa lại bao lấy phân thân của Lâm Linh, chỉ là lần này y dùng miệng...

“Ha! Thật là khó chịu... Đừng đừng... Ân ân... Ha...” Tiếng rên rỉ của Lâm Linh khiến cho Tiêu Nghệ Hàn hận không thể lập tức ăn tươi hắn vào bụng.

“Ô...” Lâm Linh bởi vì không có kinh nghiệm cho nên đột nhiên bắn ra toàn bộ, không ngờ được Tiêu Nghệ Hàn chỉ cần nhả một tiếng sau đó liền nuốt hết toàn bộ những gì hắn vừa bắn ra.

“Người thật ngọt, Lâm Linh.” Tiêu Nghệ Hàn cười cười, lau lau tinh dịch dính bên khóe miệng, sau đó đem hai chân của Lâm Linh tách ra, hạ môi hôn xuống chân của hắn.

Lâm Linh nắm chặt lấy tay của Tiêu Nghệ Hàn, hỏi: “Người... Dem vật kia nuốt... nuốt hết sao? Người... Ô... Đau đớn...” Cảm giác giống như có đồ vật đâm vào trong cơ thể.

“Không có gì, Lâm Linh, của người rất ngọt a ~” nói xong, ngón tay vừa dứt vào liền rút đi ra, xuống giường mở ra một cái hộp, từ bên trong lấy ra một lọ được, sau đó đem chất lỏng trong bình đổ lên ngón tay của mình, lại đem chân của Lâm Linh mở ra rồi nhanh chóng tiến vào...

“Ô ô... Không nên... Không nên... Đau... Đau quá... Hoàng... Ha ~! Nghệ Hàn... Không nên... Đau... Hả ~!” Tiếng rên rỉ làm cho máu trong người Tiêu Nghệ Hàn đều sôi trào lên.

“Người không nên cầu ta, nếu không ta sẽ không nhịn được mà sớm đi vào, vạn nhất làm người chảy máu...” Lại duỗi thêm một ngón tay đi vào, cảm giác tiểu huyết kia đã bắt đầu có điểm mềm mại, rồi lại tiến thêm một ngón tay đi vào.

“Hả... Ô... Đau đớn... Đau quá... Ân ân...”

“Rất nhanh sẽ thoải mái, Lâm Linh, nhẫn nại một chút a ~” Tiêu Nghệ Hàn vừa tăng thêm một ngón tay, vừa nói: “Đau quá hả, ngón tay cũng thật đau đớn, ở bên trong người thật chặt...”

“Ân ân... Ô... Hả... Đau đớn... Ân...” Lâm Linh rên rỉ.

Tiêu Nghệ Hàn rốt cục cảm giác được có thể tiến vào, đưa tay rời khỏi cục huyết, sau đó động thân một cái đem phân thân đã cường ngạnh của chính mình mà tiến vào tiểu huyết của hắn, sau đó cứ nhe nhàng mà cứ động...

“Hả ~! ! Đau đớn... Nghệ Hàn... Nghệ Hàn... Đau ...” Lâm Linh đau đến không ngừng mà kêu tên của Tiêu Nghệ Hàn, hơn nữa tay cũng bắt đầu ôm chặt lấy bả vai của y...

“Ân... Người thật chặt, Lâm Linh... Thật thoải mái... Nóng quá... Người cũng không biết... Người có bao nhiêu tuyệt vời... Hô...” không ngừng quất xuyên vào...

Thăng đến...

“Hả! ! Có cái gì... Ô... Bắn đi ra... Nghệ Hàn... Ô ô...”

Trời mùa thu ban đêm, tại Dương Tâm điện trần đầy tiếng rên rỉ, bọn họ không ngừng mà gọi tên lẫn nhau, thăng đến hừng đông mới ngừng lại được, bọn họ ôm nhau ngủ, cảm giác được ôm nhau ngủ cùng nhau này

rất là thoải mái, bọn họ rốt cuộc cũng có thể ở cùng một chỗ rồi... rốt cuộc. cũng có thể ở cùng một chỗ rồi...

“Ô... Ân...” Mở mắt, Lâm Linh nhìn thấy tay của Tiêu Nghệ Hàn đang ôm chặt lấy chính mình, đặt chính mình ở trong lồng ngực của y. Mà phân thân của y vẫn như cũ còn chôn ở trong cơ thể của chính mình, khiến cho Lâm Linh nhìn không được mà phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

“Ân... Đừng nhúc nhích...” Tiêu Nghệ Hàn chuyển động thân thể lại bắt thêm một lần, sau đó mới thả lỏng mà rời khỏi cơ thể của hắn, đem thân thể của hắn kéo lại gần mình, sau đó nhìn chằm chằm.

“Người đẹp quá, người biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy người, cảm giác được người rất đẹp, thẳng đến tối hôm qua, ta cảm giác được chính mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.” Ôm Lâm Linh, hôn lên trán của hắn, sau đó chậm rãi mà nói ra những lời thâm tình.

“Ách... Người... Không đi làm triều sao... Các đại thần... Đừng...” Tiêu Nghệ Hàn không muốn nghe thấy Lâm Linh nói đến chuyện quốc sự lúc này, y chỉ hy vọng Lâm Linh không nên bận tâm đến chuyện gì khác, chỉ cần cùng y ở một chỗ là được, y hy vọng Lâm Linh chỉ cần nghĩ đến một người là y, cho nên y liền hôn Lâm Linh, hung hăng mà phạt hắn.

“Hôm nay không đi cũng không sao hết, dù sao lúc xế chiều cũng có nghị sự, đến lúc đó bàn tới cũng kịp, thời gian hai chúng ta cùng một chỗ, không nên nghĩ chuyện khác được không?” Tiêu Nghệ Hàn buông Lâm Linh ra, tràn đầy oán giận mà nhìn hắn.

“Ách... Nhưng mà...” Lâm Linh nói chưa ra lời, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm thông báo.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.” ...

16. Chương 16

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.” Tiểu thái giám ngoài cửa thông báo.

Lâm Linh chấn động, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Không cần khẩn trương.” Tiêu Nghệ Hàn trấn định mà cười, sau đó đứng dậy xuống giường, mặc vào một kiện áo ngủ, Lâm Linh cũng khẽ động thân mình muốn ngồi dậy, bởi vì tối hôm qua “triền miên” có chút quá mức, cho nên thân thể hắn lúc này có chút run rẩy, Lâm Linh vừa bước chân xuống giường thì dịch thể của Tiêu Nghệ Hàn còn lưu lại bên trong tiểu huyết của hắn liền chảy xuống.

Lâm Linh thật sự đứng không vững, vừa muốn cất bước rời đi, thì thân thể đã lay động, thoáng cái ngã nhào vào cái ôm của Tiêu Nghệ Hàn.

“Đừng lộn xộn, ta sẽ giải quyết chuyện này, nàng không có vào nhanh như vậy đâu”. Nói xong liền cúi người ôm ngang lấy Lâm Linh đi vào một gian phòng nhỏ, trong phòng dĩ nhiên là có dục đồ để tắm rửa rồi, bên trong còn có nước ấm sẵn sàng, Lâm Linh cảm thấy kì quái tại sao nơi này lại có sẵn mọi thứ như thế?

“Ha hã, lúc ta vừa tỉnh lại đã bảo người đi chuẩn bị những thứ này rồi, đừng có lo lắng, bọn họ chỉ là đứng bên ngoài bình phong nghe ta phân phó mà thôi.” Tiêu Nghệ Hàn đem Lâm Linh bỏ vào một chiếc giường, sau đó nhẹ nhàng hôn vào trán Lâm Linh một cái, nói: “Người đợi lát nữa cứ ở nơi này mặc lại y phục.” Tay chỉ chỉ y phục được xếp gọn gàng ở bên cạnh, sau đó tiếp tục nói: “Chuyện của An Thái một mình ta xử lý là tốt rồi, ta sẽ không để cho người chịu bất kì ủy khuất nào.” Tiêu Nghệ Hàn mỉm cười, hắn không nghĩ lại đi giấu diếm tình cảm của chính mình đối với Lâm Linh nữa, lại càng không muốn khiến cho Lâm Linh đau lòng đến không nhận ra hình người nữa, ánh mắt hắn mang theo kiên định, hắn không nghĩ sẽ một lần nữa phủ nhận tình cảm của Lâm Linh.

“Được, ta... ở chỗ này chờ hoàng... Oh, không, là Nghệ Hàn...” Lâm Linh cúi đầu, chưa bao giờ biết chính mình có một ngày sẽ lớn mật như thế, dám gọi thẳng tên của Hoàng Thượng.

“Đừng... đừng...” Tiêu Nghệ Hàn nhìn khuôn mặt phiếm hồng của Lâm Linh, nhin không được mà hôn xuống, làm cho thanh âm của Lâm Linh cứ như thế mà bị cắt đứt.

“Được rồi, đừng nói nữa, ta ra ngoài trước.” Tiêu Nghệ Hàn sủng nịch mà cười, sau đó liền đi ra ngoài.

“Chi ...” Cánh cửa đại điện được mở ra.

Tiêu Nghệ Hàn mặc áo ngủ cứ như vậy đi ra ngoài, người ở bên ngoài nhìn thấy thì cũng chỉ nghĩ là phu thê gặp mặt cho nên mặc áo ngủ như vậy thì cũng không có vấn đề gì cả. Nhưng mà hần lại sơ sót một điểm, chính là dấu vết hoan ái trên giường cùng kiện nữ trang của Lâm Linh mặc lúc trước.

“Hoàng thượng thánh an, mong Hoàng Thượng tha thứ cho sự đường đột của thần thiếp” An Thái hành lễ nói.

“Ha hã, hoàng hậu không nên đa lễ.” Tiêu Nghệ Hàn tiến lên nâng An Thái dậy.

“Các người cũng đi xuống đi.” Tiêu Nghệ Hàn đối với người hầu ra lệnh, bởi vì Y không nghĩ chuyện của Lâm Linh cùng mình bị nhiều người thấy, cho dù giữ lại hoàng hậu tại Điện Dưỡng Tâm, Y cũng không muốn cho nàng biết, bởi vì chuyện mình cùng Lâm Linh cùng một chỗ trong một khoảng thời gian ngắn rất khó khiến cho mọi người chấp nhận. Cho nên Y nghĩ muốn làm cho mọi người từ từ chấp nhận hần.

“Tuân mệnh.” Mọi người lập tức rời khỏi đại điện, An Thái cũng ra lệnh cho nha hoàn cận thân của mình - Thu Nhi cũng đi ra ngoài.

An Thái tiến đến gần Tiêu Nghệ Hàn, vừa nhìn liền thấy dấu vết trên người của Y, điều này rõ ràng chứng tỏ tối hôm qua có cùng người khác hoan ái qua, điều này khiến cho An Thái vô tức giận, đại hôn một năm, Tiêu Nghệ Hàn chưa từng có lần nào chạm qua chính mình, vốn tưởng rằng Y đối với chính mình là không có tình cảm, suy nghĩ một chút rồi cũng cho qua, nàng nghĩ có thể dùng thời gian chiếm lấy trái tim của Y, bây giờ, trái tim của Y lại dành cho nữ nhân khác, Y lấy nàng, rõ ràng chỉ là muốn lợi dụng nàng để lấy lòng phụ thân, phụ mẫu của nàng, là nữ nhân nào thì cũng sẽ vì như vậy mà tức giận thôi.

An Thái gượng cười, nói: “Hoàng thượng sáng nay không vào triều, thần thiếp nghĩ có phải là do thân thể của người không khỏe hay không, cho nên mới cho người hầm gà cùng nhân sâm, mang đến cho Hoàng Thượng dùng.”

“Hả? Oh, vậy hoàng hậu cứ đem canh gà để trên bàn đi, đợi lát nữa Trẫm sẽ uống.” Tiêu Nghệ Hàn tùy tiện ứng vài câu cho qua chuyện.

“Oh, được” Sau đó, An Thái đem canh đặt ở trên bàn, sau đó ánh mắt liền hướng về phía bên trong mà nhìn vào, vừa nhìn liền thấy là y phục của nữ nhân...

An Thái nghiêng người, thừa dịp Tiêu Nghệ Hàn có chút thất thần mà tiến vào bên trong, đi tới bên giường, cầm lấy y phục của Lâm Linh, Tiêu Nghệ Hàn rất nhanh liền phản ứng lại, Y lập tức vọt qua, đem y phục đoạt lại, nói: “Hoàng hậu, người như thế nào có thể tự tiện đến gần giường của Trẫm.” Lúc nói ra những lời này, Tiêu Nghệ Hàn có chút lực bất tòng tâm.

“A, ta tại sao lại không thể? Ta là hoàng hậu, hậu cung ba nghìn đều do ta trông nom, có thể đến gần long sàng của Hoàng Thượng sợ rằng chưa có người nào so với ta có tư cách hơn đi? Hoàng Thượng nếu không thích thần thiếp, vậy tại sao lại không nói thẳng?” An Thái nói mấy câu cuối, ngữ khí có chút nặng nề, chính nàng cũng biết chính mình hiện tại đang vô cùng kích động, nhưng mà người nam nhân mình thích cười chính mình rồi lại bỏ mặc, rồi lại cùng nữ nhân khác cùng một chỗ oanh oanh yền yền, đang trong tình trạng tức giận vô cùng cho nên cũng không quảng cái gì là quân thần chi lễ, cái gì lễ tiết, ngữ khí tràn đầy phần nộ, nàng bây giờ chính là dùng thân phận của một thê tử chất vấn trượng phu của mình.

Tiêu Nghệ Hàn sững sốt, không biết nên chống đỡ ra sao? Chẳng lẽ nói với An Thái rằng kỳ thật người đó vốn là một nam tử? Đây...

Tiêu Nghệ Hàn cũng không muốn thương tổn An Thái, hần rất rõ ràng An Thái đã phải chịu rất nhiều ủy khuất, hần biết chính mình đối với An Thái có bao nhiêu là bất công, nhưng mà Lâm Linh mới chính là người mà mình để vào trong lòng, chưa từng có người nào có thể thay thế hần cả.

“Trẫm không phải có ý tứ này, hoàng hậu, Trẫm không phải...” Lời nói có chút ngập ngừng.

“Hoàng thượng nếu thích nữ tử này, thần thiếp có thể để cho Hoàng Thượng nạp phi mà, thần thiếp không phải là người không thông tình đạt lý, chỉ cần nàng là một người biết lễ nghĩa, thần thiếp tự nhiên sẽ xem nàng như muội tử của mình, nhưng mà Hoàng Thượng lại làm như vậy, thật là không tín nhiệm thần thiếp mà, thần thiếp cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nếu Hoàng Thượng thích thì thần thiếp cũng không dám phản đối, chỉ cần Hoàng Thượng mở kim khẩu, xuống thánh chỉ, thần thiếp cho dù có một ngàn một vạn không muốn, thì cũng sẽ không nói gì, Hoàng Thượng cần gì như thế... Như thế...” Vừa nói xong, An Thái liền làm bộ chảy nước mắt, nhưng mà nước mắt này, nàng không thể không thừa nhận cũng vì nàng đối với Tiêu Nghiê Hàn chính là một mảnh chân tình, là thật tâm

“Hoàng hậu... Trẫm không phải ý tứ này, Trẫm...” Tiêu Nghiê Hàn bị An Thái nói như vậy, Y cảm giác được chính mình mới là người có lòng dạ hẹp hòi.

“Hoàng Thượng có thể để cho thần thiếp gặp mặt người nữ tử kia một chút được không? nói không chừng thần thiếp vừa thấy nàng liền thích thì sao? Ta đây cũng sẽ đến chỗ Thái hậu nói tốt một chút, chỉ là nạp một phi tử thôi mà, thần thiếp không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, hãy để nữ tử kia ra gặp mặt thần thiếp đi.” An Thái mạnh mẽ mạnh yêu cầu muốn gặp Lâm Linh.

“Này... Không phải Trẫm không muốn cho Hoàng Hậu gặp hần, thật sự là... không phải người này” Tiêu Nghiê Hàn không biết nên giải thích như thế nào.

“Cái gì gọi là không phải người này? Hoàng Thượng thật đúng là xem thường thần thiếp rồi à, y phục này, còn dấu vết ở trên giường, không lẽ là do thần thiếp một mình tự suy diễn, trước đây thần thiếp cũng đọc qua chút sách, thần thiếp biết rõ là đã xảy ra chuyện này, Hoàng Thượng hãy để cho cô nương đó ra gặp thần thiếp đi, nếu như cô nương đó có gia thế trong sạch, Hoàng Thượng cũng nên cấp cho nàng một danh phận.” An Thái nói liên tục làm cho Tiêu Nghiê Hàn không có cách nào giải thích được tình huống này.

Đột nhiên, trong nội ốc truyền đến một ít tiếng nước chảy, Tiêu Nghiê Hàn vốn không hề chú ý tới, bởi vì tiếng nước rất nhỏ, ai ngờ An Thái thế nhưng lại lập tức nghe được, sau đó nhanh chóng mà khéo léo không một tiếng động tiêu sái bước đến bên ngoài sa liêm trong nội ốc. Tiêu Nghiê Hàn nhìn thấy An Thái đi qua, lập tức muốn tiến lên ngăn cản, ai ngờ đã muộn, An Thái đem sa liêm vén lên...

“Như thế nào... lại như vậy... Hần là ai?” An Thái có chút cà lăm, hình ảnh trước mắt khiến cho nàng có chút sững sốt, trước mắt nàng là một nam tử đang mặc nội khôi, thân thể mỏng manh có chút nhu nhược, mà khuôn mặt người này có chút quen thuộc...

“Nô tài Thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”. Lâm Linh lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Người... Người là ai?” An Thái có điểm không biết nói như thế nào, nam tử trước mắt là ai? Trên cổ hần trần đầy những hồng ngân, thân thể mềm mại có chút nhu nhược, bộ dạng lớn lên vô cùng thanh tú động lòng người, ngay cả một nữ tử như chính mình cũng có chút mặc cảm, chẳng lẽ, chẳng lẽ y phục nọ là của người này?

“Nô tài... Nô tài... Nô tài chính là người nữ tử mà Hoàng Hậu nương nương vừa mới nói tới...” Lâm Linh có chút cà lăm, hần nghi muốn nói dối, nhưng mà không biết nên nói dối như thế nào, đành phải nói thật tất cả.

“Cái gì?” An Thái có điểm mơ hồ, nữ tử? Hần chính là...

An Thái trừng mắt nhìn người nam tử trước mắt mình, hần chính là người mà Hoàng Thượng yêu thích sao? Như thế nào lại như vậy? Chính mình lại bị bại dưới tay của một tên nam nhân? An Thái tức giận vạn phần, cũng không hề suy nghĩ cẩn thận liền giáng cho Lâm Linh một bạt tai, nói: “Người... Người như thế nào có thể... làm cho hương khói của hoàng gia... người...” An Thái thật sự là tìm không ra được cái có nào để trách cứ Lâm Linh, chỉ có thể đem chuyện hương khói của hoàng gia ra mà nói, xem một câu nói đó như là lý do để bao biện cho sự tức giận của chính mình.

Thân thể Lâm Linh vốn suy yếu, lại bị An Thái giáng cho một cái tát thật mạnh thì ngay lập tức ngã xuống đất, hần không nói gì, bởi vì hần biết mình đã sai hoàn toàn.

Tiêu Nghiê Hàn lập tức bắt lấy bàn tay đang muốn đánh tiếp của An Thái, ánh mắt tràn đầy căm tức mà nhìn nàng, ra lệnh: “Người đi ra ngoài cho Trẫm! Sau này không có lệnh của Trẫm thì không được tiến vào

Dưỡng Tâm Điện nửa bước! Đi ra ngoài!”. Lúc trước, Tiêu Nghê Hàn đối với An Thái còn có chút áy náy, sau một cái tát kia thì toàn bộ áy náy đó đều tan thành mây khói, ánh mắt Y lúc này nhìn nàng chỉ tràn đầy lạnh lùng cùng tức giận.

“Ta... Hoàng thượng... Thần... Thần thiếp...” An Thái nghĩ muốn giải thích, nghĩ muốn nói cho Tiêu Nghê Hàn rằng chính mình đối với hắn có bao nhiêu là yêu thích, cũng chính vì yêu thích cho nên mới có thể kích động như thế, nhưng ngay lúc này, một câu nói đầy đủ nàng cũng không thể nào thốt ra thành lời, bởi vì, nàng chưa từng nhìn thấy bộ dáng tức giận cùng kích động như vậy của Tiêu Nghê Hàn.

“Đi ra ngoài! Trẫm chỉ nói một lần!” Tiêu Nghê Hàn vẫn lãnh khốc như trước, bởi vì Y không có cách nào đối với ai trừ Lâm Linh ra mà có chút yêu thương, một chút cảm tình, thậm chí một chút thương xót Y cũng rất keo kiệt.

“Tuân mệnh...” An Thái rất không tình nguyện mà trả lời, nhưng mà chỉ có như vậy khiến cho nàng có thể từ bỏ ý đồ sao?

An Thái rời khỏi Điện Dưỡng Tâm, liền lập tức đến Từ Ninh cung, nghĩ muốn hướng Thái hậu để cáo trạng, bởi vì lần này nàng có đầy đủ lý do, Hoàng Thượng lại đi yêu thương một nam nhân, nếu nói như vậy Thái Hậu chắc chắn sẽ không đồng ý rồi!

Tiêu Nghê Hàn ôm lấy Lâm Linh bị té ngã dưới mặt đất dậy, đem hắn ôm vào trong ngực của mình, hôn nhẹ xuống trán Lâm Linh một cái, nói: “Khiến cho người chịu ủy khuất rồi!”

Cứ như vậy mà sủng nịch, cứ như vậy mà yêu thương.

“Hoàng thượng... Đừng như vậy, hoàng hậu nàng... Tiểu Lâm tử vốn là một người có thân phận thấp kém, là người không đáng để ý tới, là Tiểu Lâm Tử mê hoặc Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng đừng trách tội Hoàng Hậu... đừng...”. Tiêu Nghê Hàn hung hăng mà hôn Lâm Linh, vừa hận lại vừa tức, hận hắn vĩnh viễn không biết tình cảm của chính mình, giận hắn vì hắn vĩnh viễn không biết bảo vệ chính mình như thế nào.

“Hoàng Thượng... Đừng đừng... Đừng như vậy... Đừng đừng...” Lâm Linh nghĩ muốn đẩy Tiêu Nghê Hàn ra.

Đôi môi của Tiêu Nghê Hàn rốt cục cũng rời đi khỏi môi Lâm Linh, nói: “Người như thế nào có thể nói chính mình như vậy? Cái gì mà mê hoặc? Người hiểu sao? Người như thế nào biết mình có thể mê hoặc ta, người thật sự là quá mức ngu ngốc.” Ngực tràn đầy sủng nịch.

“Ta... Ta không biết, nhưng mà ta cảm giác được, chính xác là ta đã sai lầm rồi... Ta...” Lâm Linh không biết nên biểu đạt cảm giác của mình như thế nào, hắn có bao nhiêu mâu thuẫn, Tiêu Nghê Hàn có lẽ không cách nào hiểu rõ, thân là một người nô tài, hắn thế nhưng lại cùng Hoàng Thượng một chỗ, yêu Hoàng Thượng, rồi lại tạo áp lực cho Y, thật vất vả mới có thể lấy dũng khí cùng Hoàng thượng một chỗ, rồi lại cảm giác chính mình đã làm sai...

“Người không có sai, sai chính là ta không nên làm một Hoàng thượng, người cũng không nên làm một thái giám, nhưng mà những chuyện đó đã không còn trọng yếu nữa, quan trọng nhất là, chúng ta yêu nhau.” Tiêu Nghê Hàn cảm thấy tất cả đều không có chuyện gì nữa rồi, khi Y biết Lâm Linh ở lại bên người Tiêu Nghê Uẩn, tinh thần của Y hoàn toàn tan rã, Y không thể chịu đựng được việc Lâm Linh ở bên cạnh của một người khác, Y rất rõ ràng cảm giác của chính mình đối với Lâm Linh, cái loại cảm giác này khiến cho Y vì hắn mà không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, Y tình nguyện vứt bỏ hết thảy chỉ vì một người, vì hắn.

“Ta...” Lâm Linh nhìn ánh mắt nóng rực của Tiêu Nghê Hàn, không biết nên nói cái gì, mặt đỏ bừng...

17. Chương 17

“Ta...” Lâm Linh nhìn ánh mắt nóng rực của Tiêu Nghê Hàn, không biết nên nói cái gì, mặt đỏ bừng ...

“Đừng... Đừng...” Môi Lâm Linh một lần nữa bị Tiêu Nghệ Hàn hôn xuống, khuôn mặt của hắn đều đỏ bừng lên.

Qua một hồi lâu Tiêu Nghệ Hàn mới chịu buông Lâm Linh ra, nhìn hắn, Lâm Linh giờ phút này đang nằm trong lòng của chính mình, an tĩnh như một con búp bê xinh đẹp, đẹp quá, thật đẹp...

“Lâm Linh ngươi có biết ta bắt đầu chú ý ngươi từ lúc nào không?” Tiêu Nghệ Hàn làm cho Lâm Linh nhìn vào hai mắt của mình, hỏi hắn.

“Ách... Nô... Không biết.” Lâm Linh không biết lúc này chính mình ở trước mặt Tiêu Nghệ Hàn nên xưng hô như thế nào, mỗi lần như thế, hắn đã áp ứng không biết bao nhiêu lần.

“Chính là lần đầu tiên gặp ngươi, khi đó ta rất thích ngươi, một người ngây thơ, lớn gan, cũng không vì thân phận của ta mà xa cách ta, từ lúc đó ta rất thích ngươi, nhưng mà, ở Lân cung, khi lần đầu gặp lại ngươi, ta cảm giác được lúc đó ngươi đã trở nên thành thục, trên người của ngươi tỏa ra mị lực rất hấp dẫn người khác, có lẽ đó là mùi hương của ngươi, vốn rất đặc biệt, ít nhất, theo ta nghĩ là như vậy...” Tiêu Nghệ Hàn gất gao ôm Lâm Linh.

“Hoàng thượng...” Lâm Linh đột nhiên cắt lời Y, Tiêu Nghệ Hàn có chút trách cứ mà nhìn hắn, làm cho Lâm Linh nhanh chóng thu hồi cái xưng hô kia: “Nghệ Hàn, ta không biết lúc nào bắt đầu thích ngươi, từ khi còn bé, lần đầu tiên ngươi nói muốn thành thân với ta, ta không biết khi đó là cái cảm giác gì... Nhưng mà...” Lâm Linh vừa muốn nói ra cảm giác của bản thân, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của tiểu thái giám.

“Hoàng... Hoàng thượng... Thái hậu phái người tới nói, muốn gọi ngài cùng Lâm Linh đến từ Ninh cung một chuyến.” Tiểu thái giám có chút cà lăm, có thể là bị hù dọa không ít.

“Biết rồi, ngươi đi ra ngoài nói với hắn, đợi lát nữa Trẫm sẽ đi.” Tiêu Nghệ Hàn nhíu mày, đại khái cũng đoán ra hai ba phần rồi.

“Tuân mệnh.” Tiểu thái giám đáp lại.

Tiêu Nghệ Hàn ôm Lâm Linh đi ra ngoài, giúp hắn mặc xong quần áo, Lâm Linh tự chính mình đứng lên, hắn đang sợ hãi sao? Có lẽ là vậy đi...

“Đừng sợ, không có gì đâu, mẫu hậu không phải là người không nói lý lẽ, nàng sẽ hiểu được chuyện tình cảm của chúng ta mà.” Tiêu Nghệ Hàn cho Lâm Linh một ánh mắt trấn an.

“Ách... Vâng, Tiểu Lâm tử đã rõ.” Lâm Linh cuối cùng lựa chọn ở trước mặt Y gọi chính mình là “Tiểu Lâm tử”.

“Được, chúng ta cùng đi đi.” Tiêu Nghệ Hàn nắm lấy tay Lâm Linh nói.

“Được!” Lâm Linh cũng nắm chặt lấy tay của Tiêu Nghệ Hàn.

Đi tới cửa Từ Ninh Cung, bọn họ đều trao cho đối phương một ánh mắt kiên định của chính mình.

Nhưng mà mọi chuyện lại không dễ dàng giống như bọn họ đã tính toán.

“Thái hậu nói muốn cho một mình Lâm Linh đi vào, mời Hoàng Thượng ở bên ngoài đợi một chút.” Một lão thái giám đi ra, đối với Tiêu Nghệ Hàn cùng Lâm Linh nói.

“Này...” Tiêu Nghệ Hàn nhíu mày.

“Không sao đâu, ta đi vào là tốt rồi.” Lâm Linh mỉm cười với Tiêu Nghệ Hàn một chút, làm cho Y yên tâm.

Sau đó, hắn một mình đi vào Từ Ninh Cung.

Lâm Linh đi vào, Liễu Linh Hân ngồi ở trên ghế nhìn hắn, nàng cũng không hề có tức giận, chỉ là hiền lành nhìn Lâm Linh, nói: “Đừng sợ, đến, ngồi bên cạnh ai gia.” Liễu Linh Hân vỗ vỗ vị trí bên người.

Lâm Linh được miễn lễ, sau đó liền ngồi vào bên cạnh Liễu Linh Hân, hắn cảm thấy thái hậu rất thân thiết, cảm giác giống như mẫu thân của mình vậy.

“Thật sự rất giống, người có biết chính mình giống ai không?” Liễu Linh Hân vẫn luôn như vậy hòa ái, nàng hiền lành nhìn Lâm Linh.

“Ách... Nô tài có nghe tiên hoàng nói, nô tài lớn lên giống như một người nữ tử, nhưng mà không biết giống ai.” Lâm Linh cảm thấy không sợ hãi lắm, cảm giác giống như là thân nhân nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy, người dường như rất giống với tỷ tỷ, lông mi, hai tròng mắt, cái mũi, miệng, thậm chí ngay cả hình dáng khuôn mặt này làm cho ta lần đầu tiên nhìn thấy người liền tưởng rằng đã nhìn thấy người tỷ tỷ đã chết của ta vậy. Ta cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới, trên đời lại có hai người nhìn giống nhau như vậy, không biết có phải là do trời cao an bài, hay là chỉ là một trò vui đùa hết sức đáng buồn cười, tiên hoàng hẳn vốn không thương ta, có thể nói, đối với tất cả phi tử, hẳn chỉ có cảm tình chứ không có tình yêu, hẳn đời này chỉ yêu có một mình tỷ tỷ của ta mà thôi. Chỉ duy nhất một người đó.” Ánh mắt của Liễu Linh Hân không hề mang theo oán hận, chỉ có một tia thất vọng trong đó mà thôi.

“Ta yêu tiên hoàng, rất yêu, rất yêu, yêu đến chính ta cũng bắt đầu mê muội, ta tự thôi miên chính mình, ta tự nói chính mình, ta là tỷ tỷ của ta, đáng tiếc, cho dù như vậy, ta vẫn không thể chiếm được trái tim của hắn.” Trong ánh mắt của Liễu Linh Hân mang theo u buồn cùng cô tịch.

“Kỳ thật, người rất hạnh phúc, ta cũng không phản đối chuyện người cùng hoàng đế, ít nhất, người có thể hạnh phúc. Nhưng mà vấn đề hiện tại chính là, hắn là hoàng đế, nếu như hắn không phải, hắn có thể cùng với người cùng một chỗ, mặc kệ ánh mắt của người khác, các người có thể ẩn cư, các người có thể cùng nhau trải qua cuộc sống của mình. Nhưng mà hắn lại là vua của một nước, hắn có trách nhiệm phải gánh chịu cái quốc gia này, hắn không thể bỏ mặc con dân, hắn không thể đi yêu một người nam tử... Thậm chí, nếu không tính đến chuyện hắn yêu thương một người nam tử, nhưng hắn không thể không để ý đến hương khói của Hoàng gia, hắn có rất nhiều việc phải làm, cho nên hắn càng không thể chỉ lo cho cảm thụ của một mình người mà quên rằng bên người hắn còn có rất nhiều người yêu thương hắn, ta, Hoàng Hậu, còn có hàng ngàn, hàng vạn con dân yêu quý hắn. Người có thể hiểu được điều này, có phải hay không?” Liễu Linh Hân cuối cùng cũng vào chuyện chính, đây mới là mục đích mà nàng tìm Lâm Linh đến nói chuyện, nàng sẽ không giống như Hoàng Hậu lỗ mãng, lỗ mãng mà đi đánh Lâm Linh, cái đó chỉ khiến cho mọi chuyện rối ren hơn mà thôi, biện pháp tốt nhất là cùng Lâm Linh nói chuyện, nàng tin tưởng Lâm Linh, bởi vì nàng biết Lâm Linh là một người thông tình đạt lý.

“Ta đã rõ rồi thái hậu, ta đều hiểu rõ ý tứ của ngài, ta biết sự tồn tại của chính mình vốn là một sai lầm. Tiểu Lâm Tử cũng đã từng nghĩ tới việc tránh né tình cảm của Hoàng Thượng, nghĩ tới hết thấy mọi biện pháp, có thể tránh cho sự tình như hôm nay phát sinh, ta cũng từng nghĩ tới, nếu như ta không có ở trong hoàng cung này, có thể mọi chuyện đều sẽ không phát sinh, nhưng mà tối hôm qua, khi Hoàng Thượng nói yêu ta, ta biết chính mình cũng rất thương hắn, ta không biết kiềm nén như thế nào nữa, ta không có cách nào khống chế chính mình, ta nghĩ muốn cùng Hoàng thượng cùng một chỗ. Nhưng mà ta lại lo lắng thật nhiều, thẳng đến khi thái hậu nói những lời kia, giúp cho ta rõ ràng được mọi chuyện, chính mình đã hoàn toàn sai lầm rồi. Sai là do chính ta không thể tự kiềm nén tình cảm của chính mình, sai là do ta quá cố chấp, sai chính là do ta không nên xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng một lần nữa. Như vậy, xin thái hậu, hãy cứ nói ta là một người xấu, sau đó làm cho Lâm Linh biến mất, từ nay về sau đều không thể xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng, cho dù là như vậy, Lâm Linh cũng không oán thái hậu, Lâm Linh vốn cam tâm tình nguyện.” Lâm Linh quỳ trên mặt đất, hắn hiện tại đang bức ép, đang uy hiếp sao? Không ai biết giờ phút này suy nghĩ của hắn hoàn toàn rối loạn, hắn cực kỳ mâu thuẫn, hắn không muốn làm cho Hoàng Thượng cùng thái hậu mẫu tử phải bất hòa với nhau, nhưng mà chính mình lại không muốn rời xa Tiêu Nghiê Hàn

“Người muốn như vậy không phải làm khó ai gia sao?” Liễu Linh Hân chối từ, nàng không muốn cùng Tiêu Nghiê Hàn nháo đến không thể văn hồi.

“Vậy... Xin thái hậu chỉ giáo cho nô tài nên làm như thế nào?”

“Này... Ai gia có ý này, người có thể cho Hoàng thượng cùng hoàng hậu viên phòng đi? Một lần, chỉ một lần, chỉ cần hoàng hậu có hỉ, sinh ra nam Tôn, ta cam đoan chuyện Hoàng thượng yêu thương người nào ta cũng không trông nom nữa, với sức thuyết phục của người, ta tin là nhất định có thể” Liễu Linh Hân nhìn Lâm Linh, hy vọng hắn có thể đáp ứng yêu cầu duy nhất của chính mình.

“Ta... Này...” Trong lòng Lâm Linh có chút rối loạn, hắn không biết nên làm cái gì bây giờ, hắn yêu Tiêu

Nghệ Hàn, nếu như hấn làm cho Tiêu Nghệ Hàn cùng người khác cùng một chỗ, hấn nhất định sẽ rất khổ sở, nhưng mà Tiêu Nghệ Hàn là một Hoàng đế, đây là hiện thực không thể xóa bỏ, như vậy, nên đáp ứng sao?

“Ta... sẽ hết sức...” Lâm Linh chịu đựng đau lòng, yếu ớt mà đáp ứng yêu cầu của thái, chỉ một lần, chỉ cần Hoàng Hậu hoài thai là được rồi, chỉ cần như vậy là tốt rồi. Chỉ cần như thế mà thôi, Lâm Linh nghĩ thầm...

18. Chương 18

Tiêu Nghệ Hàn chờ ở bên ngoài Từ Ninh Cung, trong lòng có chút lo lắng, Y biết Thái Hậu gọi Lâm Linh vào một mình thì tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Giờ phút này khi Lâm Linh đẩy cửa đi ra, vừa nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn liền cho Y một nụ cười trấn an.

“Không có việc gì chứ?” Tiêu Nghệ Hàn ân cần hỏi Lâm Linh.

“Không có việc gì, Thái Hậu nói, chúng ta có thể trở về.” Lâm Linh mỉm cười, nhưng nụ cười này lại mang theo vài phần khổ sở.

“Ách... được.” Tiêu Nghệ Hàn tựa hồ nhìn ra một tia ảm đạm trong ánh mắt của Lâm Linh.

Trở lại Điện Dưỡng Tâm, Tiêu Nghệ Hàn bắt đầu phê duyệt tấu chương do Thừa Tướng đưa tới lúc lâm triều. Lâm Linh ngồi ở bên cạnh nhìn Tiêu Nghệ Hàn, cứ nhìn như vậy thẳng cho đến tối. Sau khi Tiêu Nghệ Hàn đem bản tấu chương cuối cùng phê duyệt hết, liền thở ra một cái, xoay người nhìn Lâm Linh, mà Lâm Linh thì vẫn chỉ mỉm cười mà nhìn Tiêu Nghệ Hàn.

“Nhìn cái gì vậy?” Tiêu Nghệ Hàn đi tới bên người Lâm Linh, đem hấn ôm lấy, sau đó đặt ở trên đùi chính mình mà hỏi.

“Không có gì, ta chỉ là đang suy nghĩ nếu như ngươi có một hài tử, có thể hay không anh tuấn giống như ngươi.” Lâm Linh ám chỉ với Tiêu Nghệ Hàn.

“Cái gì? Hài tử, mẫu hậu có phải đã nói với ngươi cái gì rồi hay không? ” Tiêu Nghệ Hàn mặc dù có chút khấn trương nhưng cũng rất nhanh mà trấn định xuống, Y rất nhanh liền biết rõ nhất định là Thái Hậu đã nói điều gì đó mới khiến cho Lâm Linh nói ra những lời này.

“Không có, chỉ là nếu như ngươi không có hài tử, tương lai làm sao mà thống trị thiên hạ? ta... đừng...”. Lời nói của Lâm Linh nhanh chóng bị Tiêu Nghệ Hàn cắt đứt.

“Ta nên nói gì với ngươi bây giờ.” Nói xong, Tiêu Nghệ Hàn lập tức ôm chặt lấy Lâm Linh rời khỏi chỗ ngồi hướng bên giường đi đến.

“Mau buông ta xuống, Nghệ Hàn, ngươi hãy để cho ta nói hết lời có được hay không?”. Lâm Linh giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của Tiêu Nghệ Hàn.

Tiêu Nghệ Hàn biết hôm nay Lâm Linh nhất định phải nói. Vì vậy liền buông người xuống, đem hấn ôm vào trong ngực của mình, nói: “Nói đi, ta nghe.”

Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn ôm vào trong ngực, nghe được tiếng trống ngực của Y, hấn cảm thấy trong lòng đau đớn không thôi, nhưng mà giờ phút này hấn không thể do dự.

“Kỳ thật, ta biết tình cảm của ngươi đối với ta, cũng rõ ràng tình cảm của ta đối với ngươi. Nhưng mà Thái Hậu nói rất đúng, ngươi là vua của một nước, ngươi có Mẫu hậu yêu thương ngươi, ngươi cũng có Hoàng Hậu yêu thương, còn có hàng vạn con dân yêu quý ngươi, còn có giang sơn này nữa. Ngươi vốn là một Hoàng thượng, vậy nên ngươi phải vì chính ngươi mà lưu lại hương khói, vì chính mình mà lưu lại hậu đại. Ngươi suy nghĩ lại đi, ngươi có thể tạo ra một sinh linh khác, đó chính là một sinh linh, như vậy có phải thật tốt hay không? ngươi chỉ cần cùng Hoàng Hậu một lần, một lần là có thể rồi... đừng... đừng... đừng...”

như vậy... Nghệ Hàn... Người đừng... Hãy nghe ta nói hết...” Tiêu Nghệ Hàn không đợi Lâm Linh nói xong đã dùng miệng ngăn lại lời nói của hắn.

Qua một hồi lâu Tiêu Nghệ Hàn mới buông ra Lâm Linh, nói: “Đừng nói nữa, vô luận người có nói như thế nào, chuyện này là không có khả năng, trừ người ra người nào ta cũng không muốn.” Tiêu Nghệ Hàn ôn nhu nhìn Lâm Linh, cái loại ánh mắt này làm cho trái tim của Lâm Linh như bị hòa tan.

“Nhưng mà như vậy sẽ khiến cho người khác chịu tổn thương, Hoàng Hậu vốn vô tội, nàng không có thương tổn qua bất luận kẻ nào, nàng không nên được đối xử như vậy, điều này không đúng sao? Cho dù Tiểu Lâm Tử cả gan lấy thân phận là một người yêu Hoàng Thượng đến khẩn cầu với người, người không nên như vậy, hãy cho Hoàng Hậu cơ hội một lần thôi, chỉ là một lần, hãy chấp nhận lời thỉnh cầu của ta.” Lâm Linh hiện tại vì người khác mà khẩn cầu, khẩn cầu chính người mà mình yêu thương đến ở cùng một chỗ với người khác. Tiêu Nghệ Hàn biết rõ hắn giờ phút này nhất định rất là đau lòng.

“Vậy... được, Trẫm đã hiểu rồi, nhân tiện đầu tháng này là sinh thần của Hoàng Hậu, vậy ta sẽ hoài thương nàng một lần, nhưng chỉ một lần chứ không hơn, nàng có hoài thai được hay không thì phải xem bản lãnh của nàng rồi.” Tiêu Nghệ Hàn đáp ứng với hắn rất rõ ràng, tâm tình của Lâm Linh giờ phút này có bao nhiêu là thống khổ, nhưng mà Y lại thuận theo hết thủy yêu cầu của Lâm Linh, là bởi vì hắn và cũng là vì chính mình.

Lâm Linh cúi đầu, không biết nên nói cái gì nữa...

“Ách... Đừng...” Tiêu Nghệ Hàn nâng lên khuôn mặt của Lâm Linh rồi cúi đầu hôn xuống, sau đó cởi bỏ toàn bộ y phục trên người của hắn, bắt đầu giờ phút ngọt ngào của hai người bọn họ...

“Ừm... Ô... Ha...” Tiếng rên rỉ của Lâm Linh quanh quẩn trong Điện Dưỡng Tâm.

“Thật thích, ừm... Lâm Linh, ta không muốn cùng người khác cùng một chỗ... ta chỉ muốn cùng người, một người duy nhất mà thôi...” Tiêu Nghệ Hàn không ngừng đâm xuyên...

“Ô... Ừm...” Lúc Lâm Linh tỉnh lại đã quá nửa đêm rồi.

“Tỉnh rồi sao? Có đói hay không?” Tiêu Nghệ Hàn ôm Lâm Linh hỏi.

“Có một chút.” Lâm Linh trả lời.

“Được, vậy tắm rửa trước, đợi lát nữa ăn có được hay không

“Được...”

Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn ôm lấy đi đến nội ốc, hắn chưa từng nghĩ đến có một ngày chính mình sẽ được đương kim Thánh Thượng ôm vào trong ngực, lại vì chính mình mà ôn nhu tẩy rửa những dấu vết hoan ái.

“Làm sao vậy? Đau chỗ nào sao?”. Nhìn thấy Lâm Linh có chút nhú mày, Tiêu Nghệ Hàn hỏi.

“Không có, chỉ là cảm thấy được mọi chuyện có chút không thể tin.” Lâm Linh nằm tại trong cái ôm áp của Tiêu Nghệ Hàn, cảm giác được giờ phút này chính mình là người hạnh phúc nhất trên đời này.

“Cái gì khó tin?”

“Cảm giác như chính mình đang nằm mơ, sợ mình tỉnh mộng, cái gì cũng chưa từng xảy ra.” Lâm Linh nhẹ nhàng mà mỉm cười.

“Sẽ không đâu, không có ngày đó đâu, ta tuyệt đối sẽ không cho người có ngày đó.” Tiêu Nghệ Hàn ôm chặt Lâm Linh, cảm giác được lời nói vừa rồi của hắn khiến cho mình thấy vô cùng kinh khủng.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng đến đầu tháng, Tiêu Nghệ Hàn đã đáp ứng với hắn cùng Hoàng Hậu viên phòng, điều đó Lâm Linh làm được rồi, nhưng mà giờ phút này Lâm Linh cảm thấy chính mình giống như đã làm sai rồi, hắn một mình ngồi ở tại Điện Dưỡng Tâm...

Tiêu Nghệ Hàn không đợi đến hừng đông liền vội vã chạy trở về, Lâm Linh đã ngủ gục ở trên bàn, vừa nhìn thấy đã khiến Y đau lòng không thôi, Y hối hận vì đã đáp ứng Lâm Linh, nhưng mà y âm thầm thì, y tuyệt đối không chạm vào bất kì ai khác ngoại trừ Lâm Linh...

19. Chương 19

Tiêu Nghệ Hàn ôm lấy Lâm Linh đang ghé vào trên bàn ngủ say, kết quả làm cho Lâm Linh tỉnh dậy.

“Ừm...” Lâm Linh xoa hai mắt nhìn Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Ách... Hoàng... Nghệ Hàn, người tới rồi?”

“Đúng vậy, người như thế nào lại ngủ ở chỗ này?” Tiêu Nghệ Hàn vừa hướng bên giường đi đến, vừa hỏi Lâm Linh.

“Không có gì, ta chỉ là đang đợi người kết quả chờ chờ rồi lại ngủ thiếp đi mất.” Lâm Linh có điểm ngây thơ, có thể là mới vừa tỉnh ngủ.

“Tiểu ngu ngốc, chờ ta làm gì chứ, biết rõ tối hôm qua ta... Người còn chờ.” Tiêu Nghệ Hàn vừa tức lại vừa bất đắc dĩ mà nhìn Lâm Linh, không biết phải nói với hần cái gì mới tốt, đem Lâm Linh đặt ở trên giường, cúi người xuống hôn nhẹ lên trán của Lâm Linh, nhìn ánh mắt có điểm mông lung của hần, thật muốn đem hần một ngụm nuốt vào trong bụng, không để cho bất luận kẻ nào có thể nhìn thấy hần, thậm chí chỉ có duy nhất một mình mình nhìn thấy hần, giữ lấy hần mà thôi.

“Ừm...” Lâm Linh thì thào.

“Thật muốn đem người ăn tươi...” Tiêu Nghệ Hàn dùng miệng phong trụ đôi môi đang cử động nhẹ của Lâm Linh, đem đầu lưỡi cuốn vào, không ngừng khuấy đảo.

“Đừng... đừng...” Lâm Linh phát ra tiếng rên rỉ mê người, làm cho Tiêu Nghệ Hàn không khỏi áp lên trên người hần.

“Hoàng Thượng... Đừng... Ừm... Đừng... Đã... Buổi sáng rồi... Đừng đừng... Ừm... Đừng... cởi...” Lâm Linh nhẹ nhàng đẩy Tiêu Nghệ Hàn ra, đáng tiếc là quá muộn rồi, Tiêu Nghệ Hàn đã áp cả người mình lên.

“Nhưng mà Trẫm rất muốn, muốn đến chết, thật sự nghĩ muốn đem người nuốt vào, bây giờ còn sớm, còn có 2 cái thời khắc nữa mới lâm triều, ta bây giờ đã nghĩ muốn...” Nói xong, lập tức cởi bỏ toàn bộ y phục của Lâm Linh, lại bắt đầu thời khắc ngọt ngào của hai người.

“Ừm...” Tiêu Nghệ Hàn khiêu khích tại đầu nhũ của Lâm Linh, làm cho hần không ngừng rên rỉ.

“Đừng... Hả... Ừm... Buông ra... Đừng... Khó chịu muốn chết... Đừng đừng... ừm... Ha...” Phân thân bị Tiêu Nghệ Hàn khiêu khích lập tức cương cứng, từ trong miệng Lâm Linh không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ.

“Muốn phóng sao?” Tiêu Nghệ Hàn có điểm ác ý mà đùa giỡn với Lâm Linh, nói: “Người thật mẫn cảm, chỉ mới chạm nhẹ một chút thôi mà đã muốn tiết ra rồi, người biết rõ như vậy sẽ khiến cho ta rất nổi giận!”. Tiêu Nghệ Hàn dùng miệng nhẹ nhàng mà khảm cắn đầu nhũ của Lâm Linh, làm cho hần cả người chấn động.

“Ừm... Ha! Muốn ra... Buông tay... Ô... Đừng... Đi vào... Ha!” Phân thân của Lâm Linh còn đang bị Tiêu Nghệ Hàn khiêu khích, lúc này, y tách hai chân của hần ra, đưa tay chạm vào mật huyết của Lâm Linh.

“Người thật chặt, mỗi lần đều làm cho ta không thể cầm giữ được.” Tiêu Nghệ Hàn rút tay ra, nơi đó thật sự là rất chặt. Sau đó, dưới lúc Lâm Linh không hề có một chút phòng bị nào, tay y liền buông phân thân đang được xoa nắn ra, tiếp theo...

“Hả... Đừng...” Lâm Linh bắn ra, thể dịch đều dính hết lên ngực của Tiêu Nghệ Hàn, toàn thân Lâm Linh đều xụi lơ.

“Người đẹp quá, ta thích nhìn người lúc người cầu xin ta buông tay, bộ dáng cầu xin ta đi vào, làm cho ta có loại xúc động muốn đem người ăn tươi, tối hôm qua khi ta cùng Hoàng Hậu, mọi thứ giống như một cơn ác mộng vậy, ta chỉ đối với mình người có cảm giác này mà thôi”. Ôm lấy thân mình đang xụi lơ của Lâm Linh, Tiêu Nghệ Hàn điên cuồng mà hôn hần, không ngừng mà liếm cánh môi tựa như cánh hoa của hần, hàm răng, cùng đầu lưỡi của Lâm Linh quện vào nhau, bên khóe miệng không ngừng tràn ra một ít ái dịch.

Cứ như vậy không ngừng mà hôn hần, Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn khiêu khích, cũng chậm rãi mà đáp trả, đầu lưỡi chậm rãi vươn ra, học theo cách Tiêu Nghệ Hàn mà hút lấy đầu lưỡi của y, cả người đều cảm thấy tê dại.

“Đừng... Ừm... cứ như vậy mà tiếp tục, vươn đầu lưỡi ra...” Tiêu Nghệ Hàn thì thảo trong miệng làm cho Lâm Linh phối hợp với chính mình, hai cái lưỡi trơn trượt quấn lấy nhau, đầu lưỡi của hắn tiến vào sâu bên trong khoang miệng của Lâm Linh.

“Ha! Đau... ừm...” Tuy ngoài miệng thì hô lên như thế, nhưng mà đầu lưỡi vẫn nghe theo Tiêu Nghệ Hàn mà duỗi ra.

“Ừm... Cứ như vậy...” Thanh âm của Tiêu Nghệ Hàn có chút mơ hồ.

“Ha! Đau... Ô ô... ừm... Ha...” Lâm Linh đột nhiên rên rỉ thật lợi hại, đó là bởi vì Tiêu Nghệ Hàn đã tiến vào.

“Ô... Ừm... thật thoải mái... Nhanh lên một chút... Đừng động, ta... Như thế nào lại ngừng... Ha! ừm...” Lâm Linh lúc này biến thành yêu cầu hắn tiến vào, yêu cầu hắn đẩy nhanh tốc độ làm cho mình có thể thoải mái, Tiêu Nghệ Hàn cảm giác được cả người mình cũng tràn đầy hưng phấn không thôi.

“Người thay đổi rồi, nhưng mà như vậy... Ta càng thích... Người như vậy mà yêu cầu... ừm! Người khiến cho ta thật thích, Lâm Linh.” Tiêu Nghệ Hàn không ngừng đẩy nhanh tốc độ tiến vào của chính mình.

“Ừm... ha!” Lâm Linh nắm lấy sàng đan, Tiêu Nghệ Hàn lập tức nắm lấy tay hắn, mười ngón tay giao vào nhau, gấu gao mà nắm chặt. Cứ như vậy, trong gian phòng ở Điện Dưỡng Tâm không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ, thẳng đến buổi sáng, khi tiểu thái giám lên tiếng thông báo cho Tiêu Nghệ Hàn đến giờ Lâm triều...

“Người ở lại nghỉ ngơi, chờ ta trở lại.” Tiêu Nghệ Hàn hôn lên gương mặt của thiên hạ đang nằm trên giường, sau đó bước chân như đang bay mà tiến vào triều.

Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn “Nhiệt tình yêu thương” làm cho không thể xuống giường được, hắn nằm ở trên giường không ngừng nghĩ tới chuyện của hai người, hiện tại có thể hạnh phúc như vậy, nhưng mà có thể kiên trì đến bao lâu? Chính mình đến một ngày sẽ già đi, Tiêu Nghệ Hàn sẽ vẫn như trước mà yêu mình sao? Hắn không dám nghĩ đến nữa, bởi vì hắn chỉ là một người thái giám nhỏ nhoi, hắn không dám ước ao xa vời, cũng không dám hy vọng quá lớn lao, hắn chỉ mong rằng, nếu như Tiêu Nghệ Hàn có vứt bỏ chính mình, hay là sau này Y chết đi, thì lúc đó, hắn mong Y có thể giống như Tiêu Lăng Quân, chỉ cần nhớ đến mình là được, hắn chỉ cần như vậy là cảm thấy thỏa mãn rồi...

“Thần, A Đặc, sứ thần của Trà Quốc, khấu kiến Thánh thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Quỳ ở giữa đại điện là một người trung niên nam tử.

“Bình thân, Trà Quốc lần này phái sứ thần đến Ngọc quốc của chúng ta, vậy chuyện ắt hẳn là có liên quan đến chuyện nghênh thân đi?” Tiêu Nghệ Hàn cười cười, y đại khái đoán được bảy tám phần rồi.

“Hoàng thượng anh minh, thần đúng là thay mặt Hàn vương tử của Trà Quốc đến đây đưa tin, hiện tại ở Trà Quốc, Hàn vương tử chính là người thừa kế duy nhất của đất nước, cũng mong muốn đất nước được bình an, vương tử nói, lần này cùng Ngọc Quốc hỏi cưới vốn là một đại sự, nhất định phải tự chính mình tới nghênh thân, chuyện cùng Vân Hình quận chúa thành thân, Vương tử càng phải quan tâm, Vương tử hết sức coi trọng lần nghênh thân này.” Sứ thần A Đặc của trà quốc vẫn đứng khom người, cúi đầu, đây là lễ nghi của Trà Quốc.

“Ồ, thì ra là như vậy, vậy Hàn Vương tử của Trà Quốc lúc nào thì đến đây? Trẫm phải tự mình đi nghênh đón hắn.” Tiêu Nghệ Hàn bĩu môi, cái gì mà coi trọng lễ thành thân này, là tới giám sát Ngọc Quốc chúng ta có cung cấp nước như trong thỏa thuận lúc trước thì đúng hơn.

“Lúc thần khởi hành đến Ngọc Quốc, Hàn Vương tử có nói qua, vào ngày mùng một tháng sau sẽ tới được kinh thành của Ngọc Quốc.” Sứ thần của Trà Quốc vẫn đặc biệt khúm núm.

“Được, được, vậy Trẫm nhất định phải chuẩn bị đại lễ để tiếp đón rồi, A Đặc sứ thần, người cũng mệt mỏi rồi, không bằng cứ ở tại kinh thành này mà nghỉ ngơi vài ngày đi, Trẫm sẽ tự mình tiếp đãi A Đặc sứ thật tốt.” Tiêu Nghệ Hàn tùy ý mà tươi cười cùng sứ thần của Trà Quốc.

“Tuân mệnh, thần sẽ làm theo ý chỉ của Hoàng Thượng.” Á Đặc cũng rất có lễ nghĩa mà quỳ xuống hành lễ.

Nhưng mà không có người nào biết, chỉ là vương tử của một quốc gia nho nhỏ, nhưng sẽ làm cho vận mệnh tương lai của Tiêu Nghệ Hàn chuyển ngoặt...

20. Chương 20

Lâm triều trôi qua, Tiêu Nghệ Uẩn vẫn còn nán lại, Tiêu Nghệ Hàn biết rõ Tiêu Nghệ Uẩn lưu lại là có ý tứ gì.

“Hoàng đệ, còn có việc sao?” Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, cố ý hỏi.

“Hoàng Thượng, thần đệ chỉ là... Muốn gặp mặt Lâm Linh một chút.” Mặc dù, hắn biết rõ một người đường đường là Vương gia lại vì một người nô tài nho nhỏ như vậy mà để trong lòng là cỡ nào không hợp với lễ thường. Nhưng mà trong đầu vẫn luôn lo lắng cho Lâm Linh, lo cho hắn có phải bị phạt rồi hay không? lo hắn có phải bị Tiêu Nghệ Hàn giữ lấy rồi? Cứ như vậy, hắn biết rõ trong lòng Lâm Linh đã có Tiêu Nghệ Hàn, nhưng chính mình lại không muốn thừa nhận, trừ phi, là từ chính miệng của Lâm Linh nói với hắn, như vậy, để cho hắn chết tâm.

“Một người nô tài, người hà tất không thấy không được?” Ngoài miệng nói đến địa vị của Lâm Linh thấp bé như vậy, nhưng trong lòng hắn thì không muốn để cho Tiêu Nghệ Uẩn nhìn thấy Lâm Linh, bởi vì hắn sợ hãi mất đi Lâm Linh.

“Nhưng mà Lâm Linh... Là bằng hữu của ta, thần đệ chưa bao giờ xem hắn là một nô tài, cho nên, xin Hoàng Thượng đáp ứng.” Tiêu Nghệ Uẩn kiên trì.

“Được rồi, vậy ngươi theo Trẫm đi, nhưng ngươi đừng hối hận là được.” Tiêu Nghệ Hàn chọn mi, mang theo Tiêu Nghệ Uẩn rời khỏi đại điện.

Đi vào Điện Dưỡng Tâm, Tiêu Nghệ Uẩn đã cảm giác được Tiêu Nghệ Hàn đã giữ lấy Lâm Linh rồi...

“Lâm Linh đâu?” Tiêu Nghệ Hàn hỏi tiểu thái giám bên người.

“Bẩm Hoàng Thượng, hắn hiện tại đang tắm rửa, lúc này có thể là đang mặc y phục” Một tiểu thái giám cung kính mà trả lời Tiêu Nghệ Hàn.

“Được, các ngươi cũng đi xuống đi.” Tiêu Nghệ Hàn liếc mắt ra hiệu cho bọn hạ nhân.

“Tuân mệnh.” Tất cả hạ nhân cũng rời khỏi Điện Dưỡng Tâm.

“Hoàng huynh, người...” Tiêu Nghệ Uẩn hắn sợ hãi rồi sao? Đúng vậy, hắn sợ nhìn thấy cảnh tượng mà mình đã suy nghĩ đến.

“Ngươi không phải muốn gặp Lâm Linh sao? Như vậy, ngươi đừng hối hận là được.” Tiêu Nghệ Hàn nói xong liền đi vào cái nội các. Tiêu Nghệ Uẩn đứng tại chỗ, hắn cảm giác được, hắn lúc này đã không còn khí lực để bước đi rồi. Lâm Linh đúng là vẫn lựa chọn Tiêu Nghệ Hàn sao? Tiêu Nghệ Uẩn lẳng lặng mà đứng chờ ở đại điện, hắn là đang đợi một đáp án.

Lâm Linh từ trong mộc đứng đi ra, dùng khăn lau đi nước trên người mình, lúc này mới phát hiện thân thể tràn đầy hân hoan, trên mặt không khỏi có chút phỉếm hồng. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mà chiếu rọi xuống thân thể của hắn, Lâm Linh không biết chính mình hiện tại có bao nhiêu là mê người, hắn mặc xong y phục, nội y màu trắng, lại mặc vào y phục màu vàng nhạt của hoàng thất, đây là y phục do Tiêu Nghệ Hàn chuẩn bị cho chính mình.

Tiêu Nghệ Hàn đi đến, từ sau lưng ôm Lâm Linh, đem đầu vùi tại vai Lâm Linh, nói: “Có người muốn gặp ngươi.” Ngực khí của Tiêu Nghệ Hàn có chút làm nũng.

“Ha... Là ai?” Lâm Linh theo phản xạ có điều kiện mà hỏi Tiêu Nghệ Hàn.

“Nghệ Uẩn, hắn muốn gặp ngươi, người... Đi ra ngoài gặp mặt hắn đi.” Tiêu Nghệ Hàn “Ha ha” cười hai cái.

“Ha... Được không? Như vậy? Như vậy có thể không...” Lâm Linh sợ thương tổn Tiêu Nghệ Uẩn, hắn rất thông khổ, hắn cảm giác được chính mình giống như là một người không cách nào đi an ủi được kẻ khác, ngược lại còn làm cho họ bị tổn thương, Lâm Linh có cảm giác tội ác.

“Vì cái gì? Trước đi ra ngoài đi, đừng làm cho hắn chờ đợi đến sốt ruột.” Tiêu Nghệ Hàn lôi kéo Lâm Linh đi ra ngoài, Y biết rõ ràng làm như vậy sẽ thương tổn Tiêu Nghệ Uẩn, nhưng mà hắn đã hạ quyết tâm, bởi vì, tình yêu vốn là ích kỷ như vậy.

“Ách...” Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn kéo đi ra ngoài.

“Lâm...” Tiêu Nghệ Uẩn đột nhiên có điểm nghẹn ngào, nhìn thấy tay Lâm Linh được tay Tiêu Nghệ Hàn nắm chặt, lúc này hết thấy hắn đều rõ ràng rồi, hắn thua, hắn hoàn toàn thua. Lâm Linh không cần nói hắn cũng biết rồi, hắn biết rõ tâm tư của Lâm Linh rồi.

Biểu tình có chút đậm đậm, Tiêu Nghệ Uẩn chính là tiêu sái như thế, hắn vĩnh viễn không tức giận, hắn cũng sẽ không đi oán hận bất luận kẻ nào, hôm nay, cũng chính là do hắn lựa chọn, là muốn cho chính mình một cái công đạo, cũng xem như làm cho mình tiêu tán đi tâm tư kia.

“Ha hã, thần đệ dường như biến thành dư thừa rồi, vậy thần đệ cáo lui trước.” Hắn rất rõ ràng, giờ phút này không cần ngôn ngữ nói chuyện với nhau, hắn đều rõ ràng hết thấy.

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi, không chỉ rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, cũng như rời khỏi trận chiến này, hắn không hề muốn đi tranh đoạt, bởi vì người này đã không thuộc về chính mình nữa rồi, nhưng mà nếu như Tiêu Nghệ Hàn khi dễ Lâm Linh, hắn tuyệt sẽ không tha thứ cho Tiêu Nghệ Hàn...

“Thật sự, được không?” Lâm Linh lo lắng nhìn Tiêu Nghệ Hàn, lo lắng huynh đệ bọn họ, sợ rằng tình cảm của hai người vì vậy mà vỡ tan.

“Này đối với hắn mà nói, vốn là một loại giải thoát, người không biết sao?” Biểu tình của Tiêu Nghệ Hàn cũng đậm đậm, Y hiểu rõ Tiêu Nghệ Uẩn, Y biết rõ Tiêu Nghệ Uẩn là một người thông tình đạt lý, Y biết rõ Tiêu Nghệ Uẩn cũng sẽ không bởi vì như vậy mà hận chính mình, càng rõ ràng Tiêu Nghệ Uẩn sẽ minh bạch hết thấy.

“Thật sự?” Lâm Linh cúi đầu, hắn không biết sự tồn tại của chính mình có thể hay không khiến cho họ biến thành cừu hận.

“Đúng vậy, tính tình của Nghệ Uẩn ta hiểu rất rõ. Chỉ có như vậy mới có thể làm cho hắn chết tâm. Tốt lắm, đừng nói những thứ này nữa, đến, ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn cùng người nói.” Tiêu Nghệ Hàn lôi kéo Lâm Linh ngồi ở trên ghế, đem Lâm Linh đặt ở trên đùi của mình.

“Ách... Chuyện gì?” Mấy ngày nay, Lâm Linh đều ở lại Dưỡng Tâm Điện cùng Tiêu Nghệ Hàn, chuyện gì cũng đều đã nói qua, hắn không nghĩ ra còn có chuyện gì có thể nói nữa.

“Ha hã, đối với người mà nói, chuyện này xem như cũng là một chuyện thú vị. Tháng sau vào ngày mừng một, Vương tử của Trà Quốc sẽ đến, thành thân cùng Vân Hinh, ta nghĩ để cho người cùng ta đi ra ngoài thành nghênh đón hắn. Thuận tiện cho người giải khuây một chút, đem mọi chuyện buồn bực giải tỏa, đi ra ngoài bình ổn lại tâm tình, vừa lúc chúng ta còn có thể tranh thủ ngắm cảnh vật bên ngoài một chút.” Tiêu Nghệ Hàn sảng nịch mà nhìn Lâm Linh, lưu lại trên trán Lâm Linh một cái hôn.

“Ách... Như vậy có được hay không? Ta vốn chỉ là một nô tài, lấy thân phận gì...” Lâm Linh lo lắng thân phận của chính mình là một trở ngại, hắn không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ.

“Ta biết, cho nên người sau này hãy làm phi tần của Trẫm đi, Trẫm đây phong cho người làm Di quý phi, trông nom gia pháp của tổ tông, ta đã nghĩ muốn cho người thành phi tử của ta, mặc kệ lễ phép tổ tông gì, ở trước mặt người ngoài, người sẽ là Di quý phi, nhưng lúc ở bên người ta, thì người chính là Lâm Linh, người có hiểu được hay không?” Tiêu Nghệ Hàn đối với Lâm Linh chính là yêu như vậy, đối với hắn không lúc nào là không biểu hiện làm cho Lâm Linh cảm giác được tình yêu của y.

“Này... Như thế nào có thể... Đừng...” Tiêu Nghệ Hàn nhẹ nhàng hôn môi Lâm Linh.

“Trẫm nói có thể là có thể, không cho phép bất luận kẻ nào nói ‘không’, nghe hiểu rồi chưa? Người chính là Di Quý Phi của Trẫm.” Tiêu Nghệ Hàn cười trấn định, y biết, như vậy sẽ bị mọi người gọi là hôn quân,

nhưng mà y không cần.

21. Chương 21

“Cái gì? Phong phi rồi? Người xác định là nghe thấy Hoàng Thượng nói phong cho hấn làm quý phi?”. An Thái trên mặt vốn mang theo ba phần tươi cười, lúc này vừa nghe xong tin tức liền từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.” Một người nam tử nửa cúi đầu đứng ở trước mặt An Thái, trên mặt người nam tử đó mang theo tôn kính.

“Phong phi? Điều này sao có thể, hấn là một thái giám như thế nào có thể phong phi? Nay còn không xem gia pháp tổ tông ra gì sao? Đất nước này có còn vương pháp nữa hay không? Còn tiểu tiện nhân kia đúng thật là một con hồ ly tinh đội lốt người mà, ta cũng không biết tại sao, ngay cả Tiêu Nghệ Uẩn cũng đối với hấn si tình như vậy, hấn rốt cuộc là có công phụ gì mà khiến cho Hoàng Thượng cùng An Vương mê đảo như vậy?” Vào lúc này khuôn mặt của An Thái tràn đầy dữ tợn, có thể nói là xấu xí tới cực điểm, trong trái tim nàng tràn đầy ghen ghét, trong đầu óc hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là tìm biện pháp nào để diệt trừ cái đinh trong mắt mình là Lâm Linh.

“Thành Khản, ngươi cùng người của ngươi tiếp tục giám thị mọi động tĩnh trong cung, phải giám sát nhất cử nhất động của tiểu tiện nhân kia, ồ, không, hôm nay bản cung sẽ tự mình đi nhìn hấn, nhân tiện chúc mừng hấn trở thành quý phi luôn.” An Thái cười lạnh, trong đầu của nàng hiện tại không hề bình tĩnh như vậy, cũng không hề có cái suy nghĩ đơn giản như vậy

“Thành Khản, đem nha đầu Thu Nhi ăn trong nhà lại lo chuyện bên ngoài kia đến Hình Phòng đánh 50 đại bản, làm cho nàng thanh tỉnh mà hiểu rõ một chút rốt cuộc thì ai mới là chủ tử của nàng, đánh xong rồi thì đem nàng đến Điện Dưỡng Tâm, ta cùng Di Quý Phi ở đó đợi nàng!”. An Thái chậm rãi nói, không nhanh không chậm mà bắt đầu đứng lên.

“Tuân mệnh.” Thành Khản hành lễ đáp lời An Thái phân phó.

“Bây giờ bản cung phải đến Dưỡng Tâm Điện, phải báo cho Di Quý Phi một tin tức tốt, hừ!” An Thái lập tức đi ra khỏi Từ Ninh Cung, mang theo một đám người lớn nhỏ hướng Điện Dưỡng Tâm đi đến.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.” Tiểu thái giám đứng ở trước cửa Điện Dưỡng Tâm thông báo.

“Mau mời.” Lâm Linh lập tức cho tiểu thái giám mời An Thái đi vào.

An Thái tươi cười, nhưng cái tươi cười này không ai đoán được rốt cuộc là nó mang theo ý tốt hay là ý xấu.

“Chi ...” Cánh cửa Điện Dưỡng Tâm được hai tiểu thái giám mở ra, sau đó liền tiếp đón An Thái.

Trên mặt An Thái mang theo ba phần mỉm cười bước đi vào, Lâm Linh lập tức tiến lên hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương vạn an.”

“Được rồi, mau mau đứng lên đi, bản cung không nhận nổi hành lễ của người”. An Thái nâng Lâm Linh dậy, trên mặt mang theo tươi cười. Lâm Linh lúc này vẫn luôn xem An Thái là một nữ tử tốt bụng, còn lần đánh chính mình kia, hấn chỉ nghĩ rằng lúc đó là do nàng quá kích động mới đánh mình. Nhưng mà hấn cũng không hề biết rằng, trong lòng của An Thái có bao nhiêu là thống hận với hấn.

“Ách... ý của Hoàng Hậu là...” Lâm Linh không hiểu được lời nói của An Thái mang ý nghĩa gì.

“Đến đến đến, chúng ta cùng ngồi xuống rồi nói.” An Thái lời kéo Lâm Linh ngồi xuống ở bàn bên cạnh.

“Ách... Được.” Lâm Linh gật đầu, cũng theo An Thái mà ngồi xuống.

“Nhìn xem, tân quý nhân hôm nay thật có khí sắc nha, ha ha, ta hôm nay đến đây vốn là muốn gặp quý phi cùng Hoàng Thượng.” An Thái cười quynh rũ, lời nói hết sức ân cần.

“Nô...” Lâm Linh không biết nên nói cái gì.

“Lại xưng là nô tài rồi, người bây giờ là quý phi, cũng nên đổi lại cách xưng hô đi, đừng cứ nô tài hoài, bốn cung hôm nay đến đây là muốn mang tin tức tốt cho người cùng Hoàng Thượng.” An Thái tươi cười, nụ cười mang theo âm mưu cùng thủ đoạn, nhưng cũng chỉ có mình Lâm Linh xem nụ cười đó như một nụ cười thiện lương.

“Ách? Hoàng Hậu nương nương có tin tức tốt gì vậy?” Lâm Linh tò mò hỏi, hẳn cũng không biết An Thái muốn nói cái gì.

“Oh, cũng không có gì, thân thể của bốn cung gần đây không được khỏe, hôm nay vốn có gọi thái y tới xem một chút. Thái y có nói là ta có thể đã có hỉ mạch rồi, nhưng mà thái y nói còn chưa có xác định, bởi vì thời gian hành phòng đến bây giờ cách nhau khá xa, có thể cũng chỉ là do dạ dày ta có chút chua xót mà thôi.” An Thái chậm chạp nói, ánh mắt cũng liếc nhìn Lâm Linh, muốn xem thử hẳn có phản ứng gì.

“Thật sự? Vậy thật tốt quá, Hoàng Thượng nhất định sẽ rất vui vẻ”. Lâm Linh không nghĩ An Thái có tâm địa nhỏ nhen như vậy, hẳn cũng từng vì Tiêu Nghệ Hàn mà nghĩ đến, bản thân chính mình không thể sinh con, chính vì vậy, đối với việc An Thái có thể lưu lại hương khói của Hoàng gia hẳn chỉ có thể chúc phúc mà thôi.

“Oh, đúng vậy có hỉ mạch thì đó đương nhiên là chuyện tốt rồi”. Tâm trạng An Thái lúc này không hề dễ chịu chút nào, nàng ước gì có thể thấy Lâm Linh vì chuyện này mà thương tâm, nhưng Lâm Linh hết lần này tới lần khác đều vui vẻ, khiến cho An Thái tức giận muốn chết.

“Ha, được rồi Thu Nhi, nàng...” An Thái biết Thu Nhi cùng Lâm Linh có quan hệ, cho nên mới cố ý tới nơi này kích thích Lâm Linh.

Nhưng mà ngàn tính vạn tính, lại không thể tính đến được việc Tiêu Nghệ Hàn tới.

“Hoàng...” Thái giám canh cửa muốn lên tiếng thông báo liền bị Tiêu Nghệ Hàn chặn lại.

Tiêu Nghệ Hàn cười cười, nói: “Không cần thông báo, Trẫm tự vào.”

“Tuân mệnh.” Tiểu thái giám không thể cãi lời Tiêu Nghệ Hàn, chỉ có thể im lặng.

“Chi!” cánh cửa mở ra.

“Lâm Linh, Trẫm...” Tiêu Nghệ Hàn trên trán đều tràn đầy hưng phấn mà vào gặp Lâm Linh, nhưng mà, kết quả hết lần này tới lần khác đều gặp được người mà chính mình không muốn nhìn thấy nhất- An Thái.

“Sao người lại tới đây?” Ngữ khí cực lạnh, đối với An Thái giống như một người bị đẩy vào lãnh cung. Không thể đến tẩm cung của Hoàng Thượng, sợ rằng, từ xưa đến nay nàng là Hoàng Hậu thất bại nhất.

“Ta... Thần thiếp chỉ là đến xem Di Quý Phi.” An Thái không quên chấp tay hành lễ.

“Thật sự? Vậy người xem xong chưa? Trẫm còn có việc muốn nói cùng Di Quý Phi, người có thể quay về tẩm cung của mình rồi.” Thái độ của Tiêu Nghệ Hàn đối với An Thái cực kì lãnh khốc, cơ hồ là nhìn không ra được trước nay hai người là bạn tốt của nhau.

“Thần...” An Thái không nghĩ được sẽ bị người nói như vậy, tất cả mặt mũi của nàng đều bị mất hết rồi, bây giờ nàng không quyền không thế, chỉ có thể nghĩ đến chuyện dùng một hài tử làm lý do để trốn buộc Tiêu Nghệ Hàn. An Thái nàng vốn là một người rất có tâm cơ, nhưng lại là một người có tính cách rất lỗ mãng, nàng rời khỏi Điện Dưỡng Tâm, với tính cách của nàng, nào có phải loại người dễ dàng từ bỏ ý đồ? Mà phụ thân của nàng cũng không phải là một người đầu đường xó chợ, làm sao có thể để cho nhi nữ của mình chịu ủy khuất chứ?

“Nàng... Không nói cái gì với người chứ?” Tiêu Nghệ Hàn sợ An Thái thương tổn Lâm Linh.

“Người... Rất đả thương người rồi, Hoàng Hậu nàng... Hoàng Thượng, người cần gì như thế, một đêm vợ chồng nửa ngày ân ái, chẳng lẽ... Không nên như thế sao?” Lâm Linh hết sức đồng tình với Hoàng Hậu, hẳn cảm giác được Hoàng Hậu là người đáng thương nhất trên thế giới.

“Nàng đáng thương sao? Nàng là người như thế nào, người cho rằng Trầm không biết? Trầm từ nhỏ lớn lên cùng nàng, Trầm còn có thể không hiểu sao?” Tiêu Nghệ Hàn hừ lạnh một tiếng, sau đó đem Lâm Linh ôm vào trong ngực, nói: “Được rồi, đừng nghĩ đến nàng nữa, nói đến chuyện mồng một tháng sáu đi, còn có, người cũng nên đến chỗ của mẫu hậu để vấn an đi”. Tiêu Nghệ Hàn lờ hết chuyện đông sang chuyện tây ra nói, chính là không muốn để cho Lâm Linh ở trước mặt hắn mà cầu tình thay cho kẻ khác.

Rốt cục, cũng tới mồng một tháng sáu, khí trời cũng đã bắt đầu nóng bức, Lâm Linh mặc một thân sa y màu vàng nhạt, ánh nắng chiếu vào người càng làm cho hắn thêm anh tuấn, Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh một chút, sau đó hài lòng mà nói: “Hôm nay, người chính là người xinh đẹp nhất, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.”. Tiêu Nghệ Hàn vẫn cười ôn nhu.

Lâm Linh cười cười: “Lâm Linh không dám nhận.”

Tiêu Nghệ Hàn mang theo Lâm Linh đi ra khỏi Điện Dưỡng Tâm, đoàn người đi tới cửa cung, Hoàng Hậu đã ở nơi đó chờ từ lâu, khuôn mặt hiện tại giống như là muốn ăn thịt người.

“Hoàng thượng thánh an.” Hoàng Hậu chấp tay hành lễ, không tức không giận mà nói.

“Hoàng hậu nương nương vạn an.” Lâm Linh cũng chấp tay.

“Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, hay là nhanh lên xe ngựa đi.” Tiêu Nghệ Hàn kéo Lâm Linh ngồi trên long liên, còn Hoàng Hậu chỉ có thể một mình ngồi ở trên xe ngựa.

Cứ như vậy, bọn họ đi nghênh đón Vương tử của Trà Quốc...

22. Chương 22

“Hoàng Thượng, Đối với hoàng hậu như vậy, có chút không tốt đi?”. Lâm Linh lo lắng Hoàng Hậu bị Tiêu Nghệ Hàn đối đãi như thế, có thể hay không rất thương tâm.

“Không có gì không tốt cả, Trầm để cho nàng ngồi một mình ở một nơi rộng như thế còn không tốt sao?” Tiêu Nghệ Hàn rất lãnh khốc, đúng vậy hắn đối đãi với An Thái rất lãnh khốc làm cho người khác không thể nào tượng tượng được hai người bọn họ vốn là vợ chồng.

“Nhưng mà, này... Như vậy... Văn võ bá quan cùng dân chúng sẽ nói... Hoàng Thượng... ĐỪNG... Đang ở trên xe ngựa... ĐỪNG...” Tiêu Nghệ Hàn nghĩ muốn làm cho Lâm Linh không nhắc đến chuyện của Hoàng Hậu nữa, chỉ có thể hôn hắn, khiến cho hắn không thể nói tiếp.

Rốt cục đoàn người cũng đi tới được cửa thành đông.

Tiêu Nghệ Hàn xuống xe đưa tay dìu Lâm Linh xuống, văn võ bá quan đều thở dài, nghĩ đến một vị hoàng đế còn trẻ tuổi lại hết lần này đến lần khác hảo nam sắc, thật sự là khiến cho người khác thở dài mà.

Mặt An Thái mang theo ba phần tươi cười giả tạo mà bước xuống xe, biểu hiện của nàng giống như rất là rộng lượng, không hề có bất cứ chút gì gọi là ghen tuông.

Trà Lí Hàn đã sớm tới thành đông, nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn đến liền xuống ngựa, lập tức quỳ xuống, nói: “Vương tử Trà Quốc Trà Lí Hàn khấu kiến hoàng đế, hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Miễn lễ, Vương tử Trà Lí Hàn không nên đa lễ.” Tiêu Nghệ Hàn tiến lên nâng vương tử dậy.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Trà Lí Hàn đứng lên nhìn Tiêu Nghệ Hàn, trong lòng âm thầm đánh giá, quả nhiên người này cùng trong tưởng tượng của hắn đều giống nhau là một người anh tuấn, nhưng nam tử phía sau Tiêu Nghệ Hàn lại càng đem ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn lấy, người đó quả thật rất xinh đẹp, hắn là người của Hoàng Thất sao? Trà Lí Hàn âm thầm đoán, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Linh không rời nữa khắc, mà Lâm Linh đối với hắn cũng mỉm cười một chút.

“Trà Lí Hàn vương tử.” Tiêu Nghệ Hàn gọi tên của Trà Lí Hàn, Y nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Lâm Linh, mà Y cũng rõ ràng, cái ánh mắt đó là loại ánh mắt gì.

Các đại thần đều cảm thấy khó hiểu, Vương tử của Trà Quốc như thế nào mới lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn chăm chăm lấy Lâm Linh không tha, chẳng lẽ thái giám nhỏ nhọ đó lại có mị lực như thế?

“Ách... Cái gì? Hoàng Thượng.” Trà Lí Hàn biết chính mình vừa rồi có điểm thất thố, lập tức chỉnh đốn tâm tình của bản thân mà hỏi lại Tiêu Nghệ Hàn.

“Không có gì, Trẫm muốn nói không bằng chúng ta hồi cung đi? A, chúng ta thương thảo một chút về hôn sự của người cùng Vân Hinh, đến buổi tối, Trẫm cũng đã có an bài đặc biệt..... (dưới tỉnh lược N ngàn N vạn một chữ)” Tiêu Nghệ Hàn nói đã giúp Trà Lí Hàn an bài một chút về lộ trình, lại cùng nhau nói nhiều như vậy chủ yếu là muốn đem tầm mắt của hắn đang nhìn chăm chăm Lâm Linh mà dời ra.

“Oh, thần đa tạ Hoàng Thượng khoản đãi.” Trà Lí Hàn hành lễ.

“Không có gì, người ngàn dặm xa xôi đến đây, điều đó là nên làm rồi.” Tiêu Nghệ Hàn cười nói.

Sau đó, bọn họ lên từng chiếc xe ngựa riêng biệt, cùng nhau quay về hoàng cung.

“Hoàng Thượng... Người... sao lại... Nhìn ta như vậy?” Lâm Linh nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn dùng ánh mắt vừa tức giận vừa đau buồn nhìn mình, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

“Trà Lí Hàn đối với người...” Tiêu Nghệ Hàn biết rõ cái loại ánh mắt này, đó là bởi vì chính mình cũng dùng loại ánh mắt này mà nhìn Lâm Linh, mà Tiêu Nghệ Uẩn cũng dùng chính là loại ánh mắt này đối với Lâm Linh, cái loại ánh mắt này làm cho chính mình bất an, Tiêu Nghệ Hàn biết rõ cái loại ánh mắt này mang ý nghĩa gì, Trà Lí Hàn căn bản chính là vừa nhìn thấy Lâm Linh liền thích hắn.

“Sao... Như thế nào có thể? Vương tử hắn...” Lâm Linh không rõ ý tứ của Tiêu Nghệ Hàn, hắn càng không tin chính mình làm sao có thể hấp dẫn được Trà Lí Hàn, hắn đường đường là một vương tử của Trà Quốc, như thế nào có thể thích chính mình?

“Lâm Linh, người còn không rõ sao, chính là người rất có mị lực, chẳng lẽ cho đến bây giờ mà người vẫn không hề biết điều này? Quên đi... Trẫm... sẽ giải quyết chuyện này. Chỉ sợ...”. Sợ cái gì? Chỉ là sợ Trà Lí Hàn muốn hướng chính mình cầu xin muốn đem Lâm Linh đi?

“Sợ cái gì?” Lâm Linh tò mò mà hỏi lại.

“Không có gì, đợi lát nữa thì người quay về Điện Dưỡng Tâm đi, đến buổi tối, Trẫm sẽ phái người đến đón người, tối hôm nay có tổ chức tiệc rượu, người nhất định phải tham gia đó!” Trong đầu Tiêu Nghệ Hàn đều đang suy nghĩ xem làm như thế nào khiến cho Trà Lí Hàn bỏ đi tâm tình kia đối với Lâm Linh.

“Tuân mệnh...” Lâm Linh gật đầu, hắn căn bản không hề biết vận mệnh của mình thay đổi, trong tương lai người có tên Trà Lí Hàn này sẽ đối với chính mình giống như là sóng cuộn. Nếu như tình cảm của Tiêu Nghệ Uẩn giống như một tảng băng bình lặng, thì tình yêu của Trà Lí Hàn chính là so với biển gầm, mạnh mẽ mà to lớn...

Đến xế chiều, Lâm Linh ngồi ở trong định viện tại ngự hoa viên.

Nhìn cá trong hồ nước, trên tay cầm theo bánh bao, cứ xé thành những mẩu nhỏ mà thả xuống mặt hồ, nhìn các con cá tranh nhau thức ăn. Mấy ngày qua, đây là địa phương đầu tiên mà hắn xuất hiện trừ Điện Dưỡng Tâm ra.

“Ách... Người là, nam tử buổi sáng hôm đó đứng phía sau Hoàng Thượng phải không?” Phía sau truyền đến một thanh âm, Lâm Linh đứng lên xoay người, liền nhìn thấy Trà Lí Hàn.

“Ách... Vương tử Trà Quốc?” Lâm Linh ngẩn người, hỏi.

“Đúng vậy, người chính là người nam tử đó đúng không? Ta vẫn nhớ kỹ người, ha ha ...”. Trà Lí Hàn rất hào sảng, hơn nữa cũng là người rất ngay thẳng.

“Ha hã, đúng vậy.” Lâm Linh mỉm cười trả lời, gió mùa hè thổi qua làm cho y phục của Lâm Linh lay động, mái tóc có chút rối, hấn lấy tay sửa lại một chút. Lâm Linh nhìn thấy vẻ mặt của Trà Lí Hàn có chút ngẩn ngơ, liền cảm thấy khó hiểu.

“Ách... Vương tử làm sao vậy?” Hấn làm sao cũng không hề biết được, người nam tử trước mắt chính là vì một cái động tác vừa rồi của mình hấp dẫn đến ngẩn người, như thế lại càng đẹp hơn, làm cho bất kì người nam nhân hay nữ nhân đều động tâm.

“Ách, không có gì, chỉ là người thật xinh đẹp, ha ha...”. Trà Lí Hàn cười nói, tiếng cười của hấn rất hào phóng.

“Được rồi, người tên là gì?”. Trà Lí Hàn đi thẳng vào vấn đề hỏi Lâm Linh.

“Ách...” Lâm Linh dừng một chút, hấn nhớ kỹ Tiêu Nghị Hàn đã nói qua với mình, trước mặt người ngoài, hấn gọi là Di Lâm, vì vậy, hấn mỉm cười hồi đáp: “Di Lâm.”

“Di Lâm, Di Lâm...”. Trà Lí Hàn lặp đi lặp lại như nhấm nuốt cái tên của Lâm Linh, sau đó nói: “Tên rất hay, ha hã... người là... Đang làm gì?”. Trà Lí Hàn tò mò, mới vừa rồi lúc Tiêu Nghị Hàn giới thiệu văn võ bá quan thì không hề có người này, mà ngay cả lúc giới thiệu những người trong Hoàng thất cũng không có hấn, vậy người nam tử này rốt cuộc là ai?

“Ách... Di Lâm cũng không dám xác thực, Hoàng Thượng nói Di Lâm vốn là...” Vừa muốn nói ra thân phận Quý phi của bản thân, liền bị tiểu thái giám cắt đứt.

“Di chủ tử, Hoàng Thượng truyền lệnh ngài mau trở lại Dưỡng Tâm Điện.” Tiểu thái giám cung kính nói.

“Ách...được.” Lâm Linh cười cười, sau đó quay đầu lại nhìn Trà Lí Hàn nói: “Đến buổi tối vương tử sẽ biết, Di Lâm hiện tại phải đi rồi.” Lâm Linh cười cười, sau đó xoay người đi đến Điện Dưỡng Tâm.

“Thật sự?” Trà Lí Hàn nhẹ nhàng mà nói một câu, chính hấn cũng không thể hiểu rõ chính mình vì sao lại bị một người nam tử hấp dẫn, nhưng mà, hấn lại rất rõ ràng bản thân mình thích người nam tử này...

23. Chương 23

Lâm Linh đi vào Điện Dưỡng Tâm, lúc này Tiêu Nghị Hàn đang ngồi ở trên ghế xem tấu chương, Lâm Linh đi đến hành lễ, nói: “Lâm Linh khấu kiến Hoàng Thượng...” Nói còn chưa dứt lời, liền bị Tiêu Nghị Hàn tiến tới đỡ lên.

“Người vừa mới đi gặp người nào vậy?”. Ngự khí của Tiêu Nghị Hàn lúc này vô cùng ôn nhu, quả thực làm cho người khác không dám tin tưởng Y chính là hoàng đế, y bây giờ giống như một người bình thường nhìn thấy người mà mình yêu mến.

“Lâm Linh mới vừa rồi đi ngự hoa viên.” Lâm Linh đáp, hấn chưa bao giờ biết, Tiêu Nghị Hàn lại đối với chính mình ôn nhu như thế, cái loại ôn nhu mà chính mình vốn đã tưởng niệm bao lâu rồi?

“Oh, như vậy hã.” Tiêu Nghị Hàn ôn nhu mà vén mái tóc trên trán của Lâm Linh.

“Uh, vừa rồi ta có gặp được Vương tử của Trà Quốc, hấn còn hỏi tên của ta.” Lâm Linh bộ dáng vui vẻ mà cười lộ ra hai má lúm đồng tiền điểm đậm đáng yêu

“Cái gì? Người nhìn thấy hấn rồi?”. Ngự khí của Tiêu Nghị Hàn mang theo chút khấn trương.

“Uhm... Đúng vậy...” Lâm Linh nhận thấy ngự khí khấn trương của Tiêu Nghị Hàn, không biết là xảy ra chuyện gì xảy ra.

“Hã! Hoàng Thượng, người làm cái gì vậy hã?” Lâm Linh đang ngồi đột nhiên bị Tiêu Nghị Hàn ôm lấy cho nên có chút bị dọa mà lên tiếng.

“Hừ, ta muốn xem ngươi có dám ‘hồng hạnh xuất tường’ hay không?” Sau đó đem Lâm Lĩnh ném tới giường, cả người lập tức nhào tới.

“Ách... Cái gì?” Lâm Lĩnh không rõ ý tứ của Tiêu Nghê Hàn.

Tiêu Nghê Hàn nhìn Lâm Lĩnh, nói: “Sau này không cho phép cùng hắc nói chuyện, hắc đối với ngươi...”. Còn chưa nói xong liền hôn xuống...

“Đừng... Hắc đối với ta... Đừng...” Lâm Lĩnh muốn hỏi rõ Tiêu Nghê Hàn rốt cuộc là Trà Lí Hàn đối với chính mình có cái gì, lại bị Tiêu Nghê Hàn gắt gao hôn ngăn chặn.

“A ha... Ừm... Đừng... Nghê Hàn... Đừng... ừm...” Tiêu Nghê Hàn mút nhẹ đầu nhũ của Lâm Lĩnh, thân thể của hắc càng ngày càng mẫn cảm rồi.

“Đừng cái gì? Ngươi thật là mẫn cảm, Lâm Lĩnh...”. Tay của Tiêu Nghê Hàn nắm lấy phân thân của Lâm Lĩnh.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua...

“Ừm...” Lâm Lĩnh miễn cưỡng mà xoay người, ghé vào trong ngực của Tiêu Nghê Hàn, y vén lên vài sợi tóc phủ trên trán của hắc.

“Những lời ta vừa mới nói lúc nãy ngươi phải nhớ kỹ có biết không hả? không cho một mình gặp mặt Trà Lí Hàn.” Tiêu Nghê Hàn nói.

“Tại sao?” Lâm Lĩnh tò mò, vì sao đây? Hắc cùng Trà Lí Hàn không có chút quan hệ nào cả, tại sao Tiêu Nghê Hàn lại không cho phép chính mình cùng Trà Lí Hàn gặp mặt?

“Không cần biết tại sao, ta sẽ không hại ngươi, biết không Lâm Lĩnh?” Tiêu Nghê Hàn dứt lời, lại nghiêng người đè Lâm Lĩnh xuống.

“Ách... Ừm... Biết rồi... Hoàng Thượng... Đừng... buổi tối ngươi còn phải đi... Đi tiệc rượu nha... Hả!” Tiêu Nghê Hàn nhẹ nhàng sờ lên phân thân của Lâm Lĩnh.

“Được, Trẫm biết rồi, buổi tối ngươi đừng đi.” Tiêu Nghê Hàn xấu xa cười, nói: “Sợ ngươi không đứng dậy được.”

“Ách... đã biết.” Lâm Lĩnh đỏ mặt, hắc biết rõ Tiêu Nghê Hàn nói như vậy là có ý gì.

Lâm Lĩnh lẳng lặng chờ ở Điện Dưỡng Tâm, Tiêu Nghê Hàn mới đi ra ngoài được một lúc, Lâm Lĩnh cũng rất nhanh dùng xong bữa tối thì Tiêu Nghê Hàn cũng đã vội vàng quay trở về, hơn nữa ánh mắt của y lúc này tựa hồ rất là tức giận.

“Hoàng Thượng... Làm sao vậy?” Lâm Lĩnh hỏi.

“Không có gì, Lâm Lĩnh Trẫm không thể đáp ứng yêu cầu của hắc được.” Tiêu Nghê Hàn ôm chặt lấy thất lưng của Lâm Lĩnh mà nói ra đáp án của mình.

“Cái gì... Yêu cầu?” Lâm Lĩnh khó hiểu, có yêu cầu gì lại không thể đáp ứng? Lúc trước cũng đã đáp ứng cùng với Trà Quốc rồi, bây giờ lại có yêu cầu gì mà không thể đáp ứng đây.

“Không phải lúc chiều nay hắc có hỏi ngươi là thân phận gì sao?”. Tiêu Nghê Hàn lại hỏi một câu.

“Ách, có, chỉ là lúc Lâm Lĩnh vừa muốn nói ra đã bị Hoàng Thượng gọi đi rồi.” Lâm Lĩnh chớp mắt, hắc không rõ vì cái gì lại khiến cho Hoàng Thượng không thể đáp ứng? Chẳng lẽ là có liên quan đến hắc hay sao?

“Ngươi muốn biết hắc nói cái gì sao?” Tiêu Nghê Hàn hỏi Lâm Lĩnh.

Lâm Lĩnh gật đầu, hắc không hề che dấu lòng hiếu kỳ của chính mình, hắc không rõ rốt cuộc hai bên đã cầu hòa rồi thì Trà Lí Hàn còn có cái yêu cầu gì đây? Vân Hình cũng đã đáp ứng gả cho Trà Lí Hàn rồi, vậy thì hắc còn muốn yêu cầu cái gì nữa?

“Hắc nói, hắc muốn ngươi.” Tiêu Nghê Hàn bình tĩnh nói, Trà Lí Hàn muốn Lâm Lĩnh? Như thế nào có thể?

“Cái gì... Như thế nào...” Lâm Linh thật sự không rõ hẳn cùng Trà Lí Hàn chỉ xem như mới gặp mặt có hai lần, như thế nào có thể?

“Bởi vì hẳn nói, hẳn muốn mang người đi Trà Quốc du ngoạn cùng hẳn, muốn Trẫm hỏi người có được hay không?” Tiêu Nghệ Hàn nói với Lâm Linh.

“Như thế nào có thể, Hoàng Thượng, hẳn như thế nào lại...”. Ngữ khí của Lâm Linh có chút không tin được.

“Sự thật như thế, nhưng mà... Trẫm chỉ muốn biết người nghĩ như thế nào?” Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh, ánh mắt tràn đầy lửa nóng.

“Ta... Ta đương nhiên, đương nhiên không nghĩ sẽ đi...” Lâm Linh chỉ là không hiểu vì sao Trà Lí Hàn lại như thế.

24. Chương 24

Tiêu Nghệ Hàn một buổi tối này không ngủ, chỉ là yên lặng nhìn Lâm Linh ngủ say, y có cảm giác như mình rất nhanh sẽ mất đi người này. Y gắt gao nhìn hẳn, không nghĩ sẽ cho bất luận kẻ nào nhìn thấy hẳn, bởi vì, hẳn rất đẹp.

Sáng sớm, Tiêu Nghệ Hàn đứng dậy, nhẹ nhàng mà đem đầu Lâm Linh đang tựa vào người mình đặt xuống gối ở trên giường, sau đó hôn lên gương mặt của hẳn, sủng nịch mà nhìn hẳn. Y nghĩ, nếu như cả đời có thể như vậy thì thật tốt biết bao? Y thà rằng vứt bỏ cả giang sơn này vì Lâm Linh, lúc trước đều mang theo cái suy nghĩ chỉ cần giang sơn không cần mỹ nhân, hiện tại nhìn thiên hạ trước mặt này, tất cả suy nghĩ đó đều tan biến hết rồi.

Tiêu Nghệ Hàn thay long bào, nhìn thấy ngọc bội đặt trên thư bàn, cái này lúc trước là của Lâm Linh đưa cho chính mình, hôm nay không biết như thế nào lại muốn mang nó ở bên người, Tiêu Nghệ Hàn đem nó đeo ở bên hông của mình.

Tiêu Nghệ Hàn đi vào triều, khi các đại thần báo cáo xong hết tất cả tấu chương thì y chỉ giữ lại một mình Trà Lí Hàn ở lại. Mà hẳn cũng cho thủ hạ của mình chính là A Đặc lui ra, hẳn không hiểu vì sao ngày hôm qua Tiêu Nghệ Hàn lại không nói một tiếng mà tức giận rời khỏi yến hội.

“Thần, có tội, xin Hoàng Thượng xử phạt.” Trà Lí Hàn quỳ xuống, mặc dù chính hẳn cũng không rõ chính mình rốt cuộc sai ở chỗ nào, nhưng mà hẳn biết rõ Ngọc quốc vốn là một đất nước lớn, hưởng hồ tối hôm qua thật ra chính mình cũng có chút liều lĩnh.

“Ha hã, vương tử không cần lo lắng nhiều, Trẫm chỉ là có chút tức giận vì bản thân không quản giáo tốt phi tử của mình mà thôi, Di Lâm chính là phi tử của Trẫm, lúc ấy Trẫm lại không nói rõ ràng cho vương tử biết, thật là có điểm sơ sót, ha hã, vì vậy cho nên tối hôm qua Trẫm mới nhất thời tức giận mà thôi.” Tiêu Nghệ Hàn cũng không nghĩ muốn dìm dáng quá nhiều tới chuyện này, dù sao cũng chỉ là một hiểu lầm, y cũng không muốn cùng Trà Quốc có phân tranh.

“Phi... Phi tử? Hẳn là một...”. Ngữ khí của Trà Lí Hàn có điểm lộn xộn, như thế nào có thể? Một người nam tử? Lại là phi tử?

“Ha hã, hẳn là phi tử của Trẫm, Ngọc Quốc của chúng ta không có văn bản quy định nam nhân thì không được làm phi tử, ha hã...”. Tiêu Nghệ Hàn cười ha ha, y cũng không nghĩ sẽ giải thích nhiều.

“Oh, ha hã... vậy... Thần cáo lui... Hoàng Thượng!”. Trà Lí Hàn dường như nghĩ tới cái gì đó.

“Cái gì?” Tiêu Nghệ Hàn hỏi.

“Không có gì, thần cùng Vân Hình đã thương lượng qua, chọn ngày mười lăm tháng này cử hành hôn sự, mấy ngày nay, thần cùng Vân Hình phải chuẩn bị nhiều thứ hơn.” Trà Lí Hàn xin chỉ thị của Tiêu Nghệ Hàn.

“Được, này tốt lắm, ha hả, sau này nha đầu Vân Hinh kia giao lại cho người.” Tiêu Nghệ Hàn vui sướng, hài lòng trả lời.

“Ha hả, được, thần nhất định sẽ dùng toàn lực chiêu cố Vân Hinh.” Quả thật, Vân Hinh cũng chính là một mỹ nhân khiến người yêu thích, Trà Lí Hàn không thể phủ nhận chính mình đối với Lâm Linh là khó có thể quên, nhưng mà Vân Hinh mới chính là thê tử của hắn.

“Được, vậy còn có việc gì không?” Tiêu Nghệ Hàn hỏi hắn.

“Đã không có.” Vừa dứt lời, tiểu thái giám liền đi tới bên cạnh Tiêu Nghệ Hàn nói chút gì đó, Tiêu Nghệ Hàn Lập tức đứng dậy rời đi.

“Mẫu hậu cát tường.” Tiêu Nghệ Hàn hành lễ.

“Oh, hoàng đế, đến đến, dừng hành lễ nữa, chỉ là muốn cho người gặp mặt dì của mình một chút.” Liễu Linh Hân vẫy tay, làm cho Tiêu Nghệ Hàn ngồi xuống, nàng chỉ vào người dì kia, là một nữ tử ngồi bên người nàng, cũng đã ngoài 40.

“Dì? Dì?” Tiêu Nghệ Hàn kỳ quái, như thế nào mà mình lại có thêm một người dì? Nhưng mà người nữ tử trước mắt mặt mũi hiền lành, dường như không giống là một người xấu.

“Đúng vậy, ai gia đã tìm tỷ tỷ lâu rồi, chuyện này... Ai gia sau này sẽ hướng Hoàng Thượng chậm rãi nói rõ.” Liễu Linh Hân dừng một chút, nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Ai gia hôm nay là muốn cùng Hoàng Thượng thương lượng chuyện này, ha hả... ai gia nghĩ muốn cấp cho tỷ tỷ một danh hào, là An Quốc phu nhân, như thế nào?”

“Mẫu hậu đã quyết định rồi, thì thần cũng không có ý kiến gì, ha hả...” Tiêu Nghệ Hàn cười cười, nhưng lại không chú ý tới Liễu Nhất Linh đã nhìn chăm chú vào miếng ngọc bội trên người chính mình, nhưng mà Liễu Nhất Linh cái gì cũng không nói, chỉ là âm thầm cười. Mà Tiêu Nghệ Hàn lại cảm thấy người nữ tử trước mắt này nhìn thật quen mắt.

“Được, vậy là tốt rồi.” Liễu Linh Hân nói.

“Được, vậy thì thần cáo lui trước.” Tiêu Nghệ Hàn hành lễ, liền rời khỏi đại điện.

“Tỷ tỷ, mấy năm nay người phải chịu khổ rồi.” Ánh mắt Liễu Linh Hân mang theo chút âm đạm.

“Không có, ha hả ~ đúng rồi, muội muội à, tỷ tỷ muốn hỏi người chuyện này.” Liễu Nhất Linh mỉm cười.

“Ách, tỷ tỷ có cái gì thì cứ nói đi.” Liễu Linh Hân rất thiện lương, cơ hồ nhìn không ra, nàng vốn là một nữ tử đã trải qua nhiều mưa gió.

“Hàn Nhi, hắn... Ha hả, lớn lên cũng thật giống với Lăng Quân?” Liễu Nhất Linh dò xét mà hỏi Liễu Linh Hân.

“Hàn nhi? Hắn có thể nói là rất giống với tỷ tỷ đây, ha ha, tục ngữ có câu, cháu ngoại trai giống với cữu cữu, Hàn Nhi lớn lên anh tuấn như vậy, còn không phải là do tỷ tỷ quốc sắc thiên hương di truyền sao?” Liễu Linh Hân thật không ngờ chỉ một câu nói đùa như vậy lại mang tới bao nhiêu là hiểu lầm.

“Giống ta? Ha hả... ta biết...” Liễu Nhất Linh chỉ nói một nửa, lại không nói tiếp.

“Uh, ha ha...” Liễu Linh Hân càng không biết tỷ tỷ của mình lần này trở về sẽ khiến cho bao nhiêu sóng gió nổi lên.

“Lâm Linh, còn không chịu đứng lên à.” Tiêu Nghệ Hàn ngồi ở mép giường, Lâm Linh ngáy thơ mở mắt ra.

“Ừm, Hoàng Thượng đã trở về?”. Ngực khí của Lâm Linh có chút lộn xộn.

“Đúng vậy, đứng lên đi, mà nói với người, hôm nay Trầm đã nhìn thấy dì của mình rồi, nàng lớn lên cùng với người rất giống nhau, giống như là từ một khuôn mẫu đi ra vậy.” Tiêu Nghệ Hàn nhìn Lâm Linh trước mặt, lại nhớ lại khuôn mặt vừa rồi của Liễu Nhất Linh, cảm giác được càng nhìn lại càng thấy hai người họ giống nhau.

“Ách, oh.” Tiêu Nghệ Hàn dường như cảm giác được Lâm Linh ở trước mặt mình ngày càng ít nói, y sợ Lâm Linh chỉ là ngại chuyện quyền lợi mới của chính mình...

“Lâm Linh.” Tiêu Nghệ Hàn trầm thấp gọi Lâm Linh một tiếng.

“Cái gì?” Lâm Linh nhìn Tiêu Nghệ Hàn.

“Hãy nói nỗi lòng của ngươi với Trẫm có được hay không? Trẫm chung quy vẫn có cảm giác không hiểu rõ được ngươi, những gì hiểu được cũng thật ít...”. Tiêu Nghệ Hàn cảm giác được chính mình hình như không biết gì về Lâm Linh, chỉ là một mặt luôn dựa vào tình yêu của chính mình, mà duy trì một mối quan hệ bình thường, hẳn sợ chính là Lâm Linh không dám lên tiếng.

“Ách, tâm sự của ta sao? Lâm Linh quả thật là có một chút tâm sự về một việc, đó chính là Hoàng Thượng cả ngày dừng chỉ lo lắng cho một mình Lâm Linh, Lâm Linh không hy vọng trở thành yêu mị, làm cho Hoàng Thượng không có lòng dạ nào mà quản lý việc triều chính, Lâm Linh chỉ hy vọng, trong lòng Hoàng Thượng có Lâm Linh là tốt rồi.” Lâm Linh vuốt ve mặt Tiêu Nghệ Hàn, hẳn biết, Tiêu Nghệ Hàn suy nghĩ cái gì, chỉ cần tâm ý luôn cùng nhau là được, hẳn có thể từ ánh mắt của Tiêu Nghệ Hàn mà nhìn ra tất cả.

“Lâm Linh...” Tiêu Nghệ Hàn ôm lấy Lâm Linh, cứ như thế mà ôm nhau, nói: “Trẫm đáp ứng ngươi, Trẫm bây giờ sẽ bắt đầu làm một hoàng đế tốt, tuyệt không cho ngươi trở thành yêu mị.”

25. Chương 25

“Yêu, này không phải là An Quốc phu nhân sao? Lão phu từ xa không thể tiếp đón.” An Vương chấp tay, đã gần 100 tuổi nhưng trên mặt không hề có chút cảm giác thương cảm, ngữ khí mang theo vài phần trên chọc, nhìn qua rất giống một lão ngoan đồng.

“A, thôi đi, cái gì mà An Quốc phu nhân, An Vương...” Liễu Nhất Linh như muốn nói cái gì đó, lại dừng lại, liếc nhìn về phía sau, đối với thái giám và cung nữ nói: “Các người, đều đi xuống đi.” Sau đó, đi vào trong đại sảnh.

“Chi...” An Vương ra lệnh cho thủ hạ đóng cửa lại.

“Chuyện này, ta xem trước hãy gác lại đi, ta... Không nghĩ nhanh như vậy sẽ khởi binh.” Liễu Nhất Linh áp a áp ứng đứng lên.

“Cái gì? Gác lại? Ngươi... Như thế nào có thể lật lọng, chúng ta không phải đã nói tốt lắm sao? Ngươi vừa nhận được phong hào này liền muốn gác lại chuyện khởi binh sao? Ta đã cùng vua của Trà Quốc liên lạc rồi, vào ngày mười lăm tháng này, trong ngày đại hôn của Trà Lí Hàn, chúng ta sẽ trà trộn vào đội ngũ hộ tống của Trà Quốc. Ngươi... ngươi bây giờ như thế nào lại như vậy?”. An Vương rất sốt ruột, dường như người có thể người nhảy cao ba trượng.

“Chuyện... Chuyện có biến, tóm lại, hiện tại ta không xác định trước, hay là trước cứ dừng hành động gì, còn Trà Vương nơi đó, ngươi... Chính ngươi giải quyết đi, ta... Chờ ta đem chuyện làm cho rõ ràng rồi, rồi nói sau...”. Liễu Nhất Linh vẻ mặt do dự, năng dường như có cái gì rất khó nói ra.

“Chuyện gì? Ngươi không muốn làm cho rõ ràng sao? Chẳng lẽ chuyện lúc trước của Lâm Nhi bị người... Tịnh...”. An Vương có chút sầu lo, bộ dáng lại giống như không nói nên lời.

“Tịnh...” Liễu Nhất Linh thở dài, nói: “Tịnh, ta cũng sẽ không buông tha cho, coi như không sinh qua hài tử này, ngày sau đợi hẳn nhiều là được, nhưng không chỉ có Tịnh, hơn nữa, hơn nữa...còn... Ai...” Liễu Nhất Linh thật sự khó có thể mở miệng, nàng muốn nói Tiêu Nghệ Hàn chính là hài tử của mình, nhưng mà lại có chút không xác định được, cảm giác hẳn không giống với nhi tử lúc đầu của mình.

“Còn cái gì? Ai nha, điều mấu chốt này, còn giấu diếm làm cái gì? Mau nói đi”. An Vương cấp bách nói.

“Này, ai... quên đi, nói cũng đã nói, ta hoài nghi Hoàng Thượng là Lâm Nhi.” Liễu Nhất Linh nói một câu như vậy đem An Vương đang bừng chén trà kia cũng bị hù dọa có chút run rẩy.

“Cái gì? Người... Người không phải đâu, chờ một chút, bị người nói một câu như vậy... Người...” An Vương cũng có chút do dự.

“Người trước đi điều tra lại một chút, ta... ta nghĩ nếu là như vậy thật, thì... nên làm cái gì bây giờ?” An Vương dường như nghĩ đến cái gì.

“Ách, Được.” Liễu Nhất Linh còn chưa có ngồi nóng ghế đã vội vã đứng dậy rời đi, hai người bọn họ trong lúc đó giống như là có chút sự tình gì.

“Cha, An Quốc phu nhân đã tới?” An Tả Gian – con trai lớn nhất của An Vương từ trong buồng trong đi ra.

“A, tiểu quỷ, người không phải đều đã thấy rồi sao?”. An Vương lạnh lùng nói một câu.

“Ha hã, phụ thân đừng tức giận, ta có một biện pháp làm cho phụ thân có thể khiến cho binh quyền của Ngọc Quốc bị lung lạc, phụ thân có muốn biết hay không?”. An Tả Gian cười rất giả tạo, hẳn có mục đích của hắn, chỉ vì một cái đêm xuân phong kia, sau đó phải hướng phụ thân lấy lòng.

“Yêu, thật không đây, lại khiến cho An đại công tử phải lao lực rồi.” An Vương trêu chọc.

“Ha hã, phụ thân nói quá lời, tiểu nhi, cũng nên đi chuẩn bị.” Phụ tử tựa hồ cái gì cũng chưa từng nói, nhưng lại hiểu nhau rất rõ, An Vương hiểu được ý tứ của An Tả Gian.

Tối đến, tại kỳ vương phủ...

“An Tả Gian? An... Tả Giang?” Tiêu Nghệ Kỳ đánh giá người nam tử anh tuấn trước mặt, vóc người cao lớn, cứ như vậy mà đánh giá vài lần.

“Người... Chính là An Tả Giang?” Tiêu Nghệ Kỳ hỏi An Tả Giang. Lại vừa nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Như thế nào lại nhìn quen mắt đến vậy?”

“Đúng vậy, Kỳ Vương gia, chính là nô tài.” An Tả Gian cười cười, nhìn Tiêu Nghệ Kỳ, vừa tức vừa buồn cười, tức giận vì hắn phải nhờ cậy chính mình, cũng không tự biết, còn cười hắn, chính là bị mình lừa, còn tưởng rằng mình là người tốt.

“Oh, người tới tìm bốn vương làm cái gì? Người là An Tả Gian, nghe nói trong nhà, người nổi danh là một quân sư tài giỏi, là một người thông minh, người tới tìm bốn vương làm cái gì?” Tiêu Nghệ Kỳ kỳ quái, người nam tử trước mặt vì sao phải tìm chính mình?

“Nô tài là nghĩ muốn giúp Vương gia một lần nữa leo lên ngôi vị hoàng đế.” An Tả Gian cười trộm, Tiêu Nghệ Kỳ nghe nói như vậy khẳng định sẽ bất chấp tất cả mà khiến cho mình lưu lại.

“Oh? Nói như thế nào?” Tiêu Nghệ Kỳ quả nhiên không phụ với mong chờ.

“Ha hã, này...” An Tả Gian đóng cửa lại, mở ra chén trà, ngón tay dính nước ở tại trên bàn viết bảy chữ lớn.

“An, quốc, phu, nhân, Liễu, Nhất, Linh?” Tiêu Nghệ Kỳ đọc từng chữ, nghi hoặc mà nhìn An Tả Gian.

“Đúng vậy, đúng là người này có thể trợ giúp Vương gia đem giang sơn đoạt lấy.” An Tả Gian cười, nhưng nụ cười này lại giấu đi thâm ý.

“Nàng? Là một nữ nhân, còn là di của Hoàng Thượng, một người như vậy thì có thể làm cái gì?” Tiêu Nghệ Kỳ hừ lạnh một tiếng, ngấm lại An Tả Giang cũng không có cái gì hơn người.

“Vương gia lời ấy là không đúng rồi, nữ tử cũng có nhiều loại, nếu như nữ tử này chỉ là một thiếu nữ bình thường thì không nói, nhưng mà nàng ngày đó khi là thiếu nữ tuy bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm bên trong thì lại vô cùng kiên cường. Nếu như không phải là nàng thì không có ai có thể giúp được vương gia rồi, có thể nói, tương lai Hoàng Thượng có ngôi an ổn ở vị trí đó hay không thì còn phải xem người nữ tử này.” An Tả Gian nói chuyện mang theo chút huyền diệu khó giải thích, dường như bên trong còn có rất nhiều nội dung khác.

“Có ý tứ gì? Tả tiên sinh vì sao cứ nói chuyện một nửa?” Tiêu Nghệ Kỳ đối với vấn đề kia rất cấp bách, ước gì có thể đem An Tả Giang kia mở ra, xem thử bên trong tốt cùng là cái gì.

“Cái này sao... Nô tài hôm nay mệt mỏi, hôm nay nô tài vốn không nhà để về, có thể mượn một gian nhà tranh của vương gia ở lại được không?”. An Tả Gian yêu cầu Tiêu Nghệ Kỳ làm cho chính mình lưu lại.

“Được, người hiện tại cứ ở lại đây đi, làm thuốc hạ, kiêm quân sư cho ta, được rồi, ta sẽ an bài cho người nơi ở lại, chuyện này, người tốt nhất cũng nên nói rõ ràng cho ta.” Tiêu Nghệ Kỳ không vội, hắn cũng không phải đợi một sớm một chiều liền đem ngôi hoàng đế kia đoạt lấy, hắn muốn chậm rãi bàn bạc kỹ hơn.

26. Chương 26

“Tả tiên sinh? Tả... Tiên sinh.” Quần gia gọi An Tả Giang đang giả bộ ngủ say.

An Tả Gian liếc mắt nhìn quần gia, rồi lại nghiêng người tiếp tục nhắm mắt lại, giả bộ không nghe thấy gì.

“Tả...”. Một nô tài muốn hướng hắn gọi lại bị quần gia ngăn lại, nói: “Đi, chúng ta đi tìm chủ tử”. Vì vậy liền rời khỏi phòng khách, hướng đến phòng Tiêu Nghệ Kỳ.

“Cái gì? Người đi gọi hắn mà hắn cũng không chịu đứng lên?” Giọng nói của Tiêu Nghệ Kỳ nâng lên tám quãng, buổi sáng hôm nay từ gia nhân bình thường cho đến tổng quản trong phủ đều lần lượt đi gọi hắn đến, mà hắn chính là sống chết không chịu đứng lên. Tiêu Nghệ Kỳ định thần lại, nói: “Ta tự mình đi gọi hắn.” Hiện tại Tiêu Nghệ Kỳ hắn cần có người có đủ mưu trí, tài năng như vậy, cho nên hắn không còn biện pháp.

“Chi ...” Tiêu Nghệ Kỳ sai người mở cửa cho mình, hắn muốn nhìn thử An Tả Gian này còn có thể cãi lời của mình hay không?

“An Tả Gian tiên sinh, bôn vương tự mình tới hành lễ với ngài, lão nhân gia ngài còn không đứng dậy sao?” Tiêu Nghệ Kỳ đè nén cơn tức của mình, chậm rãi mà nói ra những lời này.

“Hừ, Vương gia khi nào thì nhớ đến người ta, người ta khi nào thì đứng lên...” An Tả Gian mân miệng, nằm ở trong ổ chăn mà cười trộm, nghĩ muốn nhìn xem Tiêu Nghệ Kỳ có phải hay không thật sự đem mình quên mất.

“Người...” Tiêu Nghệ Kỳ vọt vào đem cái chăn xốc lên, kéo An Tả Gian dậy, nói: “Người thật to gan, dám cùng bôn vương...” Nhưng hắn nói tới đây thì ngừng lại, bởi vì bộ dáng An Tả Gian hiện tại nhìn có chút đáng thương, hắn chưa bao giờ biết, thì ra nam nhân nhìn qua còn có thể nhu nhược giống như vậy.

“Vương gia, người thật sự không nhớ ra sao?” An Tả Gian ngừng cười, hắn chỉ muốn biết đáp án.

“Cái gì? Không nhớ cái gì?” Tiêu Nghệ Kỳ trầm nghĩ trong đầu, hắn ngủ qua không biết bao nhiêu nam nhân, nữ nhân, có lẽ chính bản thân hắn cũng không biết.

“Quên đi.” Rút tay về, An Tả Gian rời giường, mặc xong y phục, nói: “Nô tài chỉ là đùa một chút mà thôi, ngày thường nô tài ngủ dậy có chút muộn, cho nên, sau này mong Vương gia thứ lỗi”. An Tả Gian lại thì thảo hừ nhẹ thêm một câu: “Là người không tốt trước, về sau đừng có trách ta đối với người như vậy.” Đưa lưng về phía Tiêu Nghệ Kỳ, dùng khăn ướt lau mặt.

“An Tả Giang, An Tả Giang...” Tiêu Nghệ Kỳ lặp đi lặp lại cái tên này, nhìn như thế nào cũng thấy người nam nhân trước mặt có chút quen mắt.

“Người... Người là... Cái kia... Không đúng, không đúng, không có khả năng.” Tiêu Nghệ Kỳ phảng phất như nhớ tới cái gì, đúng vậy, hắn nhớ tới dường như là hắn...

“Cái gì không có khả năng, Vương gia đang nói cái gì vậy? Ha ha, nô tài buổi sáng mạo phạm rồi, còn phải xin vương gia thứ lỗi” An Tả Gian chấp tay hành lễ.

“Oh, quên đi, bốn vương cũng không so đo, người mau mau sửa sang lại một chút, còn chuyện tình mới nói một nửa ngày hôm qua.” Tiêu Nghệ Kỳ rất nhanh rời khỏi khách phòng, nhưng mà hần quả thật cảm giác An Tả Gian nhìn rất quen mắt, hần nghĩ tới cái buổi tối kia.

***

“Ách, chủ tử, ai nha, ngài uống say rồi, nếu cứ như vậy thì lát nữa không thể về cung được đâu.” Một người nô tài có chút nhỏ gầy lên tiếng khuyên can Tiêu Nghệ Kỳ.

“Ai cần người lo, người chỉ là một tên nô tài nho nhỏ mà dám quản trên đầu của ta? Thế giới này phản rồi, Tiêu Nghệ Hàn hần dựa vào cái gì mà được lên làm hoàng đế chứ, ta...” hần đã uống say đến có chút ngã trái ngã phải, có chút lắc lư mà lấy tay chỉ vào chóp mũi của mình, nói: “Tiêu Nghệ Kỳ ta có cái gì kém hần chứ, người nói đi!” Tiêu Nghệ Kỳ nắm lấy cánh tay của tiểu thái giám mà lay động.

“Ách, chủ tử, nô... Nô tài dọn đồ ngủ này đó? Chủ tử, ngài hiện tại bớt giận đi, này...” Thái giám bó tay không biện pháp.

“Ha hã, mượn rượu giải sầu không không phải là thượng sách nha, thái độ của vị huynh đệ này không khỏi có chút tiêu cực đi?” Khách nhân ngồi ở bàn bên kia chậm rãi mà uống rượu, thanh thoi mà nói.

Sắc trời đã khuya, trong quán rượu chỉ có hai bàn của bọn họ, mà ông chủ của nơi này cũng ngại thân phận của bọn họ cho nên cũng không dám lên tiếng.

“Người, tính cái gì vậy? Có dũng khí... dám cùng bốn... Vương... Nói... Nói...” Tiêu Nghệ Kỳ loạn choạng đi qua, kết quả đi tới một nửa liền ngã xuống, bị vị khách nhân kia tiếp được.

Tiểu thái giám cấp bách đến độ xoay vòng quanh, sau này trở về nhất định là bị Linh Phi trách mắng rồi.

“Này... Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu thái giám cấp bách đến độ nói ra những lời này.

“Đừng nóng vội, như vậy đi, quán rượu này hần là có khách phòng, ta đem công tử nhà người an bài một chút, sáng mai người cùng công tử nhà người hãy trở về, hần nhất định sẽ không trách mắng người. Nghe ta đi, không sai đâu.” An Tả Gian cười cười, nhưng mà hần cũng không biết, hần làm như vậy sẽ mang đến cho cuộc sống của chính mình bao nhiêu thay đổi.

“Này... Cũng chỉ còn cách như vậy thôi, làm phiền công tử rồi.” Tiểu thái giám đương nhiên cảm kích không thôi, sáng mai Tiêu Nghệ Kỳ biết chính mình uống rượu đến không thể trở về, đương nhiên sẽ không trách mắng chính mình, hần tự nhiên sẽ chỉ làm cho chính mình ngậm miệng không nói ra chuyện này với ai mà thôi.

“Ân, chủ quán, cho gian phòng hảo hạng đi.” An Tả Gian nói với chủ quán.

“Ách, được, là phòng chữ thiên số 3, Tiểu Trùng Tử, mau đưa khách quan lên lầu.” Chủ quán vỗ vỗ tiểu nhị đã sắp ngủ gật bên cạnh.

“Được, được, được, vị khách quan này, mời theo ta” Tiểu nhị ân cần mang An Tả Gian lên lầu.

Tiêu Nghệ Kỳ trong miệng còn không ngừng nói: “Ta không có say, ta ít nhất còn biết đây là một.” Hần vươn tay làm ra cái thủ thế.

“Đúng vậy, đúng vậy, người không có say, còn biết là đây là một.” An Tả Gian cười.

Đem Tiêu Nghệ Kỳ đặt ở trên giường sau đó hần tưởng rằng chính mình có thể lui ra, ai biết.

“Hả! Người làm gì vậy hả?” Bị Tiêu Nghệ Kỳ một phen kéo đến trên giường, đặt tại dưới thân.

“Tiểu mỹ nhân...” Tiêu Nghệ Kỳ hôn xuống.

“Đừng đừng... Tiểu mỹ nhân cái đầu nhà người... người... đừng chạm vào nơi đó của ta... Đừng...” An Tả Gian đẩy đẩy người nam nhân đang áp mình kia, hần đang phi lễ chính mình? Buồn cười, hai người nam nhân lại ở chỗ này...

Buổi sáng, tiếng chim chóc thanh thúy ngoài cửa sổ trà vào trong tai Tiêu Nghệ Kỳ.

“Ừm...” Tiêu Nghệ Kỳ mở mắt, nhìn thấy một người nam nhân đang ghé vào ngực của chính mình, mà hai người dĩ nhiên cũng không có mặc cái gì? Đây là có chuyện gì?

“Người người người... Người là ai?” Tiêu Nghệ Kỳ có chút thất kinh.

“Ta là tiểu mỹ nhân của người, ngày hôm qua người đều gọi ta như vậy.” An Tả Gian chỉ là cần một thân thể giao ra là được, hắn cũng thương hắn (nàng) một người nam nhân. An Tả Gian tiến đến sát người Tiêu Nghệ Kỳ hôn trên môi hắn một chút, nói: “Buổi tối hôm qua, chúng ta...” An Tả Gian có chút ngượng ngùng.

“Chúng ta cái gì? Người người người, ít nói vậy!” Đẩy An Tả Gian ra, sau đó nhanh chóng xuống giường, Tiêu Nghệ Kỳ vẫn luôn cho rằng chính mình chỉ có đối với nữ nhân mới có hứng thú, bây giờ lại cùng nam nhân... hắn như thế nào cũng nghĩ không muốn nhận.

“Ta không nói vậy, ngày hôm qua không phải người nói yêu ta sao?” An Tả Gian nước mắt lưng tròng, cảm giác bản thân bị ủy khuất muốn chết, chính mình đường đường là một An Thế tử, bây giờ lại lưu lạc đến mức bị nam nhân dùng qua sau đó vứt bỏ?

“Người người người, ta... Ai...” Tiêu Nghệ Kỳ lấy ra từ trong ống tay áo một tấm ngân phiếu, đặt ở trên bàn nói: “Đây là bồi thường cho người, sau này, người cùng ta không dính dáng gì đến nhau nữa!”. Nói xong, mặc xong y phục, Tiêu Nghệ Kỳ liền vội vã rời đi.

“Tiêu Nghệ Kỳ!” An Tả Gian kêu tên của Tiêu Nghệ Kỳ, đem tấm ngân phiếu xé nát vụn, làm cho nô tài của hắn vọt vào trong.

“Chủ... Chủ tử, ngài... Không có gì đi?” Nhìn thấy cái chăn đang khoác trên người An Tả Gian, hắn liền hiểu được, lần này, Tiêu Nghệ Kỳ khẳng định sẽ chết rất thảm, bởi vì chỉ cần đắc tội với người của An Gia, thì đều nhận được kết cục vô cùng bi thảm.

“A, ta thì sẽ có chuyện gì, gọi chủ quán chuẩn bị nước tắm, ta phải tẩy đi hết những khuất nhục này!” Sau đó đem ngân phiếu bị xé vụn ném đi, Tiêu Nghệ Kỳ hắn xem mình là cái gì? Nam kỹ sao?

***

Tiêu Nghệ Kỳ nghĩ tới đây, liền cảm thấy được người nam nhân trước mắt này cùng với người ngày đó giống nhau như đúc, lúc đó bởi vì chính mình rối loạn cho nên cũng không nhìn rõ tướng mạo của người đó, hôm nay nghĩ lại, hắn không phải là đến trả thù đi? Còn muốn nghĩ muốn, vậy nam tử kia nói không chừng ngay cả thê thiếp cũng không cần, cho nên cũng liền từ bỏ.

27. Chương 27

“Ngồi đi, đem những kẻ sách trong bụng người nói hết ra đi, bản vương không có nhiều lượng thực để nuôi dưỡng một người chỉ biết ngủ như một phế vật.” Tiêu Nghệ Kỳ là mượn chuyện buổi sáng mà bắt nói.

“Được rồi, được rồi, nếu Vương gia đã ra lệnh, thì nô tài cũng nên nói.” An Tả Gian cười cười, sau đó tự chủ trương mà đi thẳng đến bên cạnh Tiêu Nghệ Kỳ đang ngồi trên ghế dựa, đối với hắn cười, nói: “Vương gia cũng biết, Liễu Nhất Linh cùng Thái Hậu có quan hệ gì?”

“Người nói vô nghĩa, chỉ có người mù mới không biết, bây giờ ở trong triều ai chẳng biết An Quốc phu nhân chính là tỷ tỷ của Thái Hậu hả?” Tiêu Nghệ Kỳ liếc nhìn An Tả Gian, cảm giác An Tả Gian dường như chỉ là một người ngu ngốc.

“Đúng vậy, nhưng mà thân thể của nàng cũng không hề đơn giản như vậy, có thể nói, trừ cái thân phận là dì của Hoàng Thượng ra, nàng còn là thẩm thẩm của tất cả các vương gia.” An Tả Gian nhấp một ngụm trà, định thần nói.

Mà Tiêu Nghệ Kỳ vừa nghe xong liền thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, nói: “Cái... Cái gì? Thảm lắm? Người... là đang nói giỡn đi?”

“Ta nào có tâm tư nói giỡn chứ, ha hả... được rồi, không đùa với Vương gia nữa, kỳ thật, Liễu Nhất Linh này là thê tử của Tiên Hoàng.” An Tả Giang nhàn nhã mà uống trà, tiếp tục nói: “Năm đó, lão thái hậu vì muốn làm cho con của chính mình ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế, cho nên liền đem một nhà Lý gia tịch thu hết tài sản sau đó trăm hết, lúc đó đúng là một hồi máu chảy... ha hả...”. An Tả Giang liếc nhìn Tiêu Nghệ Kỳ, dường như muốn Tiêu Nghệ Kỳ nói ra suy nghĩ của mình.

“Chờ một chút, Lý gia? Bọn họ không phải họ Tiêu? Như thế nào lại là người Hoàng Thất được?” Tiêu Nghệ Kỳ cảm thấy kì quái mà nghi hoặc.

“Ha hả, cái này là do Vương gia không biết, năm đó, chú của Tiên hoàng ra cung du ngoạn liền gặp được một nữ nhân, hai người tình đầu ý hợp liền yêu nhau, mà Hoàng thất lại không chịu thừa nhận bọn họ cho nên bọn họ ẩn cư tại núi rừng. Mà tại thời điểm đó Thái thượng hoàng đang kế vị đã ngoài 40 tuổi nhưng lại không có một đứa con nào, còn tưởng rằng chính mình không thể có người nối nghiệp cho nên liền sai người đem thúc phụ quay về, nhưng lại không ngờ được khi ngài được 46 tuổi thì lại có một đứa con, chính là Tiên Hoàng. Chính là lúc Tiên Hoàng được 15 tuổi thì lão hoàng đế kia chết đi. Lúc đó triều cương rối loạn, có người nói muốn lập con của Lý gia làm vua, có người nói cốt nhục của Thái thượng hoàng mới chính thống. Mà lão thái hậu lại càng không để cho chuyện đó xảy ra, liền âm thầm đem toàn bộ người của Lý gia xử trảm, còn ngôi vị hoàng đế kia thì đem trao cho con của mình. Ai...” An Tả Giang cảm thán một tiếng, lại nhìn sắc mặt của Tiêu Nghệ Kỳ, bộ dáng lúc này thực vô cùng dữ tợn.

“Người... Tiếp tục.” Tiêu Nghệ Kỳ dường như đang tự hỏi cái gì.

“Oh, mà Liễu Linh Tê lại là nương tử của Lý gia, đương nhiên sẽ đối với Hoàng Thất vô cùng oán hận, Vương gia nói xem, nàng như vậy có thể an tâm làm An Quốc phu nhân?” An Tả Gian chọn mi.

“Đúng vậy! người nói như vậy người...” Tiêu Nghệ Kỳ dừng một chút, chọn mi, nói: “A, nhưng mà nàng là một người nữ tử... Sao có... Còn nữa, nàng lấy cái căn cứ gì mà tạo phản? Muốn nàng giúp ta tạo phản đoạt ngôi vị hoàng đế? Vậy không có khả năng đi?” Tiêu Nghệ Kỳ chọn mi, đây mới là điều trọng yếu nhất.

“Ha hả, vốn là không có khả năng, nhưng mà nàng còn có một nhi tử, bây giờ ở nơi nào cũng không rõ, nếu Vương gia...” An Tả Gian cười, nói: “Nếu như, Vương gia nói sẽ giúp đỡ bọn họ, nhưng mà đợi khi có được giang sơn, sẽ đưa cho bọn họ...” An Tả Gian làm một cái hành động cắt cổ, nói: “Đến lúc đó, cũng không muộn mà.” An Tả Gian mỉm cười, Tiêu Nghệ Kỳ lúc này mới phát hiện người nam nhân trước mắt mới chính là giết người không thấy máu.

“Này, cũng là, nhưng bốn vương lo lắng một chút.” Tiêu Nghệ Kỳ có chút do dự, dù sao đây là tạo phản, không phải muốn nói thì nói.

“Được rồi, nô tài cho Vương gia ba ngày, nếu như Vương gia vẫn không chịu, thì nô tài liền nghĩ cách khác.” An Tả Gian biết chính mình đối với Tiêu Nghệ Kỳ còn không có tác dụng lớn như vậy, nhưng mà cũng đã nói như vậy rồi.

“Được, người trước đi xuống đi.” Tiêu Nghệ Kỳ khoát khoát tay, làm cho An Tả Gian đi ra ngoài, hẳn phải suy nghĩ lại cho thật tốt một chút.

“Tuân mệnh.” An Tả Giang lui xuống.

“An Quốc phu nhân tới.” Tiểu thái giám thông báo.

“Cho vào.” Tiêu Nghệ Kỳ mặc dù không biết Liễu Nhất Linh đến làm cái gì, nhưng mà dù sao nàng cũng là dì của mình, không gặp thì có chút thất lễ.

“Khấu kiến Hoàng Thượng.” Liễu Nhất Linh hành lễ nói.

“Dì mau mau miễn lễ đi.” Tiêu Nghệ Kỳ đỡ Liễu Nhất Linh đứng dậy.

“Đã biết.” Liễu Nhất Linh đứng dậy, mỉm cười nhìn Tiêu Nghệ Kỳ, nhiều năm như vậy nàng tự bọc cho mình một lớp ngụy trang, che giấu đi tâm tình đang vội vàng của chính mình, nàng rất muốn biết một đáp án, nhưng mà lại phải vờ như không có gì.

“Ban thưởng ngồi.” Tiêu Nghệ Hàn lệnh cho tiểu thái giám mang ghế đến cho Liễu Nhất Linh.

“Tạ ơn Hoàng thượng, ha ha...” Liễu Nhất Linh cười cười.

“Không cần tạ ơn, ngài là dì của Trẫm, ban thưởng ngồi thì có gì mà cảm ơn với không cảm ơn chứ, ha ha...” Tiêu Nghệ Hàn cũng cười cười, chính là có điểm giằng co.

“Oh, hôm nay ta đến đây, kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi Hoàng Thượng một việc.” Liễu Nhất Linh uống một ngụm trà do tiểu thái giám mang tới, nói.

“Chuyện gì? Dì cứ nói đi, chỉ cần Trẫm biết, tuyệt đối sẽ không giấu diếm ngài.” Tiêu Nghệ Hàn cười, nhìn Lâm Linh đang đứng bên cạnh mình một chút, hẳn biết Lâm Linh có chút xấu hổ, dù sao, hẳn cũng chưa từng nhìn thấy Liễu Nhất Linh, chỉ sợ Liễu Nhất Linh không quen nhìn bọn họ như thế, nhưng mà giờ phút này, Liễu Nhất Linh căn bản không hề chú ý đến Lâm Linh.

“Oh, là như thế này, ta, ha ha... lần trước không phải tại Từ Ninh Cung gặp mặt Hoàng Thượng một lần hay sao? Khi đó, nhìn thấy bên hông Hoàng Thượng mang theo một miếng ngọc bội, rất giống với ngọc bội gia truyền của hôn phu đã chết, này không biết, Hoàng Thượng từ đâu mà có miếng ngọc này? Ta... ta nghĩ muốn mua, ồ, không chính là muốn nhìn miếng ngọc một chút, nếu có thể, có thể để cho ta mang về nhà vài ngày, cũng may là mộ phần của hắn cũng được xây cất gần đây, để cho nhà hắn xem một chút, xem có phải là ngọc gia truyền bị thất lạc trong nhân thế hay không.” Liễu Nhất Linh vừa nói, nước mắt liền chảy ra, nước mắt này vừa thật vừa giả, năng nhìn phản ứng của Tiêu Nghệ Hàn.

Trên mặt Tiêu Nghệ Hàn có chút xấu hổ, hắn nhìn Lâm Linh một chút, bởi vì chủ nhân của ngọc bội này chính là Lâm Linh, Tiêu Nghệ Hàn cười cười, nói: “Này... Trẫm cũng có chút khó nói, thật ra ngọc bội này là do người khác tặng cho Trẫm, chứ Trẫm cũng không phải là chủ nhân của ngọc bội này, này... Trẫm chỉ thay chủ nhân kia làm chủ”. Tiêu Nghệ Hàn xấu hổ cười hai tiếng, chính xác đây là vật mà Lâm Linh đã mang theo từ nhỏ, sao có thể nói mượn là mượn được đây.

“Oh, nguyên lai là vậy, Hoàng Thượng cũng không phải là chủ của vật này sao? vậy... Ta đây cũng không làm khó nữa, mà...Hoàng Thượng có thể nói cho ta biết chủ nhân của vật này là ai không? ta muốn cùng người đó bàn bạc một chút.” Liễu Nhất Linh làm bộ nói.

“Này...” Tiêu Nghệ Hàn liếc nhìn Lâm Linh bên người, nói: “Này... Này khó mà nói.” Tiêu Nghệ Hàn mặt có chút đỏ, cái này biết mở miệng nói như thế nào, nói y là một thiên tử, khi còn nhỏ cùng một thái giám trao đổi tín vật định tình?

“Có cái gì khó nói? Quên đi, xem như vị hôn phu của ta không có phúc khí đi.” Liễu Nhất Linh trong thanh âm mang theo chút nức nở.

Lâm Linh cũng rất ngượng ngùng, hắn đi tới nội các, đem ngọc bội lấy ra, đi đến bên người Liễu Nhất Linh, đem ngọc bội đặt vào trong tay nàng, nói: “Phu nhân cứ lấy đi đi, cái này là ngọc bội từ nhỏ Di Lâm mang theo bên người, hiện tại nó đối với phu nhân trọng yếu như vậy, Di Lâm đương nhiên là phải đáp ứng rồi.” Lâm Linh cười, Liễu Nhất Linh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trước mắt, vốn là giống mình như đúc.

“Người... Của người?” Liễu Nhất Linh dường như hiểu được cái gì.

“Đúng vậy.” Lâm Linh tiếp tục cười, nói: “Lấy đi đi.”

“Ách, cảm ơn, ta... Ta mượn ba ngày, ba ngày sau, nhất định sẽ trả lại.” Liễu Nhất Linh khóc lên, mãnh liệt mà tạ ơn Lâm Linh...

28. Chương 28

Lâm Linh một mình ngồi ở trên ghế đọc sách, đột nhiên Liễu Nhất Linh đi đến mà nàng lại đặc biệt dặn thị vệ không cần thông báo.

“Oh, là An Quốc phu nhân, Di Lâm không có từ xa nghênh đón, thật là thất lễ”. Lâm Linh nhìn thấy Liễu Nhất Linh liền đứng dậy chấp tay.

“Oh, không có gì, được rồi ba ngày đã hết, ta mang ngọc bội trả lại cho người.” Liễu Nhất Linh cười, đem ngọc bội đưa tới tay Lâm Linh.

“Như vậy hả.” Lâm Linh thu hồi ngọc bội, hướng bên trong ốc đi đến, đem ngọc bội cất cho thật tốt, nhưng mà Liễu Nhất Linh vẫn còn đứng tại chỗ.

“Ách, phu nhân, còn có việc gì sao?” Lâm Linh nghi hoặc mà nhìn Liễu Nhất Linh.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là ở trong phủ có chút buồn chán, ha hả, mà nghe nói Hoàng Thượng có một nam phi tử, bản thân ta cũng có điểm tò mò, cho nên muốn lại đây cùng người tâm sự thôi.” Liễu Nhất Linh cười, lúc này, nụ cười hiền lành mà xinh đẹp.

“Oh, vậy... Dâng trà.” Lâm Linh hướng tiểu thái giám kêu đem trà đến, sau đó nhìn Liễu Nhất Linh, nói: “Vậy, mời phu nhân ngồi.” Lâm Linh cười.

“Được rồi, ta có một vấn đề, nghẹn tại trong bụng thật khó chịu, muốn hỏi người một chút?” Liễu Nhất Linh chọn mi.

“Được, phu nhân có vấn đề gì?” Lâm Linh cũng không có nhiều tâm cơ, hẳn cũng không hề đề phòng với bất kì ai.

“Oh, không có gì, chính là ngọc bội này, là của Di Phi mang theo từ nhỏ sao? Di Phi có phải từ phòng lau dọn đi ra?” Liễu Nhất Linh hỏi rất vội vàng, bởi vì nàng rất muốn biết đáp án.

“Đúng vậy, phu nhân hỏi cái này... Có chuyện gì không?” Lâm Linh nghiêng đầu hỏi.

“Không... Không có, ta không có gì, chỉ là cảm thấy tò mò thôi, ha hả...” Liễu Nhất Linh gượng gạo mà đưa ra một lý do.

“Oh.” Lâm Linh nhấp một ngụm trà, cũng không có hỏi tới.

“Được rồi, cái kia chuyện Trà Quốc đón dâu, không biết Di Phi có biết...” Liễu Nhất Linh muốn nói lại thôi, sau đó lại làm ra một bộ dáng “Quên đi, hay là không nói”.

“Cái gì?” Lòng hiếu kì của Lâm Linh bị nàng khơi lên.

“Oh, không có gì, này, ai... đã nói rồi thì nói luôn, cứ xem lão thái bà này nói láo đi, cũng không có gì, chính là nghe nói Trà Vương đang đối với Ngọc Quốc chúng ta không có ý xấu, nghe nói, quân lính của họ có chút di chuyển về lãnh thổ của chúng ta.” Liễu Nhất Linh liếc mắt nhìn Lâm Linh.

Lâm Linh nhú mày, nói: “Không có khả năng? Bọn họ cũng đã đồng ý hôn lễ rồi, huống chi, cũng không lý do gì cả?” Lâm Linh vì Tiêu Nghê Hàn mà lo lắng.

“Như thế nào không có khả năng?” Liễu Nhất Linh nhấp một ngụm trà, nói: “Con người, ai mà không tham lam chứ? Mà để vương lại càng tham lam nhất thiên hạ này, cứ muốn mọi thứ đều thuộc về mình, cho nên, Trà Vương cũng chính là một vị hoàng đế, hẳn đương nhiên muốn mở rộng lãnh thổ của mình rồi, như vậy, chuyện này cũng là bình thường.” Liễu Nhất Linh âm thầm mà nhìn Lâm Linh, muốn xem biểu hiện của hắn.

“Này, cũng không có chứng cứ gì thì cũng khó mà nói, ha hả.” Lâm Linh cười cười, hẳn không nghĩ nhiều sự tình như vậy, vạn nhất như không có gì, cứ như vậy truyền sai tin tức, đây mới là tội lớn.

“Ách, đúng vậy, chính là lão thái bà ta nói càn, ha hả...” Liễu Nhất Linh xấu hổ mà cười, làm như thế nào mới có thể khiến cho Lâm Linh trước mặt tin tưởng đây? Nàng tính toán, nói: “Vậy, ta cũng không còn chuyện gì rồi, ta cáo từ trước” Liễu Nhất Linh chấp tay, đứng dậy rời đi.

Lâm Linh không hề muốn tìm hiểu ý tứ của những lời mà Liễu Nhất Linh vừa nói, cũng không có truy cứu nhiều, bởi vì chính mình chỉ là một phi tử, những lời này cũng không cần phải để ý tới, quan nhiều chuyện ngược lại có chút không tốt.

“Chi...” An Vương đóng cửa đại sảnh, xoay người, vội vàng hỏi Liễu Nhất Linh: “Thế nào? Ba ngày rồi, tìm hiểu sự thật như thế nào rồi?”

“Dò xét, dò xét, toàn bộ đều được làm rõ hết rồi.” Mặt Liễu Nhất Linh trắng không còn chút máu mà liếc nhìn An Vương, nghĩ lại hắn cũng là một Vương gia đa mưu túc trí, như thế nào tính tình lại luôn gấp gáp như vậy?

“Tìm hiểu cái gì rồi?” An Vương ngồi xuống, ngay cả trà cũng không uống, cứ vậy vội vàng hỏi.

“Hoàng thượng cùng Lâm nhi căn bản không có quan hệ, oh, không, là có quan hệ, chỉ là Lâm Nhi bây giờ... Ai... Lâm nhi chính là Di Lâm.” Liễu Nhất Linh thở dài, cảm thán trời cao trêu cợt người.

“Cái... Cái gì? Di... Di Lâm? Không thể nào? Là hắn? Đây...” An Vương nhíu mày, dường như đối với việc khởi binh của hắn có chút trở ngại.

“Không quan hệ, lòng ta cũng đã quyết rồi, phản thì cứ phản đi, Di Lâm nơi đó, ta muốn người hỗ trợ.” Liễu Nhất Linh chọn mi, dường như nàng có biện pháp của nàng.

“Cái gì?” An Vương lập tức chọn mi, thật muốn nghe xem là cái diệu kế gì.

“A, bất quá kế hoạch phải lùi lại sau khi hôn lễ cử hành xong, Trà Lí Hàn mang Vân Hinh đến Trà Quốc, lúc đó hãy tái thực hiện.” Liễu Nhất Linh nhấp một ngụm trà, nhìn An Vương một chút.

“Nói như thế? Là có ý gì?” An Vương vuốt cằm, tự hỏi.

“Ha, kỳ thật chính là, Vân Hinh sau khi gả đi, như vậy lúc Trà Lí Hàn bình an tới được Trà Quốc, người dùng bồ câu đưa thư nói với Trà Lí Hàn: nếu muốn Di Phi, thì cho chúng ta mượn người. Chỉ cần hắn chịu giúp chúng ta tạo thanh thế giả, sau đó giống như là khởi binh, người sẽ nói với Hoàng Thượng, khuyên hắn nên đồng ý với yêu cầu kia, bên kia ta sẽ khuyên Di Lâm, như vậy, Di Lâm tự nhiên sẽ thỉnh cầu Hoàng Thượng cho hắn đi sứ, để cho A Đặc sứ đi cùng, như vậy, đến lúc đó, chúng ta hãy làm...” Liễu Nhất Linh cấp cho An Vương một ánh mắt.

An Vương bình tĩnh đại ngộ, nói: “Đúng vậy, bắt được nhược điểm của hai bên, cho chúng ta lợi thế, quả nhiên, diệu kế. Ha ha...” An Vương khé mắt liếc nhìn Liễu Nhất Linh, trong lòng âm thầm nghĩ: “Người phụ nữ này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, có thể sống tới ngày hôm nay, khẳng định thủ đoạn của nàng rất cao...”

Liễu Nhất Linh trong lòng cũng còn khúc mắc đối với An Vương, thầm nghĩ: “Nam nhân này, thật sự là ngu ngốc như vậy? chỉ sợ là đang giả bộ đi. Chỉ dựa vào nịnh nọt cũng không thể ngồi tới cái địa vị này.

29. Chương 29

Rất nhanh, ngày đại hôn cùng Trà Quốc cũng tới, Tiêu Nghê Hàn tự mình thân chinh tiễn Vân Hinh ra đến cửa thành, Vân Hinh hôm nay giống như một đại nhân, ngồi ở bên trong kiệu, an phận một chút thanh âm nhỏ cũng không có.

Khi trời vừa tối, Tiêu Nghê Hàn liền về tới Điện Dưỡng Tâm, y cuối cùng cũng giải quyết xong cái chuyện lớn này, trong lòng không khỏi có chút dương dương tự đắc, cảm giác xem ra cũng không tồi.

Lâm Linh đương nhiên cũng thực cao hứng thay Tiêu Nghê Hàn, nhưng mà bọn họ ai cũng không nghĩ tới, Vân Hinh xuất giá còn chưa tới nửa tháng, Trà Quốc đã hạ chiến thư?

“Cái gì? Đây... là cái gì?” Tiêu Nghê Hàn cầm tấu chương nói về tình hình quân cơ, đột nhiên rống lớn một tiếng.

“Sao... Làm sao vậy?” Lâm Linh bị một tiếng rống của Tiêu Nghê Hàn làm cho giật mình thiếu chút nữa đánh đổ cả chum trà vừa đem lên cho y.

“Chính người xem đi.” Tiêu Nghệ Hàn đem tấu chương ném qua cho Lâm Linh.

Lâm Linh tiếp được rồi tấu chương, nhìn vào, đột nhiên trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Nghệ Hàn, hỏi: “Đây... Khởi binh? Chúng ta không phải đã hòa hảo rồi sao? Còn có cái lý do gì mà khởi binh?”

“Ta nào biết lý do là gì chứ, bọn họ nói là muốn khởi binh, chính là, vấn đề hiện tại, ai, lão cáo già Lưu Huân kia không chịu giúp cho Trầm, hần...” Tiêu Nghệ Hàn nghĩ đến việc đã nhiều năm như vậy rồi mà trong lòng Lưu Huân vẫn thủy chung không chịu bỏ khúc mắc.

“Ha, không bằng, tái cầu cùng hòa một lần.” Lâm Linh cảm giác được chính mình cũng không nên quản chuyện này, nói đến chính mình cũng chỉ là một phi tử mà thôi, mặc dù là nam phi, nhưng mà chính sự đối với hần mà nói vốn là không nên nhúng tay vào.

“Tái cầu hòa? Tìm ai? Ai chịu đi? Trong triều, nếu tìm đến cái bọn cáo già kia thì họ nhất định sẽ nói “Thần tuổi già”, cũng sẽ không chịu được đường xa như thế, mong Hoàng Thượng thông cảm, ta nếu thật sự không đồng ý thì sẽ biến thành một tên hôn quân, hơn nữa, binh quyền của Trà Quốc hiện tại đều nằm trong tay của Trà Lí Hàn, mà Vân Hinh lại là thê tử của hần, thật sự là... ai... hiện tại nếu có đi cầu hòa, chính là phải cầu hòa cùng Trà Lí Hàn, ai có thể làm cho hần chuyển tâm chứ?”. Tiêu Nghệ Hàn nhíu mi, hần cái gì cũng đều nghĩ đến rồi, lại sơ sót bỏ qua Lâm Linh, không sai, nếu như phái Lâm Linh đi sứ ở Trà Quốc, hần nói đến chuyện thân tình, dùng lý lẽ mà khuyên bảo Trà Lí Hàn, có lẽ sẽ khiến cho Trà Lí Hàn thu binh.

“Đây... Nghệ Hàn, người đừng suy nghĩ nhiều mà tổn hại đến đầu óc, ta nghĩ hay là cùng hai vị Thừa tướng thương lượng một chút rồi hãy đưa ra quyết định, dù sao bây giờ cũng chỉ mới hạ chiến thư mà thôi.” Lâm Linh trấn an Tiêu Nghệ Hàn, hần biết trong lòng Tiêu Nghệ Hàn đang vạ phần lo lắng. Nhưng mà bây giờ Lâm Linh cũng không có cách nào khác.

Ngày tiếp theo, Tiêu Nghệ Hàn vào triều, Điện Dưỡng Tâm như trước chỉ còn lại một mình Lâm Linh, hơn nữa còn mấy người tì nữ cùng thái giám.

Liễu Nhất Linh lần này lại đến đây.

“An Quốc phu nhân đến, Di Lâm không thể từ xa tiếp đón.” Lâm Linh nhìn thấy Liễu Nhất Linh liền lập tức đứng dậy, chấp tay hành lễ.

“Làm sao, làm sao, Di Phi lại nói cái gì vậy, ha hã, ngài nha, chỉ cần ngài bưng cho ta chén trà để uống, ta như vậy là thỏa mãn rồi.” Đúng vậy, hiện tại trong mắt Liễu Nhất Linh, hần là con của chính mình, nhiều năm qua như vậy, ngày đêm đều muốn gặp mặt hần một lần, hôm nay gặp được, uống được chén trà do chính đứa con của mình bưng tới, tự nhiên trong lòng cảm động đến khóc không ra lời.

“Ách, được vậy hôm nay ta sẽ hầu hạ phu nhân một ngày, ha hã!” Lâm Linh cũng hiểu được là Liễu Nhất Linh muốn thân thiết hơn, cho nên, hần đối với nàng cũng không cảm thấy bài xích.

“Ha hã, tốt lắm, tốt lắm, ta cũng chỉ là muốn đùa một chút mà thôi, Di Phi đừng có nghĩ là thật, ha hã, ta hôm nay đến đây là có việc muốn cùng Di Phi nói.” Liễu Nhất Linh bày ra một bộ dáng thần bí hơn nữa dáng vẻ còn có chút khấn trương.

“Chuyện gì? Sao lại khấn trương như vậy?” Lâm Linh nghi hoặc nhìn Liễu Nhất Linh, cảm thấy được như thế nào mỗi lần Liễu Nhất Linh đến đây bộ dáng đều thần bí như vậy.

“Ha hã, chỉ là muốn nói về chuyện Trà Quốc đưa thư khiêu chiến cho Hoàng Thượng.” Liễu Nhất Linh chọn mi, dường như cái gì nàng cũng đều biết.

“Ách, phu nhân như thế nào lại biết chuyện chiến thư...” Lâm Linh cảm thấy có chút kỳ quái, Liễu Nhất Linh làm sao lại biết được chuyện này.

“Oh, cái này là ta có nghe người khác nói qua, ha hã, ta chỉ là muốn đề cập một ý kiến nho nhỏ của mình cho người mà thôi, Di Phi người nghe một chút, nếu không được thì cứ xem như là ta chưa từng nói.” Liễu Nhất Linh biểu hiện rất khinh xảo, cảm giác không giống như đến thảo luận cái quốc gia đại sự nào.

“Oh, nếu ngài đã nói như vậy, ha hã, vậy nghe một chút cũng không sao.” Lâm Linh nhấp một ngụm trà, nhìn Liễu Nhất Linh, dù sao bây giờ hần cũng rất nhân hạ, nghe một chút cũng được.

“Được, ta nghĩ, Di Phi, không bằng lần này người chính mình đi sứ đi.” Liễu Nhất Linh cười ha hả, cảm giác chỉ giống như đang nói đùa.

“Cái... Cái gì?” Lâm Linh căn bản cũng không có hiểu rõ ý tứ của Liễu Nhất Linh.

“Oh, là ta không giải thích rõ ràng, ý của ta là, Di Phi người có thể cầu xin để đi Trà Quốc làm sứ thần, người có nghĩ đến lần trước khi Trà Lí Hàn đến nước ta, hắn đã chỉ đích danh muốn cho người đi Trà Quốc sao? Lần này, người có thể tự chính mình đi sứ với danh phận là một sứ thần. Thứ nhất, Trà Lí Hàn đối với người có cảm tình; thứ hai, người nghĩ nếu như lần này thành công thì vị trí phi tử kia của người có thể ngồi lâu một chút. Thứ ba, cũng có thể tạo nên uy nghiêm của mình đối với người khác, nói không chừng, người làm như vậy, ngược lại làm cho trọng thần trong triều đối với người thêm phần kính trọng.” Liễu Nhất Linh nói xong liền cầm lấy chén trà uống một ngụm, sau đó nhìn Lâm Linh, nàng biết, Lâm Linh hiện tại đã có chút do dự, và nàng cũng không thể để cho hắn do dự lâu được.

“Người nha, đừng do dự nữa, đây chính là một tên trúng ba nhạ, có cái gì không tốt chứ? Huống chi người mỗi ngày đều ở trong cung, cũng rất là nhàn rồi, người cũng không muốn nhìn thấy Hoàng Thượng cả ngày ưu sầu đi? Cho nên, việc đi làm sứ thần là tốt nhất.” Liễu Nhất Linh lại nói thêm một câu, làm cho Lâm Linh tin tưởng hơn.

Nàng lại lập tức thức thời mà cười, nói: “Tốt lắm tốt lắm, ta cũng chỉ nói giỡn như vậy. Ta nha, bây giờ phải trở về rồi, Hoàng Thượng sẽ lập tức trở lại, người hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi.” Liễu Nhất Linh vừa dứt lời liền đứng dậy chỉnh trang lại y phục, nhìn bộ dáng do dự của Lâm Linh, nàng ăn một nửa viên thuốc an thần.

Liễu Nhất Linh rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, Lâm Linh liền lâm vào suy tư, hắn cảm thấy những điều Liễu Nhất Linh vừa nói không phải là không có đạo lý, nghĩ muốn chính mình thử xem, cũng vì Tiêu Nghệ Hàn mà giải đi bớt lo lắng.

30. Chương 30

Tiêu Nghệ Hàn sau khi làm triều xong liền quay trở lại Điện Dưỡng Tâm, vừa vào cửa sắc mặt đã vô cùng tức giận.

“Làm sao vậy?” Lâm Linh bưng trà, đưa đến trước mặt Tiêu Nghệ Hàn hỏi.

“A, đều là do mấy tên lão thần trong triều, cùng Trẫm bàn chuyện, bọn họ đều là hai nguyên lão trong triều, đều mang trên mình trách nhiệm? Ta nói cho con của bọn họ đi sứ, chứ cũng không hề nói bắt bọn họ đi, trước kia đều đứng ở trước mặt Trẫm đề cử cho con mình, bây giờ gọi đi thì họ lại từ chối không còn một mảnh.” Tiêu Nghệ Hàn nhấp một ngụm trà, vẻ mặt tức giận dường như không có chỗ phát tác.

“Đừng nóng vội, ta nghĩ sẽ có người chịu đi mà thôi.” Lâm Linh lo lắng cho Tiêu Nghệ Hàn, chính mình thế nhưng lại không giúp gì được cho y, hắn chỉ là một nam phi hèn mọn, có thể làm được cái gì đều làm như vậy.

“Uh, qua vài ngày nữa ta sẽ tìm mấy đại thần khác thương lượng lại xem, dù sao kỳ hạn còn nửa tháng nữa.” Tiêu Nghệ Hàn tiếp tục nhìn tấu chương, nhưng do dự trong mắt vẫn chưa hề tiêu tán.

“Không bằng...” Lâm Linh hít sâu một hơi, nói: “Hay là để cho ta đi sứ đi!” Lâm Linh ngưng trọng nhìn Tiêu Nghệ Hàn, hắn nghĩ muốn giúp Tiêu Nghệ Hàn chút gì đó, nhưng lại cảm thấy được chính mình có chút bất lực.

“Cái gì?” Tiêu Nghệ Hàn kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Lâm Linh, nhíu mày, nói: “Không thể, người, quên đi, ta là Hoàng Thượng, bọn họ sẽ không lớn mật đến nỗi không chịu nghe lệnh của ta, người, đừng quan tâm.” Ngực khí của Tiêu Nghệ Hàn có chút không kiên nhẫn, y rất phiền, cũng rất cấp bách.

“Không phải, người nghe ta nói được không?” Lâm Linh cầm lấy đi tấu chương trong tay Tiêu Nghệ Hàn, hy vọng Tiêu Nghệ Hàn có thể tập trung tinh thần nghe hắn nói.

“Người nói đi.” Tiêu Nghệ Hàn biết ngữ khí vừa rồi của mình có chút quá đáng, hiện tại y bình tĩnh lại, ôn nhu mà nhìn Lâm Linh.

“Ta biết, Trà Lí Hàn đối với ta có hảo cảm, chỉ cần ta đi sứ mọi chuyện có thể sẽ được giải quyết, huống chi, hiện tại ai cũng không chịu đi, hơn nữa, chỉ có nửa tháng, ta cam đoan trong nửa tháng ta sẽ trở về, nếu không đi 10 năm, liền đi 10 năm.” Lâm Linh nhìn Tiêu Nghệ Hàn, hắn thật sự nghĩ muốn giúp y.

“Không được, nói cái gì cũng không thể! Ta biết, người muốn giúp Trầm, nhưng mà người... Người như thế nào có thể dựa vào tình cảm của Trà Lí Hàn đối với người, như vậy, đối với người rất nguy hiểm, huống chi nếu để người đi, các đại thần trong triều... Bọn họ cho dù không chịu chính mình đi, bọn họ cũng không cho người đi.” Tiêu Nghệ Hàn tìm một lý do chính đáng qua loa mà nói với Lâm Linh, y cuối cùng vẫn là không nghĩ sẽ để cho Lâm Linh đến bên người của Trà Lí Hàn.

“Nhưng mà...” Lâm Linh nghĩ muốn khuyên nhủ Tiêu Nghệ Hàn.

“Không có nhưng mà gì hết, chuyện này ta sẽ xử lý.” Tiêu Nghệ Hàn ngăn cản không cho Lâm Linh nói nữa, sau đó đứng lên rời khỏi Điện Dưỡng Tâm. Mấy ngày nay, Tiêu Nghệ Hàn vì chuyện của chiến thư, mà luôn để Lâm Linh một mình vắng vẻ, Lâm Linh cũng hiểu được bọn họ trong lúc đó đã tạo nên một khoảng cách. Nhưng mà thân phận của Lâm Linh nói đến cũng chỉ là một người thái giám mà thôi, Tiêu Nghệ Hàn nói các triều thần không chấp nhận cũng là vì hai chữ thái giám này mà thôi. Lâm Linh hiểu thân phận của chính mình, cho dù bây giờ có cao quý hơn lúc trước, nhưng mà cái danh hào thái giám này sẽ theo hắn cả đời.

“Di Phi, người... Còn muốn chờ sao? Đã trễ thế này, nên đi nghỉ thôi!” Tiểu thái giám cẩn cẩn dục dục hỏi Lâm Linh.

“Chờ một chút đi.” Lâm Linh ngồi ở bên cạnh bàn đối diện với cửa, si ngốc mà chờ Tiêu Nghệ Hàn, hắn trầm nghĩ, mặc dù hắn không biết chính mình sai ở nơi nào, nhưng mà lại khiến cho Tiêu Nghệ Hàn tức giận, thì hắn lại biết.

“Ngài... Đừng như vậy, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hắn có hậu cung nhiều như vậy, ngài như thế nào vẫn cứ hy vọng hắn sẽ luôn để mình trong mắt đây?” Tiểu Thái giám Lâm Linh đáng thương, một khi được sủng ái thì khiến cho vô số hậu cung đổ kị, nhưng mà Hoàng Thượng là một người ra sao, chẳng lẽ y sẽ không thị tẩm nữ nhân? Chỉ có Lâm Linh ngây thơ nghĩ rằng chính mình sẽ vĩnh viễn cùng Tiêu Nghệ Hàn, hắn chưa từng có lo lắng qua, chính mình có một ngày sẽ thất sủng, sẽ mất đi cái địa vị như ngày hôm nay, sau đó sẽ giống như một món đồ chơi bị Tiêu Nghệ Hàn vứt bỏ.

“Có ý gì?” Bị lời nói của tiểu thái giám thu hút, Lâm Linh quay đầu lại, hắn không rõ tiểu thái giám nói như vậy là có ý gì.

“Ai, ngài tưởng rằng hậu cung chỉ có ngài cùng Hoàng Hậu thôi sao, nói cho ngài biết, mới vừa rồi trong cung tuyển thêm vài trăm quý nhân, mà phi tần cũng tăng lên rất nhiều, Hoàng Thượng chẳng lẽ chưa thị tẩm người nào sao? Di Phi chủ tử, chính là ngài quá hồ đồ, nếu là phi tử khác được sủng ái, thì họ cũng sẽ dùng rất nhiều thủ đoạn tốt lắm, huống chi, ngài so với các nàng lại không có ưu thế hơn đi, các nàng có bụng, ngài có sao?” Tiểu thái giám nói rõ ràng, nhìn Lâm Linh, dùng ánh mắt mà nói cho hắn biết, bây giờ không phải là lúc si ngốc chờ đợi.

“Cái gì bụng? Ta như thế nào lại không có bụng?” Lâm Linh không rõ ý tứ lời nói của tiểu thái giám, nghi hoặc mà nhìn tiểu thái giám.

“Ôi da, chủ tử tốt của ta, người... Ôi chao, ta nên nói như thế nào đây, các nàng có thể vì Hoàng Thượng mà sinh một hài tử, Hoàng Thượng cho dù không thích các nàng, chỉ là chơi đùa, này không xem thấy thì cũng phải nhìn mặt phật đi? Hài tử vốn là da các nàng sinh, nhưng còn ngài đây? Cái gì cũng chưa từng, như vậy tốt rồi, cứ vậy mà bị thất sủng! Ngài còn không rõ sao, mấy ngày nay Hoàng Thượng ba đến nam ngày mới đến nơi này một lần, đó là nghe nói, hắn đã sớm ở đến cùng phi tử khác rồi, nghe nói từ lúc Hoàng Thượng đăng cơ liền chiêu nạp phi tần, chính là chỉ có một mình ngài hồ đồ mà thôi.” Tiểu thái giám bêu

môi, hắn không phải chia rẽ, chỉ là chính mình trước kia cũng giống như Lâm Linh, cuối cùng lưu lạc đến mức bị người nhạo báng.

“Là người nghĩ nhiều đi, không có khả năng.” Lâm Linh cười, mà nụ cười này vô cùng khổ sở, hắn không biết dùng cái gì để che dấu đi thống khổ của bản thân, nếu như Tiêu Nghệ Hàn thật sự thay lòng đổi dạ, vậy thì hắn thực sự đã xong rồi, nhưng mà hắn không cần địa vị, hắn chỉ muốn biết Tiêu Nghệ Hàn đối với mình là thực sự hay chỉ là chơi đùa mà thôi...

“Ngài, quên đi, coi như không nói gì.” Tiểu thái giám thở dài, ngấm lại chính mình như thế nào lại hầu hạ một chủ tử đơn thuần thiện lương đến đáng thương như vậy, đừng để đến lúc thật sự bị thất sủng rồi, ngay cả chính mình cũng xui xẻo.

“Yêu, Di Phi à.” Thái Giám bên người Hoàng Thượng, Trương công công nhìn thấy Lâm Linh còn đang chờ Tiêu Nghệ Hàn liền cùng hắn chào hỏi.

“Trương công công, người?” Lâm Linh đứng lên, có chút kích động, mà nhiều hơn chính là kỳ quái, vì sao Trương công công không ở bên cạnh Tiêu Nghệ Hàn mà lại tới nơi này.

“Oh, Di Phi chủ tử, Hoàng Thượng phân phó, đêm nay, hắn ở... ở... lại chỗ của Hợp phi, nói ngài, đừng đợi.” Trương công công cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Lâm Linh, hắn cũng biết Lâm Linh sẽ rất thương tâm cho nên liền rất thức thời mà rời đi.

Lâm Linh ngã ngồi trên ghế, trong miệng lẩm bẩm: “Có lẽ, thật sự, đến lúc đó rồi đi...”

31. Chương 31

“Cốc...cốc...” là tiếng gõ cửa.

“Cạch...” Lâm Linh mở cửa ra: “Là ai?” hắn vừa hỏi vừa ngẩng đầu lên nhìn, là Tiêu Nghệ Hàn, y như thế nào lại...?

“Phải... Hoàng Thượng...” Lâm Linh cúi đầu, không dám nhìn thẳng Tiêu Nghệ Hàn, hắn sợ chính mình không đủ kiên cường, sẽ bật khóc, ủy khuất sao? Hắn đã sớm nghĩ đến ngày hôm nay rồi.

“Uh, người... Tối hôm qua ngủ có ngon hay không?” Tiêu Nghệ Hàn không biết chính mình nên nói cái gì, y cảm giác được chính mình dường như đã làm sai cái gì đó, từng lời hứa trước kia đến giờ phút này đã không còn như trước, y cảm thấy hận chính mình, hận mình không nên vì chuyện quốc gia đại sự mà làm ảnh hưởng đến tình cảm với Lâm Linh.

“Hoàng Thượng dừng đứng tại cửa nữa, mau tiến vào đi, đây là cung điện của người mà.” Lâm Linh nghiêng người để cho Tiêu Nghệ Hàn vào cửa, cảm giác thật xa lạ, hai người lúc này nói chuyện với nhau có chút khách sáo.

“Ách...” Tiêu Nghệ Hàn nói quanh co một tiếng, kéo lấy cổ tay của Lâm Linh, một tay kéo lấy hắn vào trong lòng mình, cứ như vậy mà ôm chặt lấy hắn. Tiêu Nghệ Hàn hôn lên cái trán của Lâm Linh, nói: “Tức giận sao?” Ngực khí của Tiêu Nghệ Hàn mang theo sủng nịch như trước kia, cái loại cảm giác từng làm cho Lâm Linh dục tiên dục tử, chính là, hiện giờ đã không còn?

“Không có, ta không dám.” Lạnh lùng mà nói ra, cõi lòng đã tan nát rồi sao? Hắn không dám? một câu trả lời như vậy là tốt nhất rồi, cho dù có là thân phận của một người thái giám, một phi tử, hay thậm chí là không gì cả, nhưng mà hắn đã yêu rồi, cho nên hắn cũng không hối hận, hắn yêu Tiêu Nghệ Hàn, nhưng mà hắn một lần lại một lần trèo cao, làm cho chính mình từ trên cao mà rơi xuống, đủ rồi, hắn không dám nữa, không dám ném thử một lần nào nữa.

“Không phải, không phải, ta... Tối hôm qua, xin lỗi.” Tiêu Nghệ Hàn đem tất cả những lời giải thích nuốt trở vào trong bụng, chỉ có thể một lần nữa nói một câu: “Xin lỗi...”

“Không có tức giận, ta không có tức giận, Hoàng Thượng ở tại chỗ của Hợp Phi có nghĩ đến chuyện đi sứ Trà Quốc của ta hay không?” Lâm Linh cũng không biết chính mình vì sao lại nói đến chuyện này, nhưng mà hẳn quả thật rất muốn vì Tiêu Nghệ Hàn làm một chút chuyện gì đấy, cho dù, ở trong mắt người khác, hẳn chỉ vì công danh lợi lộc, nhưng hẳn cũng không để tâm, cũng không hối hận.

“Người thật sự muốn đi như vậy sao?” Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên gào lên, nói: “Người cứ như vậy muốn đi gặp Trà Lí Hàn sao? Có phải lần gặp mặt ở Ngự Hoa Viên kia quá ít hay không?” Tiêu Nghệ Hàn tựa hồ hiểu lầm, y cảm thấy được Lâm Linh muốn đi Trà Quốc căn bản là muốn mượn cơ hội để đi gặp Trà Lí Hàn.

“Không phải, Hoàng thượng... Người hiểu lầm rồi, ta... Ta chỉ muốn...” Lâm Linh có chút ghen ngào, tại sao, đến tận hôm nay mà Tiêu Nghệ Hàn đối với chính mình không có một chút ít tín nhiệm nào? Chẳng lẽ tình cảm giữa bọn họ yếu ớt như vậy sao?

Tiêu Nghệ Hàn buông Lâm Linh ra, lạnh lùng mà liếc hẳn một cái, nói: “Không thể, Trẫm không cho phép chuyện đi sứ, Trẫm nhất định sẽ chọn người, nhưng người thì nhất định không được!” Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài.

Ngay cả cánh cửa Tiêu Nghệ Hàn cũng chưa hề tiến vào, cứ như vậy mà rời đi, Lâm Linh ngã ngồi trên mặt đất, y cứ như vậy, kết thúc rồi sao?

“Oh yêu, chủ tử của ta, người đừng có ngồi trên mặt đất mà.” Tiểu thái giám nhanh chóng tiến lại nâng Lâm Linh dậy, thương tiếc mà nhìn hẳn, trong miệng không ngừng cảm thán: “Thật đáng thương, ai... có đôi khi chính mình thật may mắn khi lớn lên không quá xuất chúng.”

“Ta như thế nào lại có một chủ tử như ngài vậy chứ, ai...” tiểu thái giám oán giận một tiếng, nhìn Lâm Linh vẫn cứ như vậy ngồi thừ người dưới đất, ánh mắt vô hồn, trong lòng có chút xót thương cho hẳn.

“Ngài có thể đừng ngăn người nữa được không, bây giờ không phải là lúc để cho ngài ngăn người!” Tiểu thái giám quơ tay trước mặt Lâm Linh, làm cho hẳn thanh tỉnh một chút.

“Ách? Cái gì?” Lâm Linh thu hồi ánh mắt đang đại ra của mình mà nhìn tiểu thái giám.

“Ai, ta nói cho ngài biết, cứ nhìn trạng huống ngày hôm nay, ta thấy, ngài nha, cách lãnh cung cũng không còn xa nữa đâu.” Tiểu thái giám đưa đến trước mặt Lâm Linh một chung trà, mở miệng hù dọa hẳn.

“Ha hã, sớm muộn cũng sẽ đến nơi đó, thì còn sợ gì gần với không gần chứ?” Lâm Linh chọn mi, vuốt ve mép chén trà, nhìn nước trà sóng sánh trong chén, cười cười, nụ cười khiến cho kẻ khác phải sợ hãi, nụ cười làm cho người khác nhìn vào cũng cảm giác được nội tâm hẳn lúc này vô cùng thống khổ, Lâm Linh nhìn tiểu thái giám, nói: “Người có biết, ta tại sao lại không có tức giận không? Người có biết, ta tại sao lại không một chút trách cứ nào, cũng không đi làm nũng lầy lòng Hoàng Thượng khi ngài tức giận giống như những phi tần được người sủng ái khác không? kỳ thật, những chuyện đó ta đều có thể làm, nhưng mà ta lại nghĩ không muốn làm như vậy, người có biết tại sao không?” Ánh mắt của Lâm Linh rất lợi hại, hẳn như thế nào lại không hiểu rõ ý tứ của tiểu thái giám chứ, chính là, hẳn không muốn như vậy.

“Không biết, ta cũng cảm thấy kỳ quái vì cái gì mà ngài lại như vậy.” Tiểu thái giám nhú mày, tự hỏi hẳn đáp án.

“Bởi vì, ta không có tư cách, giống như người đã từng nói, bọn họ có thể vì Hoàng Thượng mà lưu lại con nôi dối, ta lại không thể, một người không có khả năng sinh dục thì làm gì còn tư cách làm một phi tử chứ. Ha hã, huống chi, thân phận của ta cùng người cùng bọn họ” Lâm Linh chỉ vào thái giám ngoài cửa, nói: “Có cái gì khác nhau? Ta còn là một thái giám, chỉ là được Hoàng Thượng ban cho một cái danh hào phi tử, tựa như chén trà này, mặc dù bên ngoài rất là hoa lệ, nhưng bên trong cho dù như thế nào cũng chỉ là lá trà, nó cũng chỉ là chén trà để cho người ta uống nước mà thôi. Cho nên, ta không thể nào mà thay đổi được bản chất vốn có của mình, ở người khác, ở Hoàng Thượng, ở phía sau cung, thậm chí, ở trong ánh mắt của toàn bộ người trong thiên hạ này, ta vẫn là cái loại kia, mê hoặc, làm hại vua của bọn họ, là một người thái giám chỉ biết dùng sắc đẹp mà mê hoặc người, không phải sao? Ngay cả người cũng đều có suy nghĩ như vậy mà, có phải không? đã như vậy, thì ta còn có cái tư cách gì để mà tức giận? Cho dù có tức giận thì đã sao, mà không tức giận thì đã sao, hậu quả, không phải chúng ta đều nhìn thấy được nó giống nhau hay sao? Ta như trước, sớm muộn gì cũng bị đẩy vào lãnh cung, chẳng lẽ, không phải như vậy sao?” Lâm Linh ngừng lại, uống nước trà, nhìn cảnh vật ngoài cửa trước đại điện, lạnh lẽo, giống như một hầm băng.

“Chủ tử, ngài không phải chỉ có sắc đẹp.” Tiểu thái giám bỗng nhiên dừng lại, nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói: “Ngài so với chúng ta đều có suy nghĩ hơn, ai nha, ta không đọc qua sách, không biết nên hình dung như thế nào, ngài, so với tưởng tượng của ta còn tốt hơn nhiều, không phải chỉ có sắc đẹp, ta biết rõ Hoàng Thượng vì sao lại thích ngài rồi.” Tiểu thái giám không đầu không đuôi mà nói.

“Ha hã, không phải chỉ có sắc đẹp sao? Ha hã, tốt lắm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, cả ngày đều ở Dưỡng Tâm Điện, ta cũng sắp bị biến thành ngọc rồi.” Lâm Linh đứng lên, hẳn rất thích xem, hoặc là nói hẳn cũng đã thấy đủ, cứ như vậy mà cất bước đi ra ngoài.

Đi tới ngự hoa viên, nhìn thấy Thái Hậu cùng An Quốc phu nhân đang ngồi trong đình viện, vì vậy liền đi tới thỉnh an: “Thái hậu an khang, An Quốc phu nhân an khang.”

“Đứng lên đi, mau ngồi.” Liễu Linh Hân vỗ ghế, ý bảo Lâm Linh ngồi xuống.

“Tuân mệnh.” Lâm Linh ngồi xuống, nha đầu lập tức dâng trà.

“Ha hã, nhìn một cái, này đúng là trong cung nha, thật không giống với dân chúng bình thường.” Liễu Nhất Linh cười, nói: “Không cần nói cũng có nha hoàn bưng trà đến, ha hã, thật không giống nhau mà.”

“Ha hã, đúng vậy, tỷ tỷ, hôm nay tâm tình của người dường như rất tốt?” Liễu Linh Hân tò mò, Liễu Nhất Linh từ sau khi tiến cung thì chưa từng có tâm tình thoải mái như vậy, cũng chưa từng cười qua.

“Ha hã, không có, chỉ là cảm thấy được mỗi lần nhìn thấy Di Phi, tâm tình liền trở nên vô cùng cao hứng, cảm giác được rất là thân thiết... Ha hã...” Liễu Nhất Linh cười, nhìn Lâm Linh, còn Lâm Linh cũng chỉ cười lấy lệ, hẳn cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Ha hã, đừng khấn trương, chúng ta cứ xem như là những người bình thường với nhau mà nói chuyện thôi.” Liễu Linh Hân đối với Lâm Linh cũng có cảm giác thân thiết khó nói nên lời, nàng nghĩ, có thể là vì Lâm Linh lớn lên có khuôn mặt giống với Liễu Nhất Linh đi.

32. Chương 32

“Uh, đúng vậy, đừng khấn trương.” Liễu Nhất Linh cười, nói: “Muội muội, tỷ tỷ ta có thể cầu muội một chuyện được không?”

“Tỷ tỷ, có chuyện gì à?” Liễu Linh Hân chưa bao giờ giấu diếm ý nghĩ muốn bồi thường tình cảm của chính mình đối với Liễu Nhất Linh, cũng chính vì điểm ấy mới làm cho Liễu Nhất Linh có chút đắn đo, sợ rằng muội muội sẽ trở thành một nhược điểm.

“Oh, không có gì, ta nghĩ muốn để cho Di Phi theo ta đi Trà Quốc một chuyến.” Liễu Nhất Linh chậm rãi nhấp một ngụm trà, rất trấn định, giống như đang nói đến một chuyện rất bình thường chứ căn bản không phải nói đến chuyện quốc gia đại sự gì.

“Cái gì? Đây... có chút không tốt? Chuyện quốc gia đại sự, ta nghĩ tỷ tỷ... Chúng ta vốn là nữ tử, việc này ta nghĩ...” Liễu Linh Hân lên tiếng từ chối.

“Ai, chuyện ta nói cũng không có liên quan gì đến chuyện quốc gia đại sự, ý của ta là, hôm nay không phải lúc lâm triều Tam Hoàng tử có ý muốn đi Trà Quốc sao? Ta chỉ nghĩ đi theo đội hình của bọn họ ra bên ngoài giải sầu một chút, ta cũng chưa từng nói là đi đàm phán, còn về phần Di Phi, ta cảm thấy rất thích hẳn, cảm thấy đứa nhỏ này rất nhu thuận, dọc theo đường đi có hẳn cũng giúp ta giải sầu không ít, như thế nào? Chẳng lẽ chỉ là một phi tử mà Hoàng Thượng lại không chịu để cho hẳn đi ra ngoài cùng lão thái bà này sao?” Liễu Nhất Linh vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài đình viện, nguyên lai...

“Làm sao, dì, lời nói này...” Tiêu Nghệ Hàn đứng ở bên ngoài đình viện nhưng hồi lâu cũng chưa hề lên tiếng, đến khi nhìn thấy Liễu Nhất Linh nhìn về phía chính mình, lúc này mới đáp lời.

“Ha hả, không phải Trầm không chịu, chỉ là, di như thế nào cứ nhất định phải muốn Di Phi đi? Đây...” Tiêu Nghệ Hàn miễn lễ cho Lâm Linh sau đó ngồi xuống ở bên cạnh rồi nhìn hân.

“Cái gì? Di Phi làm sao vậy? Hoàng Thượng, ta chỉ muốn mượn hân nửa tháng mà thôi, chỉ có nửa tháng, huống chi, ngài đã qua nửa tháng cũng không hề sủng hạnh qua Di Phi đi, một phi tử bị thất sủng mà ngài lại không chịu tặng cho ta mang ra ngoài chơi đùa?” Liễu Nhất Linh rất lợi hại, nói trúng ngay chỗ đau của Tiêu Nghệ Hàn, nhưng ngoài mặt vẫn là cười cười rất đàng hoàng.

Liễu Linh Hân cảm thấy lời nói của Liễu Nhất Linh có điểm kì lạ, liền hỏi: “Hàn nhi, người nửa tháng này, chẳng lẽ, người...” Liễu Linh Hân không biết nên hỏi như thế nào, lúc trước cũng chính là Tiêu Nghệ Hàn nói ra lời thề son sắt nói chính mình thích Lâm Linh, muốn vĩnh viễn cùng hân đến suốt cuộc đời, đến hôm nay lại thay đổi nhanh như vậy, làm cho Liễu Linh Hân cười thầm thế gian này biến hóa cực nhanh, rất kỳ quái, kỳ quái đến mức Liễu Linh Hân chỉ cười thầm một mình.

“Phải...” Tiêu Nghệ Hàn không thể không thừa nhận.

Lâm Linh cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta đi, ta sẽ cùng đi với An Quốc Phu Nhân, Hoàng Thượng ngày hôm qua cũng đã đáp ứng ta rồi, chỉ là cùng phu nhân đùa một chút mà thôi, phu nhân cần gì phải nói xấu Hoàng Thượng như thế?” Lâm Linh thay Tiêu Nghệ Hàn giảng hòa.

Tiêu Nghệ Hàn nghĩ muốn giải thích rõ ràng, lại bị bàn tay của Lâm Linh gắt gao nắm chặt, ý bảo Tiêu Nghệ Hàn đừng nói nữa.

“Ha ha, thì ra đã sớm biết ta muốn đi Trà Quốc nha, được, được, ha hả.” Liễu Nhất Linh biết Lâm Linh nói xạo, nàng còn biết Tiêu Nghệ Hàn đã làm tổn thương sâu đậm con của mình, nàng như thế nào có thể dễ dàng buông tha cho Tiêu Nghệ Hàn?

“Được, chúng ta cũng cần phải trở về, không quấy rầy mẫu hậu cùng di ở chỗ này nói chuyện phiếm nữa.” Tiêu Nghệ Hàn nói xong liền đứng dậy, mang theo Lâm Linh rời đi.

Liễu Nhất Linh nhìn bọn họ rời đi, nàng hiểu được, trong lòng Lâm Linh phải chịu ủy khuất, nàng âm thầm nói: “Lân nhi, mẫu thân rất nhanh sẽ cứu con ra, không bao giờ làm cho tên cầu Hoàng Đế đó tổn thương con nữa!”

“Tại sao lại nói Trầm đã đáp ứng người rồi?” Ngự khí của Tiêu Nghệ Hàn không hề giống như lúc sáng mang theo tức giận, hân lúc này hoàn toàn bình tĩnh, hân biết chính mình không đúng, không nên trong lúc nhất thời mà tức giận với Lâm Linh, càng không nên, bởi vì nhất thời tức giận mà xin lỗi Lâm Linh.

“Ta không nghĩ muốn làm Hoàng Thượng khó xử.” Lâm Linh đi qua, ôm trụ lấy Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Tin tưởng ta, hôm nay ta lớn mật một lần, chỉ một lần này thôi, ta từ trước kia cho đến bây giờ, thậm chí đến tương lai, cả đời này chỉ yêu một mình người, như vậy người có thể tin tưởng ta một lần hay không, không nên lo lắng cho ta, ta sẽ không ra mặt đàm phán, bởi vì đã có Tam hoàng tử, oh, không, vốn là kỳ Vương không phải nói muốn đi sứ sao? Như vậy, ta chỉ là phụ trách bồi An Quốc phu nhân mà thôi.”

“Người phải bảo vệ chính mình biết không? Thực xin lỗi, Lâm Linh, ngẩng đầu lên để cho ta nhìn người, đã lâu rồi chưa được nhìn thấy người.” Tiêu Nghệ Hàn làm cho Lâm Linh ngẩng đầu, nhìn một hồi lâu liền cúi người hôn hân, đã lâu rồi y chưa được ngửi mùi hương quen thuộc này, chỉ qua ba ngày nữa là hân phải đến nơi biên cương xa xôi, không biết phải qua bao lâu nữa mới được ôm lấy nhau như thế này.

“Đừng... Hoàng thượng... ưm...” Tiêu Nghệ Hàn hôn một cách cuồng nhiệt làm cho Lâm Linh mừng rỡ như điên, tình yêu vốn là đã chết lặng rồi, cho nên khi hân được Tiêu Nghệ Hàn hôn liền nhanh chóng bị y bắt làm tù binh, hân mặc kệ quá khứ có bao nhiêu thống khổ, chỉ cần Tiêu Nghệ Hàn hôn hân, hân có thể quên đi hết thảy, quên đi cho dù vết thương có lớn đến cỡ nào...

“Ưm... Người đẹp quá... Lâm Linh, xin lỗi, xin lỗi...” Tựa như ma chú, Lâm Linh một lần nữa như chìm sâu vào, một lần lại một lần, cứ tin tưởng rồi lại mất đi...

Bên trong hồng tường, hai thân hình giao hòa, tình cảm của bọn họ vô cùng mãnh liệt, đó chính là tình yêu của bọn họ, hòa tan vào ánh sáng, lần nữa, lần nữa kiểm chứng tình cảm của bọn họ, giống như sẽ không bao giờ mất đi.

“Ha... Không cần... Ha... Ta không được... Nghệ Hàn... Không... Hả!” Trong trái tim Lâm Linh lúc này chỉ tràn đầy tên của một người mà hắn yêu nhất, cứ một lần lại một lần, thanh âm mềm mại không ngừng gọi tên y, làm cho Tiêu Nghệ Hàn không có cách nào mà tự kiềm chế.

“Người đẹp quá...” vén lên những sợi tóc của người yêu, nhìn ánh mắt mê ly trước mắt tràn ngập hình ảnh của chính mình, trong mắt hắn thêm chút lệ quang, y cúi người hôn lên khóe mắt hắn, lau đi những giọt lệ bên khóe mắt, rồi lại tiếp tục bắt đầu một một giai điệu.

Thăng đến khi cả hai người bọn họ đều mệt mỏi...

Tiêu Nghệ Hàn cũng không có ngủ, y chỉ lẳng lặng mà nhìn Lâm Linh, nhìn thấy hàng lông mi của Lâm Linh khẽ rung động, nhìn khuôn mặt tinh xảo của hắn, cái mũi, miệng, đem tất cả khuôn mặt của hắn khắc thật sâu vào trong đầu của chính mình.

“Vì sao ta cứ hết lần này đến lần khác mà tổn thương người?” Tiêu Nghệ Hàn tự trách.

“Ta không biết chính mình tại sao lại tức giận như vậy, cảm giác như ta chỉ là một kẻ nhu nhược không có dũng khí đối mặt với tình cảm, Lâm Linh, tha thứ ta...” Hôn lên trán Lâm Linh một cái thật sâu, lúc này y mới nhắm mắt lại ngủ.

Tiêu Nghệ Hàn xin lỗi, làm cho hắn cảm giác được như trút bỏ đi gánh nặng, hắn rốt cuộc cũng đi ngủ...

33. Chương 33

“Người khát nước sao?” An Tả Gian ngồi ở trên mã xa hỏi Lâm Linh, ngồi đối diện với hắn trên xe chính là Lâm Linh, đúng vậy, bọn họ đang ở trên đường đến Trà Quốc.

“Hả? Không khát.” Lâm Linh thực thân mật, hắn cùng An Tả Gian ngồi cùng một chiếc xe ngựa. Lúc đầu hắn vốn ngồi cùng một chiếc xe ngựa với An Quốc phu nhân, nhưng khi ra khỏi cửa thành liền gặp phải một vũng bùn lớn cho nên không thể điều khiển tiếp được, Lâm Linh không thể làm gì khác hơn là ngồi cùng xe ngựa với An Tả Gian, còn An Quốc phu nhân cùng Tiêu Nghệ Kỳ thì đi cùng một xe.

Nhưng mà Lâm Linh trên suốt đường đi không hề nói một lời nào, làm cho An Tả Gian cảm thấy rất kì quái. An Tả Gian không phủ nhận nam tử trước mắt quả là một người rất đẹp, nhưng mà hắn luôn làm cho người ta cảm giác được hắn rất u buồn.

“Người ít nói chuyện thật, không thích nói chuyện sao?” An Tả Gian cười, nhìn Lâm Linh.

“Không phải, chỉ là...” Lâm Linh nhìn An Tả Gian cười, nói: “Chỉ là, không biết nên nói cái gì.” Lâm Linh như trước cười, mở ra sa liềm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, cây xanh liên tục, gió mùa hè có chút ôn hòa thổi qua mặt tạo nên một cảm giác rất thoải mái.

“Đúng vậy, ha hả, hay là người thử nói cảm giác hiện tại của mình đi, ta sẽ nghe.” An Tả Gian cười, Lâm Linh quay đầu lại, gió ngoài cửa sổ không ngừng thổi tràn vào trong xe ngựa, nhẹ nhàng lướt trên mặt An Tả Gian, ánh mặt trời tiến vào, cảm giác xe ngựa có chút u ám lúc này đột nhiên nhẹ nhàng mà sáng rõ.

“Cảm giác sao? Rất thoải mái, cũng cảm thấy được có chút kì quái, ta chưa từng bước ra khỏi cửa cung, cảm giác được, ngẫu nhiên ra đi như vậy cũng không sai ha hả.” Lâm Linh âm thầm cười nhìn An Tả Gian.

“Phải không? Ta cũng vậy, ngẫu nhiên đi ra ngoài một chút, cũng không sai.” An Tả Gian tựa hồ như đang cảm thán cái gì, hắn cười, hai người hồi lâu cứ như vậy mà nhìn đối phương, không nói gì, bởi vì cũng không có đề tài.

Thăng đến khi tới dịch trạm của quan phủ, bởi vì phòng không đủ, cho nên An Tả Gian bị an bài đến ở cùng phòng với Tiêu Nghệ Kỳ.

Lâm Linh thì một người một phòng, Liễu Nhất Linh cũng là một người một phòng.

Vì vậy, Tiêu Nghệ Kỳ vừa vào cửa liền oán giận: “Làm cái gì? Dựa vào cái gì bọn họ được một người một phòng, còn ta... Còn ta...” Tiêu Nghệ Kỳ chỉ vào An Tả Gian lại không có ý tứ mà nói: “Còn ta lại cùng một nam nhân ngủ chung một phòng...”. lời nói có chút lộn xộn.

“Vương gia, ngài có cái gì bất mãn sao?” An Tả Gian hỏi riêng hắn.

Tiêu Nghệ Kỳ nhìn An Tả Gian, một chữ cũng không nói nên lời, tại dịch trạm này chỉ có ba phòng cho khách, Lâm Linh nói như thế nào cũng là phi tử của Hoàng Thượng cho nên không thể cùng người khác ở chung, mà Liễu Nhất Linh lại là An Quốc phu nhân, còn là một nữ tử, thì lại càng không thể cùng bọn họ là nam nhân ở chung, An Tả Gian là sư gia cho nên không thể cùng bọn hạ nhân ở chung, bởi vậy chỉ có thể ở phòng hai người, mà Tiêu Nghệ Kỳ cũng chỉ có thể ở chung với An Tả Gian.

“Không có, ta không có gì bất mãn, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên đường.” Tiêu Nghệ Kỳ rửa mặt một chút, sau đó liền nằm vào trên giường, vốn tưởng rằng cái giường này chỉ có một mình hắn hưởng thụ, ai ngờ...

“Này! Người nằm ở trên này làm gì?” Tiêu Nghệ Kỳ đột nhiên gọi vào, nhìn thấy An Tả Gian mặc áo ngủ đã nằm ở trên giường, trái tim của chính mình lúc này đập có chút lợi hại, liền lập tức nhảy dựng lên.

“Ha? Nơi này, chỉ có một giường ngủ, không lẽ Vương Gia muốn ngủ dưới sàn nhà?” An Tả Gian vô tội mà nhìn Tiêu Nghệ Kỳ, kỳ thật, trong lòng thì đang cười trộm.

“Cái... Cái gì một...” Tiêu Nghệ Kỳ ngừng lại, nhìn quanh bốn phía, đúng thật là chỉ có một cái giường, nhưng mà không phải hắn sẽ cùng một hạ nhân ngủ chung một giường đi? Hắn nói thêm: “Người... Người cầm chăn mền, ngủ... trên mặt đất đi!” Tiêu Nghệ Kỳ dùng khẩu khí ra lệnh nói với An Tả Gian.

“Oh.” Lấy đi tất cả chăn mền, An Tả Gian bước xuống dưới giường.

“Này! Người... Làm gì?” Tiêu Nghệ Kỳ đều muốn bùng nổ rồi, không có chăn mền thì hắn ngủ như thế nào đây?

“Ngủ, Vương Gia không phải nói ta cầm chăn mền ngủ trên mặt đất sao?” An Tả Gian vô tội nói. Hắn là cố ý, cố ý lấy đi tất cả chăn mền.

“Người đem tất cả chăn mền đi, bảo ta ngủ như thế nào?”

“Vương gia, hiện tại đang là mùa hè, không có chăn mền đều có thể ngủ, nô tài là bởi vì phải ngủ trên mặt đất, còn có nền đất ẩm ướt, cho nên mới phải dùng biện pháp này.” An Tả Gian vì chính mình mà đưa ra một cái lý do hợp tình hợp lý.

“Cái gì? Người... Trở về ngủ! thật phiền toái.” Tiêu Nghệ Kỳ oán giận.

An Tả Gian liền đi trở về, đem chăn mền đắp lên người Tiêu Nghệ Kỳ, chính mình cũng chui vào chăn, sau đó đi ngủ.

Nửa đêm...

“Này... Người...” Tiêu Nghệ Kỳ nhìn An Tả Gian nằm ở trong lòng của mình, có chút không thoải mái, nhưng mà nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn, đột nhiên hắn cảm thấy được An Tả Gian chính là nam tử đêm đó.

Trái tim mãnh liệt rung lên, nhưng mà nhìn nam tử trước mặt ngủ say đến an tường, hắn cũng không có đi quấy rầy người kia, Tiêu Nghệ Kỳ biết rõ, lúc đầu vốn là chính mình không đúng, bất quá, vào giờ phút này, hắn thế nhưng lại quên đi mất một chuyện rất là trọng yếu, đó chính là An Tả Gian là gia sư của chính mình, nhưng lại đối với chính mình có cừu hận, bản thân chỉ lo áy náy mà quên mất chuyện trọng yếu như vậy.

“Ưm...” An Tả Gian tiến sâu vào trong lòng Tiêu Nghệ Kỳ mà tiếp tục ngủ.

Vỗ về lưng An Tả Gian, Tiêu Nghệ Kỳ hiện tại đã thành thực rồi, đúng vậy, hắn không còn là Tam Hoàng tử trẻ tuổi khí thịnh như lúc trước, hắn bây giờ đã là Kỳ vương rồi. Nhìn An Tả Gian, hắn đột nhiên cảm thấy, kỳ thật nếu như lúc đầu cứ như vậy cùng với người này chung một chỗ, có lẽ cũng không có gì sai biệt, đến hôm nay, có thể An Tả Gian đã quên mất chính mình rồi, nhưng mà Tiêu Nghệ Kỳ cũng không có ý định làm cho An Tả Gian biết chính mình đã nhận ra hắn, chỉ là cứ an tĩnh như vậy mà nhìn An Tả Gian.

Vén lên vài sợi tóc trên trán của người trong ngực, nói: “Xin lỗi, lúc đầu là ta không đúng, bắt quá, chúng ta đều là nam tử, như vậy lại càng không đúng, không phải sao?” Tiêu Nghệ Kỳ cũng không hề cho rằng chính mình làm như vậy là sai, chỉ là cảm thấy, cứ như vậy đập hư một người nam tử, vốn là lỗi của chính mình, nhưng chính mình đã cự tuyệt hẳn, Tiêu Nghệ Kỳ cũng không hề hối hận.

“Đừng...” An Tả Gian đang ngủ, trong miệng khẽ thì thầm một tiếng.

“Ngủ đi.” Tiêu Nghệ Kỳ cũng đi ngủ, hẳn cũng không hề biết kỳ thật An Tả Gian không có ngủ, An Tả Gian xoay người, đưa lưng về phía Tiêu Nghệ Kỳ.

“Đồ ngốc, là nam tử thì sao, chẳng lẽ ta yêu người như vậy còn chưa có đủ sao?” Trong lòng An Tả Gian thầm mắng Tiêu Nghệ Kỳ. Nước mắt? Hẳn, An Tả Gian, lần đầu tiên chảy nước mắt, vì một người nam nhân, hẳn khóc, hẳn vẫn tưởng rằng chính mình cũng là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, nhưng lại vì một người nam tử khác mà khóc...

Trời đã sáng, qua đêm đó hai người lại khôi phục thân phận chủ tớ, cùng nhau, rồi lại sẽ phát sinh biến hóa gì nữa đây?

An Tả Gian nói cho Tiêu Nghệ Kỳ bước tiếp theo nên làm như thế nào, cũng đã sớm gọi Liễu Nhất Linh đến trong phòng để mật đàm, ba người đều tính toán tốt cho bước tiếp theo. Liễu Nhất Linh là tự nhiên nhận thức An Tả Gian, nàng vốn tưởng rằng An Tả Gian là giúp đỡ chính mình, ai biết được, hẳn lại bởi vì chuyện tình cảm mà bán đứng bọn họ.

“Cứ như vậy mà làm đi, dù sao, chỉ cần Lân nhi chịu nghe ta nói là tốt rồi.” Liễu Nhất Linh lo lắng cho con của mình, nàng sợ, con mình bởi vì Tiêu Nghệ Hàn mà cãi lời chính mình.

“Cái này dễ làm thôi, chỉ cần đến lúc đó, làm cho Hoàng thượng nghe được một ít lời đồn đãi nhảm nhí thì tốt rồi, cam đoan sẽ làm cho Lý công tử đối với Hoàng thượng mất đi tin tưởng.” An Tả Gian chọn mi, hẳn hiểu rất rõ Tiêu Nghệ Hàn.

“Nói như thế nào?” Liễu Nhất Linh dường như đã nhìn thấy chút hy vọng.

“Chỉ cần, truyền ra tin tức Lý công tử cùng Trà Lí Hàn cùng một chỗ, khi tin này vừa đến tai Hoàng Thượng, thì nhất định...” An Tả Gian cười, cái cười này tràn ngập thâm ý, không ai có thể nhìn thấu nội tâm của hắn.

“Có đạo lý, được, đến lúc đó... cái này để nói sau, ta phải đi chuẩn bị một chút hành lý trước.” Liễu nhất Linh đứng dậy đi ra ngoài.

“Như vậy, được không? Người xác định ta có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế?” Tiêu Nghệ Kỳ nhú mày, chung quy cảm giác được cái kế hoạch này có điểm cầu thả.

“Vương gia yên tâm, đến lúc đó, Vương gia nhất định sẽ hiểu rõ.” An Tả Gian cười, hẳn rất thích cười, nhưng mà mỗi lần như vậy đều khiến cho Tiêu Nghệ Kỳ cảm thấy nụ cười của An Tả Gian mang theo chua xót, nhưng Tiêu Nghệ Kỳ cũng không có truy cứu, đến tận cùng cái tươi cười này mang ý tứ gì.

34. Chương 34

“Còn bao nhiêu xa nữa thì đến nơi?” Lâm Linh hỏi An Tả Gian đang ngồi ở phía đối diện.

Chính là An Tả Gian có chút đắm chiêu mà đại ra, dường như là đang suy nghĩ đến cái gì đó, Lâm Linh đẩy đẩy An Tả Gian, nói: “Tả... Tả tiên sinh, người làm sao vậy?”

“Hả? Không... Không có việc gì, Di Phi nói cái gì?” An Tả Gian lập tức phục hồi lại tinh thần, nhìn Lâm Linh, hẳn dường như có lập trường của chính mình, mỗi lần hắn nhìn Lâm Linh, trong mắt giống như là mang theo một chút thương xót, nhưng có lúc lại mang theo hăm dọa, làm cho Lâm Linh cảm thấy có chút bất an.

“Chúng ta... còn bao nhiêu lâu nữa mới đến Trà Quốc?” Lâm Linh đưa tay về, cúi đầu không dám nhìn thẳng, thật là đáng sợ, hẳn sợ hãi cái loại ánh mắt này, ánh mắt khiến cho hẳn không biết đối phương suy nghĩ cái gì, mà ánh mắt của An Tả Gian lại mang theo vài phần âm trầm kinh khủng, đến cùng thì hẳn có kế hoạch gì? ở nơi không thể nhìn thấy khói lửa chiến tranh, hẳn sắm vai nhân vật gì? Không ai biết, chỉ có chính bản thân của hẳn biết được, hẳn lựa chọn, bảo vệ mọi người.

“Đại khái, còn ba hay bốn ngày đường nữa đi.” An Tả Gian nhìn ngoài cửa sổ, cũng đã tới Tuyên Thành rồi, cách kinh đô của Trà Quốc cũng không xa nữa.

Buông rèm, An Tả Gian nhìn Lâm Linh, dùng một loại ánh mắt tò mò mà nhìn hẳn, nói: “Di phi... yêu Hoàng Thượng sao?” An Tả Gian cười.

Lâm Linh bị vấn đề này hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn An Tả Gian, hiện tại nụ cười của người trước mặt cũng không đáng sợ, Lâm Linh cúi đầu, nói: “Yêu sao? Không biết định nghĩa ra sao? Bất quá, mặc dù nói không nên lời nhưng mà ta tin tưởng chính mình cũng như trái tim của mình, ta yêu hẳn.” Lâm Linh cúi đầu càng thấp hơn, không nghĩ để cho An Tả Gian nhìn thấy khuôn mặt đang ửng đỏ của mình.

“Ha, như vậy sao, Hoàng thượng thực hạnh phúc, hẳn sẽ minh bạch tất cả. Tin tưởng ta.” An Tả Gian cười nhìn Lâm Linh, thân phận của hẳn sao? Liên quan đến Tiêu Nghê Hàn, chỉ có chính hẳn là rõ ràng nhất chính mình đang làm những gì...

“Ách? Tả tiên sinh, lời này...” Lâm Linh đã cùng An Tả Gian ở chung vài ngày rồi, cảm thấy được hẳn rất không bình thường, luôn nói những gì khiến cho người ta nghe không hiểu.

“Ách... Ha ha, không có gì, ta cảm thấy được Hoàng Thượng rất hạnh phúc mà thôi, ha ha.” An Tả Gian cười rất miễn cưỡng.

Lâm Linh biết, lần này tuyệt đối không có đơn giản như vậy, hẳn vén rèm lên, nhìn rừng cây ngoài cửa sổ, hẳn biết rõ Liễu Nhất Linh gọi đích danh mình đi cùng, nhất định là có bí mật gì đó không thể cho ai biết.

“Tới rồi sao?” Lâm Linh vén rèm lên, đúng vậy, hiện tại bọn họ đã đi qua trạm kiểm soát, xem ra Trà Quốc cũng không có ý tứ muốn nghênh đón bọn họ.

“Uh, có thể đi.” An Tả Gian cũng thăm dò mà nhìn nhìn.

“Chi...” cửa thành mở ra, Trà Lí Hàn cười ngựa đi ra.

“Đặc sứ của Ngọc Quốc Tiêu Nghê Kỳ khấu kiến Trà Quốc đại vương, đại vương thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế.” Tiêu Nghê Kỳ xuống ngựa, quỳ xuống hành lễ.

Lâm Linh được đỡ xuống ngựa, Trà Lí Hàn cũng nhanh chóng xuống ngựa, khi nhìn thấy Lâm Linh, Trà Lí Hàn hết sức hưng phấn.

Trong trường liêm, Trà Quốc đại vương trang nghiêm mà nói: “Oh, đặc sứ của Ngọc Quốc không cần đa lễ, mau mau đứng lên đi, bốn vương nhận được thông báo cho biết các ngươi hôm nay đến, cho nên đặc biệt nghênh đón, các vị khách quý mau theo bốn vương hồi cung đi.”

“Tuân mệnh, tạ ơn đại vương ban ơn.” Tiêu Nghê Kỳ khấu đầu tạ ơn, Lâm Linh cũng quỳ xuống hành lễ.

Sau khi tới hoàng cung, Lâm Linh được người an bài đi rửa mặt, qua chừng nửa canh giờ, có người đến mời Tiêu Nghê Kỳ đi đại diện nghị sự, Lâm Linh, Liễu Nhất Linh cùng An Tả Gian thì được người an bài dâng trà nước hầu hạ.

“Di Phi từ lúc tiến cung đã bắt đầu mặt ủ mày chau, có thể cho nô tài biết là đã xảy ra chuyện gì rồi không?” An Tả Gian giới về việc quan sát sắc mặt, hẳn phát hiện trên mặt Lâm Linh luôn chau mày.

“Hả, không... Không có gì, ta lo lắng, lần nghị sự này...” Lâm Linh lo lắng Trà Quốc không có ý tốt như vậy, chỉ sợ nếu như Tiêu Nghê Kỳ có chút sơ xuất nào đó, bọn họ chỉ sợ không thể trở về được.

“Oh, không có việc gì đâu, yên tâm đi.” Liễu Nhất Linh vừa nhàn nhả mà ăn điểm tâm vừa nói.

“Ha, An Quốc phu nhân, có thể chắc chắn như vậy sao... Kỳ Vương có thể thuyết phục đại vương sao?” Lâm Linh nhìn Liễu Nhất Linh, hẳn chung quy cảm giác được vị An Quốc Phu Nhân này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

“...” Liễu Nhất Linh đột nhiên không biết nên nói như thế nào, xấu hổ mà cười, nói: “Cái kia... Di Phi không nên lo lắng, ta nghĩ Kỳ Vương hẳn là không có việc gì đi...”

“Uh...” Lâm Linh liếc mắt nhìn Liễu Nhất Linh, cảm thấy được nàng có bí mật gì đó, lần này đến Trà Quốc, Lâm Linh cảm giác được mùi âm mưu rất nặng, nhưng mà hẳn cũng không hề hối hận khi bước chân vào cái âm mưu này.

Tại Điện Dưỡng Tâm, Tiêu Nghệ Hàn nhìn thấy bồ câu đưa tin cho mình, ngay lập tức liền bắt lấy, lấy ra lá thư được buộc vào chân của chim.

Nhìn qua, sau đó, Tiêu Nghệ Hàn ra lệnh cho tiểu thái giám gọi Lưu Huân vào.

“Hoàng... Hoàng thượng... không biết người... cho gọi cận thần vào triều là có chuyện gì?” Lưu Huân có chút run rẩy mà quỳ trên mặt đất, hẳn đời này cũng chưa có từng cãi qua lệnh của Hoàng Đế, lần này lại vì cháu của mình mà muốn tạo phản, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn lại nhịn không được mà run rẩy hai cái.

“Oh, Lưu đại nhân vốn là triều thần lâu năm rồi, Trẫm đây nhớ người cũng đã già, nhìn xem, hiện tại đang là mùa hè mà còn run rẩy như vậy. Trẫm nghĩ lúc trước Tiên Hoàng có cho xây dựng một trang viện, Lưu đại nhân cũng nên đến đó để dưỡng lão được rồi!” Tiêu Nghệ Hàn cười, tiếp tục nói: “Còn binh quyền của Lưu đại nhân, nhân tiện cứ để cho Trẫm tạm giữ đi.”

“Hoàng thượng... Ngài...” Lưu Huân nghĩ muốn phản bác, nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Nghệ Hàn, phảng phất như nói: “Đáng lẽ đã không cho người con đường sống nào, hiện tại cho người một chỗ dưỡng lão đã là cho người mặt mũi rồi.”

“Tuân mệnh... Hoàng thượng, lão thần sáng mai sẽ đem binh phù giao cho Hoàng Thượng...” Lưu Huân mới nói được một nửa đã bị cắt đứt.

“Không cần, Trẫm đã cho người đem hành lý của người đóng gói tốt rồi, cũng đã chuẩn bị xe ngựa tốt lắm, Lưu đại nhân vẫn là sớm nên đi đến trang viện kia dưỡng lão đi, còn có, chuyện Lưu đại nhân từ quan, hy vọng, đại nhân tạm thời không nên nói ra, nếu không, Trẫm, sợ rằng...” Ánh mắt của Tiêu Nghệ Hàn lúc này tựa như dã thú làm cho người ta sợ hãi, lại càng thêm cả người mao cốt tung tóe.

“Tuân mệnh, tuân mệnh, lão thần, oh, không, thảo dân đã biết...” Lưu Huân vừa đi vừa té mà ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Nghệ Hàn đưa mắt nhìn Lưu Huân, tràn đầy tính toán, ánh mắt thâm trầm làm cho kẻ khác không khỏi cảm thấy hàn ý lạnh lẽo, mà nay là buổi tối của mùa hè...

35. Chương 35

“Gọi Lâm Đức Hải tiến vào gặp Trẫm.” Tiêu Nghệ Hàn khép lại tấu chương, ra lệnh cho tiểu thái giám, tiểu thái giám liền lui xuống.

Tiêu Nghệ Hàn lại mở ra tờ giấy nhìn vào, trong miệng thì thào tự nói: “Ha hả, không nghĩ tới, là như thế này.”

“Lão... Lão nô khấu... Khấu kiến Thánh thượng.” Lâm Đức Hải cả đời chưa từng gặp qua hoàng đế cho nên khấn trương đến phát run, ngay cả nói chuyện cũng có chút cà lăm.

“Đứng lên đi.” Tiêu Nghệ Hàn ngồi ở trên long ỷ, nhìn bóng lưng của lão nhân năm ấy, nghĩ tới, Lâm Linh chính là được một người như vậy mang vào cung, cảm thấy được rất kì diệu, không khỏi cười cười.

“Đa tạ.” Lâm Đức Hải vốn là một người rất hiểu thế sự, hẳn biết, ở trước mặt Hoàng Thượng không cần nói gì nhiều, tự nhiên cũng sẽ không có sai lầm. Lâm Linh bị Tiêu Nghệ Hàn nhìn trúng chính mình cũng

không có ngờ tới, nhưng mà Liễu Nhất Linh đã trở về, hẳn cũng biết, một hồi gió tanh mưa máu cũng đã sắp tới.

“Biết Trẫm gọi người đến đây là có chuyện gì không?” Ngự khí của Tiêu Nghệ Hàn cực kỳ thông thả, thanh âm ở trong đại điện vang vọng hồi lâu mới biến mất, trong đại điện trống rỗng, Tiêu Nghệ Hàn vuốt ve chén trà trước mặt, nhìn lão nhân đang không ngừng run rẩy ở phía dưới, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

“Lão nô không biết.” Lâm Đức Hải vốn là một thái giám rất trung thực, ở trước mặt chủ tử cũng không dám giấu diếm bất cứ điều gì.

“Kia, Trẫm hỏi người mấy vấn đề, người phải nói cho thật rõ ràng cũng phải thật chân thực.” Ngự khí của Tiêu Nghệ Hàn rất là ôn nhu, cũng không giống như khẩu khí ra lệnh của một người chủ tử.

“Tuân mệnh, tuân mệnh, lão nô đã biết, sẽ không giấu diếm bất cứ điều gì.” Lâm Đức Hải liên tục gật đầu.

“Lâm Lữ là hài tử của ai? Vì cái gì hắn không có tính thân? Tính thân phòng từ trước đến nay chỉ có một thái giám chịu trách nhiệm mọi việc, lúc 20 năm trước, vì sao lại xảy ra nhiều sai lầm như vậy?” Tiêu Nghệ Hàn mở mắt con ngươi màu đen dưới trời mưa buổi tối mùa hè không ngừng phát ra hàn quang lạnh lẽo, lại phá lệ lãnh khốc. Mặc dù bên ngoài mặt y vẫn là đang tươi cười, khóe miệng cong lên, nhưng lại khiến cho kẻ khác cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

“Nô tài... Nô... Nô tài tội đáng chết vạn lần, Lâm Lữ vốn là hậu duệ của Lý gia, năm đó bị Hoàng Thái hậu đuổi giết, cũng là... hài tử của An Quốc Phu Nhân lúc này, lúc ấy, nô tài chỉ là một thái giám nho nhỏ, thấy đứa nhỏ này thật đáng thương, cho nên mới thu nhận...” Lâm Đức Hải bị dọa mà quỳ trên mặt đất chậm chạp không chịu đứng lên, hai chân không ngừng run rẩy.

“Được rồi, Trẫm muốn trị tội cũng không phải vào lúc này, cái này cũng không phải là lỗi gì lớn, nếu thật sự muốn trị tội, thì Trẫm đã sớm... lúc cùng với Di Phi viên phòng thì đã đem người ra trách phạt rồi, đứng lên đi, Trẫm hỏi người một vấn đề nữa, người phải khai báo thành thật, biết không?” Tiêu Nghệ Hàn lạnh lùng liếc nhìn Lâm Đức Hải một cái.

“Biết.” Lâm Đức Hải chậm rãi đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Nghệ Hàn, chỉ lo gật đầu liên tục.

“Năm đó, có phải hay không người của Lý gia chỉ có một mình An Quốc phu nhân trốn thoát?” Tiêu Nghệ Hàn nghi vấn, nếu lỡ như lại nhiều thêm một cái hậu duệ của Lý gia nữa thì thật phiền phức rồi.

“Ách? Đây... Nô tài cũng không biết, lúc ấy nô tài cứu cũng chỉ có Lâm Lữ... Oh, không phải, vốn là chỉ là một mình Di Phi.” Lâm Đức Hải cúi đầu.

“Biết rồi, người đi xuống đi.” Tiêu Nghệ Hàn phát tay, làm cho Lâm Đức Hải đi xuống.

Tiêu Nghệ Hàn vuốt ve cằm, nhìn tờ giấy trên tay, nói: “Được rồi, Trẫm cảm thấy được trò chơi này cũng khá là thú vị, ha ha.” Khóe miệng cong lên thành một độ cung, nét mặt phẳng phất như đã dự liệu được mọi việc.

“Loảng xoảng ...” chén trà rơi vỡ trên mặt đất.

“Các người... Làm gì?” Hai tay Lâm Lữ bị người giữ chặt, sau đó bị trói ở sau lưng, nhìn thân ảnh của Trà Lí Hàn, Lâm Lữ nghi hoặc mà nhìn hắn, nói: “Vương tử, người làm cái gì vậy?”

“Di phi, xin lỗi, đây là lệnh của phụ vương ta, ta... không thể làm khác được.” Trà Lí Hàn đem sợi dây đang trói tay của Lâm Lữ nơi lỏng một chút, sợ làm bị thương Lâm Lữ.

Liễu Nhất Linh nghênh ngang từ bên ngoài cửa đi vào, cho Trà Lí Hàn một ánh mắt, Trà Lí Hàn mang theo cấm quân rời khỏi phòng.

“An Quốc... Phu nhân? Người như thế nào lại...” Lâm Lữ không biết chính mình nên nói cái gì, đều là người cùng một nước, chính mình lại bị trói thành như vậy, mà Liễu Nhất Linh lại bình yên vô sự.

“Phải gọi là “mẫu thân””. Liễu Nhất Linh nghiêm khắc mà nhìn Lâm Lĩnh, sau đó ngồi xuống nhấc chén trà, uống một ngụm, nói: “Ta là mẫu thân của ngươi.” Từng chút mà nói ra từng chữ một, không hề hoang mang lại nhìn đến ánh mắt của Lâm Lĩnh.

“Cái... Cái gì? Mẫu thân?” Lâm Lĩnh có chút mơ hồ, nhiều năm như vậy cũng không có mẫu thân, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một mẫu thân?

“Đúng vậy, ta là mẫu thân của ngươi, bây giờ để ta nói cho ngươi biết, trên người của ngươi có bao nhiêu thù hận, ngươi phải vì tổ tiên của mình, vì phụ thân của mình mà giết chết Tiêu Nghị Hàn.” Liễu Nhất Linh nhìn Lâm Lĩnh, nói: “Ngươi có biết thảm án diệt mô của Lý gia 20 năm về trước không?”

“Ách, có nghe nói qua, cùng ta...” Lâm Lĩnh muốn hỏi Liễu Nhất Linh thảm án này cùng mình thì có cái quan hệ gì.

Liễu Nhất Linh cắt đứt lời nói của Lâm Lĩnh: “Đương nhiên cùng ngươi có quan hệ, lúc đầu, nếu không phải lúc đầu bà Hoàng Thái Hậu kia không ra lệnh hạ sát cả nhà chúng ta thì có lẽ hôm nay ngươi đã được làm hoàng đế rồi. Ngươi có hiểu rõ không, Lâm Lĩnh?”

“Không rõ! Vì cái gì lại là ta? Ta căn bản không rõ, các ngươi thông đồng tốt với nhau? Làm cho ta rơi vào cái bẫy này? Các ngươi có mục đích gì?” Lâm Lĩnh gào thét, đã có chút lực bất tòng tâm.

“Ha ha, ngươi sau này sẽ biết rõ thôi, tóm lại, ta là nương ngươi, tất cả chuyện này đều là thật! Ngươi phải nghe lời ta, ta sẽ không hại ngươi, còn có, tên của ngươi vốn là Lý Lân! Không phải Lâm Lĩnh, sắc trời hôm nay đã không còn sớm, ta cũng mệt mỏi rồi, ngày mai lại cùng ngươi giải thích, Trà Lí Hàn điện hạ sẽ chiêu cố ngươi thật tốt.” Liễu nhất Linh đi ra ngoài, nàng hiện tại đã mất đi lý trí rồi sao? Đối đãi tàn nhẫn với chính đứa con của mình như thế, đây vốn là quá yêu đi, nàng quá yêu phu quân của mình, cho nên ngay cả con của mình, cũng chỉ trở thành công cụ giúp báo thù cho phu quân, thật đáng buồn. Không ai biết tâm tình giờ phút này của nàng, chỉ có nàng biết, gả cho một người mình yêu mến, nhưng lại vì hắn mà gánh chịu cừu hận nặng nề, nàng đem chuyện báo thù cho người yêu làm lý do sống, cũng bị điều này che mắt chính mình...

“Chi ...” Cánh cửa mở ra, Trà Lí Hàn đi đến, hắn không biết nên nói với Lâm Lĩnh cái gì, chỉ là, nói một câu: “Ngươi đừng hỏi ta điều gì cả, tóm lại, ta cũng không tán thành bọn họ làm như vậy, mặc dù, bọn họ lấy ngươi làm điều kiện...” Trà Lí Hàn cúi đầu, mặt có chút phấp phỏng.

“Ta? Làm điều kiện gì?” Lâm Lĩnh khó hiểu.

“Ta... Quên đi, ta sẽ cứu ngươi, bất quá, chờ ta nghĩ biện pháp đã, bọn họ buộc ta xuất binh... thôi, hôm nay cũng quá muộn rồi, sáng mai ta sẽ giải thích.” Trà Lí Hàn nhìn Lâm Lĩnh, nói: “Trời ngươi lại là bởi vì bọn họ sợ ngươi đào tẩu, bây giờ tình huống rất nguy cấp, tóm lại, ngươi sẽ hiểu rõ...” Trà Lí Hàn nói xong liền vội vã rời đi.

36. Chương 36

“Chi...” cánh cửa mở ra, Trà Lí Hàn để cho thủ hạ bên người đứng ở bên ngoài cửa hầu, một mình tiến vào trong gặp Lâm Lĩnh.

Lâm Lĩnh an tường mà ngủ ở trên giường, duy nhất có điểm không được tự nhiên đó chính là hai tay bị buộc ở sau lưng.

“Ngươi đã đến rồi?” Lâm Lĩnh khó khăn mà ngồi xuống, nhìn Trà Lí Hàn, ánh mắt rất lạnh lẽo, hắn không phủ nhận, ban đầu Lâm Lĩnh đối với Trà Lí Hàn còn có chút kính trọng, nhưng mà bây giờ, hắn cảm thấy được hết thảy nơi này không có gì có thể tin tưởng.

“Ăn cơm đi, vừa ăn, ta và ngươi chậm rãi nói rõ chân tướng mọi chuyện, ăn trước đi.” Trà Lí Hàn tháo bỏ sợi dây trên tay Lâm Lĩnh, đem điểm tâm đưa đến trước mặt hắn.

Lâm Linh cũng không phòng bị, cứ như vậy mà ăn, nói: “Người không sợ ta đào tẩu?”

“Người không sợ ta hạ độc, vậy tại sao ta lại sợ người đào tẩu?” Trà Lí Hàn cười, nụ cười có chút xấu hổ, hắn cũng không hề che dấu sự yêu thích của chính mình đối với Lâm Linh.

“Ta không sợ, ta mới không sợ, chết thì chết, dù sao chỉ là một cái mạng nhỏ! Nói cho người biết, ta hiện tại đã bị thất sủng rồi, các người muốn giết muốn chém thì cứ tùy tiện đi.” Lâm Linh vừa nói vừa ăn điểm tâm do Trà Lí Hàn mang đến, một bộ dạng bất cần không quản, hắn là đang giả bộ, giả bộ một bộ dáng như không có chuyện gì, chính là không muốn cho người của Trà Quốc đắc ý.

“Cái gì? Thất... Sủng? Như thế nào lại... Hoàng thượng không phải rất thích người sao?” Trà Lí Hàn quan tâm, lo lắng, hắn sợ cái gì? Không phải sợ chính mình bắt sai người, mà là sợ Lâm Linh đã bị thương tổn.

“Đúng vậy, trước kia vốn là như vậy, sau lại không thích rồi, không thể sao? Hoàng đế hậu cung ba nghìn, ta cũng chỉ là một... Ách... Thái giám! Không thích cũng là chuyện bình thường mà thôi.” Lâm Linh dường như không sao cả mà nói, kỳ thật, lòng hắn lúc này đang không ngừng rỉ máu, chỉ là hắn không muốn để cho người khác biết, hắn biết, trước lúc chính mình ra khỏi cung thì Tiêu Nghị Hàn cũng chưa có tha thứ qua cho chính mình, hắn lại càng rõ ràng, nếu trở về, sẽ thật sự mất đi mọi thứ, nhưng mà hắn nghĩ muốn trở về, làm cho y mất đi cái cảm giác không an toàn kia, cho dù hắn vĩnh viễn mất đi tất cả...

“Người... Quên đi, chuyện của các người không có quan hệ đến ta, ta còn muốn nói cho người biết là có chuyện xảy ra.” Trà Lí Hàn cũng không muốn nói nhiều lắm, hắn sợ bản thân sẽ yêu người trước mặt, hắn ức chế lòng hiếu kỳ của chính mình.

“Ách? Xảy ra chuyện gì?” Lâm Linh muốn biết, bản thân tại sao lại bị trói, tại sao đột nhiên Liễu Nhất Linh nói cho chính mình biết cái gì là hậu duệ của Lý gia, hắn muốn biết hết thấy.

“Ta đây nói cho người, ta cũng không phải biết rõ ràng, là phụ vương nói cho ta biết, người là hậu duệ của Lý gia, tóm lại, chuyện chính là phụ thân người bị hoàng thái hậu của đương kim Hoàng thượng của Ngọc quốc phái người ám sát, mà người vốn là một đứa trẻ mồ côi, nghe nói, An Quốc phụ nhân dựa vào một miếng ngọc bội mới nhận lại được người, cụ thể của chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết tình thế lúc này chính là nường của người muốn cho người làm hoàng đế, mà Kỳ Vương cũng muốn làm hoàng đế cho nên mới phối hợp với nường của người, mà nường người lại cùng với An Vương, oh, được rồi, An Vương cũng muốn làm hoàng đế, tóm lại, nường người, Kỳ Vương, còn có cha của ta cũng là vì cái ngôi vị Hoàng đế của Ngọc Quốc kia cho nên mới cùng nhau liên thủ.” Trà Lí Hàn nói có chút mơ hồ, làm cho Lâm Linh có điểm không rõ ràng lắm tình huống hiện tại.

Lâm Linh gờ tay ý bảo ngừng lại, hỏi: “Chờ một chút, người nói... nường ta muốn cho ta làm hoàng đế?”

“Đúng vậy.” Trà Lí Hàn gật đầu.

“Người trước chờ một chút, để cho ta suy nghĩ một lát, ta từ nãy đến giờ để ý lời người nói, người nghe một chút có phải hay không là ý tứ này?” Lâm Linh vuốt ve cằm, tự hỏi.

“Được, người nói.” Trà Lí Hàn ngồi, Trà Lí Hàn vốn là một người rất đơn thuần, nhưng cũng rất khôn khéo, hắn rõ ràng tình thế hiện tại cũng không phải đơn giản như bốn người kia đã nghĩ, bằng việc bọn họ, có thể nào cùng một đất nước cường đại như Ngọc Quốc tranh chấp?

“Ý của người là... An Vương kỳ thật cũng đã sớm thông đồng... Ách, với nường ta, chính là, An Vương thông đồng với nường ta cùng cha người cùng nhau tấn công Ngọc Quốc, nói cách khác, An Vương vốn là lợi dụng nường ta cùng cha người để lấy danh nghĩa của ta đi đánh Ngọc quốc, mà hắn lại không đếm xỉa đến, chính là ở phía sau, nói đúng hơn là, Kỳ Vương nói hắn muốn tới trợ giúp An Vương, thực ra chính là trợ giúp ba người bọn họ, lấy Lưu Huân làm tiền đánh cược, có phải hay không là ý này?” Lâm Linh rất thông minh, hắn nghe quan hệ của bọn họ liền hiểu được ý tứ bên trong đó.

“Ha hã, người đoán không sai, An Vương vốn là người xảo hoạt nhất, cơ hồ việc này hắn đều không có đếm xỉa đến, nhưng lại trốn ở Thánh Đô, tùy thời cũng có thể giết Tiêu Nghị Hàn, ha hã, xem ra hắn mới là cao thủ chân chính đi?” Trà Lí Hàn cười, nhưng mà nụ cười lúc này có chút miễn cưỡng, cho tới bây giờ, trong lòng hắn căn bản không hề tán thành phụ thân làm như vậy.

“Ha hã, nhưng mà ta cảm thấy được, hã căn bản sẽ không thành công, người căn bản không đáp ứng phụ thân ngươi, cần gì phải nói này kia, binh quyền ở trong tay ngươi, ngươi không đáp ứng, ai có thể điều động binh lực của Trà Quốc?” Lâm Linh cười, ngoài miệng cong thành một độ cong rất tự tin, hã tin tưởng Trà Lí Hàn so với phụ thân hã hiểu rõ tình thế hơn.

“Ha hã, ngươi rất thông minh, hơn nữa đối với người yêu của ngươi cũng rất tự tin, chính xác, ta không đồng ý, đến lúc đó ngươi cũng sẽ không bị thương, ta nghĩ người yêu của ngươi cũng đã biết rõ hết thấy tất cả, là do bọn họ bịa đặt.” Trà Lí Hàn cười, một loại tươi cười không nói nên lời.

“Bịa đặt? Bịa đặt cái gì?” Tâm Lâm Linh đột nhiên ngừng đập một chút, hã cảm giác được chuyện bịa đặt này khẳng định là có liên quan đến mình.

“Bịa đặt... Nói ngươi cùng ta có chuyện vô si.” Trà Lí Hàn cười gượng hai tiếng rồi nói: “Là nương ngươi để cho bọn họ truyền ra, để cho người yêu của ngươi tại Thánh Đô cũng nghe được.”

“Cái gì? Các ngươi...” Lâm Linh biết rõ tính cách của Tiêu Nghệ Hàn, nếu như y nghe được lời đồn đại này không biết là sẽ tức giận thành cái dạng gì rồi.

“Ha hã, yên tâm, người yêu của ngươi vốn là một minh quân, hã sẽ hiểu rõ mọi chuyện, được rồi, ta cũng nên đi, ngươi nên tin tưởng vào người yêu của mình.” Trà Lí Hàn đem tay Lâm Linh trối lại, sau đó cầm lấy đĩa điểm tâm mà đi ra ngoài.

Mà Tiêu Nghệ Hàn khi nghe những lời đồn đãi kia thì lại rất trấn tĩnh, đây là bịa đặt, hã còn biết rõ nhất cử nhất động hiện tại của bọn họ...

37. Chương 37

“Trà Lí Hàn! Ngươi có ý gì?” Tiêu Nghệ Kỳ từ trên ghế nhảy dựng lên, rống lớn một tiếng.

“Cái gì có ý tứ gì? Kỳ Vương cần gì kích động như vậy chứ?” Trà Lí Hàn trấn định mà nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Nghệ Kỳ động tác tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn.

Chính là sắc mặt của Tiêu Nghệ Kỳ càng ngày càng đen, quát: “Tại sao không chịu xuất binh? Phụ vương của ngươi đã đáp ứng chúng ta rồi kia mà!”

“Vương gia, lời này...” Trà Lí Hàn nhìn Tiêu Nghệ Kỳ sắc mặt ảm đạm, nói: “Vậy xin mời Vương gia đi hỏi mượn binh lực của phụ vương ta đi.”

“Ngươi... Ngươi...” Tiêu Nghệ Kỳ tức giận vô cùng, mắt cũng trợn trắng lên.

“Ta cái gì?” Trà Lí Hàn cười, cười đến trấn định, không hề mất bình tĩnh, nhưng lại cảm giác được chỉ là lớp nguy trang bên ngoài.

“Được! Ta đi tìm phụ vương của ngươi!” Tiêu Nghệ Kỳ dè xuống cơn tức giận của chính mình đẩy cửa đi ra ngoài.

Vân Hinh bưng trà đi ra, nhìn Trà Lí Hàn, nói: “Được rồi, vương tử không cần giả bộ nữa, giả bộ như vậy, Vân Hinh cảm thấy được ngươi thật đáng sợ đó!” Vân Hinh đem trà đặt ở trước mặt Trà Lí Hàn, cười, cười đến ngọt ngào, cũng rất đẹp.

Trà Lí Hàn lập tức cười to, nói: “Ta cũng không muốn như vậy, Lâm Linh nói rất đúng, tính tình của tên Tiêu Nghệ Kỳ này rất nóng nảy chỉ cần kích một chút liền làm sai sự tình, ha ha, quả nhiên.”

“Đương nhiên rồi, kỳ thật Lâm Linh rất thông minh.” Vân Hinh giả bộ như một lão nhân gia đang nói chuyện, còn vuốt ve cằm của chính mình, bộ dáng thực sự giống như một lão nhân.

“Uh, được rồi, đưa cái hộp kia ra đây, xem thử trong hai túi tiền kia Lâm Linh viết cái gì.” Trà Lí Hàn nói với Vân Hinh. Cuộc sống vợ chồng của bọn họ rất hòa hợp, cơ hồ mọi người đều cho rằng bọn họ vốn rất

là hạnh phúc, chính xác, Trà Lí Hàn cũng hiểu được chính mình lấy được Vân Hinh là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Nàng cũng không hiểu chuyện, cũng không hề yếu ớt, nàng không thành thực, nếu không phải nói rằng nàng không có não. Nàng cũng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng lại chưa bao giờ bởi vì những chuyện vụn vặt mà cùng Trà Lí Hàn đối chọi đến ngời chết ta sống. Nàng vốn là một thê tử tốt, Trà Lí Hàn cảm giác được đây chính là một điều hạnh phúc, mặc dù Trà Lí Hàn biết chính mình cũng thích Lâm Linh, nhưng mà hẳn cảm giác được, Vân Hinh lại là một người bầu bạn bên cạnh rất tốt.

“Được.” Vân Hinh đi vào nội các.

Lúc Lâm Linh bị trói đến ngày thứ ba, Trà Lí Hàn lại đi nhìn hẳn một lúc, Lâm Linh đưa cho Trà Lí Hàn một cái hộp, bên trong chỉ có hai túi tiền, Lâm Linh nói, Trà Lí Hàn cứ dựa theo những gì bên trong mà làm.

Túi tiền thứ nhất, Lâm Linh viết:

Mấy ngày nay, Tiêu Nghiê Kỳ nhất định tới tìm người yêu cầu hợp tác, nếu người không đáp ứng, hẳn nhất định sẽ đi tìm phụ vương người, xin vương tử không cần phải đáp ứng!

Túi tiền thứ hai...

Vân Hinh mở ra túi tiền thứ hai, từ bên trong lấy ra một tờ giấy.

Trên giấy viết:

Đi tìm An Tả Gian.

Chỉ có năm chữ này, Trà Lí Hàn không hiểu rõ lắm, nhưng mà vẫn cứ làm theo.

“Cốc... cốc...” Trà Lí Hàn gõ cửa phòng An Tả Gian.

“Vào đi.” An Tả Gian thảnh thơi mà ngồi ở trên ghế, nhìn Trà Lí Hàn bước vào cửa, cũng không có hành lễ, nói: “Ta biết hôm nay vương tử sẽ đến, cho nên đặc biệt ở chỗ này chờ.” An Tả Gian chọn mi.

“Oh? Người làm sao mà biết được?” Trà Lí Hàn khiêu khích mà nhìn An Tả Gian, trong lòng lại không hiểu được vì sao Lâm Linh bảo mình phải đến đây tìm hẳn.

Trà Lí Hàn ngồi xuống, hẳn cũng không để ý đến chuyện An Tả Gian vô lễ.

“Là Di Phi cho người tới.” An Tả Gian trấn định mà uống trà.

“Người như thế nào cái gì đều biết?” Trà Lí Hàn bắt đầu bối rối tay chân, An Tả Gian này không khỏi có điểm khủng bố đi?

“Ha hã, bởi vì, trên đường đến đây Di Phi đã đoán được thân phận của ta rồi, cái này ta cũng hiểu được, ha hã, Di Phi quả nhiên lợi hại, công phu quan sát sắc mặt rất tốt.” An Tả Gian chọn mi, tiếp tục nói: “Được rồi, mọi người đều nói thẳng đi, không cần vòng vo nữa, ta là người do Hoàng Thượng phái tới, căn bản không phải là thủ hạ của Kỳ Vương, nhưng mà ta lại là trưởng tử của An Vương, bất quá, ta làm như vậy cũng là muốn thay cha ta chuộc tội, được rồi, ta đã nói rõ thân phận của mình cho người biết, vương tử còn nghi vấn gì nữa hay không?”

“Không... Đã không có.” Trà Lí Hàn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, cảm thấy hai người này như thế nào đều giống nhau, một người tại nơi thâm cung nội viện chưa từng rời khỏi cung, từ một thái giám biến thành phi tử, nhưng lại có thể không thay đổi sắc mặt mà nhìn ra được nội tâm của những người xung quanh, nhìn ra họ sắm vai gì. Một người còn lại là thê tử trong phủ Vương gia, đồng dạng cũng chưa từng ra khỏi đại môn, nhưng lại có thể đoán ra suy nghĩ của mọi người, trong lòng Trà Lí Hàn thầm than chính mình thật tâm thường, nhưng rất nhanh lại từ trong đồng suy nghĩ của mình mà tỉnh táo lại, nói: “Vây... thê tử có ý gì?”

“Cùng người đi tìm kì vương, sau đó đến gặp phụ vương của người” An Tả Gian nói ra câu này.

“Cái gì? Ý gì?” Trà Lí Hàn bị những lời nói này làm cho hồ đồ rồi.

“Vương tử đi theo ta là được, tóm lại, ta nghĩ, trận chiến tranh này nhất định là cha của ta thua.” An Tả Gian mỉm cười, không biết đây là thay phụ thân thở dài mà tươi cười, hay là cao hứng mà tươi cười, làm cho Trà Lí Hàn mao cốt tung tung nhiên.

“Được rồi.” Trà Lí Hàn đáp ứng.

38. Chương 38

“Lão thần khấu kiến Hoàng thượng.” An Vương quỳ trên mặt đất, khấu đầu.

“Đứng lên đi.” Tiêu Nghệ Hàn liếc An Vương một cái, cũng không lên tiếng.

“Không biết Hoàng thượng đêm khuya gọi lão thần đến vì có chuyện gì?” An Vương không dám nâng mắt nhìn thẳng Tiêu Nghệ Hàn, sợ ánh mắt của chính mình bán đứng chính mình.

“Không có gì, chính là... An Vương, ta nghĩ... Ha hã, ngài cũng đã là một lão nhân gia, có phải hay không cũng nên tu thân dưỡng tính rồi, Trẫm đây đã thay ngài an bài một chỗ ở rất tốt, đương nhiên, nếu như An Vương vẫn hy vọng vì quốc gia mà phò trợ, Trẫm cũng sẽ không ngăn cản An Vương.” Tiêu Nghệ Hàn cười, dường như đã biết lại như không biết chút gì.

“Hoàng thượng, lời này của ngài là muốn cho lão thần cáo lão hồi hương sao? Nếu ngài xem lão thần như một cái đinh trong mắt, lão thần cũng tự mình biết được! Lão thần nghe ngài nói như vậy còn không hiểu được sao? Cần gì phải làm bộ làm tịch như thế!” An Vương cựa gãi lên mặt, hẳn tưởng rằng Tiêu Nghệ Hàn vốn là cái loại quan tâm đến mặt mũi vừa lại lo nghĩ đến những chuyện sống chết của hoàng đế, hẳn tưởng rằng Tiêu Nghệ Hàn sợ những lời đồn đãi phỉ báng, sợ người khác nói hắn là hôn quân đem nhóm lão thần tử mà chém. Nhưng mà Tiêu Nghệ Hàn căn bản không sợ, hắn chưa bao giờ sợ những lời đồn đãi này, nếu sợ, hắn đã không cùng một chỗ với Lâm Linh rồi.

“Được, vậy An Vương hiện tại cứ ở trong Vương phủ chờ đợi đi, Trẫm sẽ phái người tới đón An Vương đi.” Tiêu Nghệ Hàn uống trà, liếc mắt nhìn về mặt kính ngọc của An Vương, nói: “Còn có, thỉnh An Vương có thể làm gương tốt, quân thần chỉ lễ nhiều năm như vậy hiện tại sao lại để đi đâu hết? Làm bộ làm tịch? Đây là lời người có thể nói sao? Trẫm kính trọng người là lão thần, trẫm không nói gì, Trẫm cũng biết rõ những bàn tính trong lòng của người, được rồi, đi xuống đi, mấy ngày này, tốt nhất đừng để cho Trẫm nghe được người có động tĩnh gì!” Tiêu Nghệ Hàn đi ra khỏi đại điện.

An Vương quỳ trên mặt đất, trong lòng hắn vẫn không có nản chí, hắn cảm giác được, còn có thời gian, bây giờ không phải hoàn toàn bị phá hủy.

“Vương nhi, ý của người là cái gì?” Trà Vương nhìn Trà Lí Hàn, ba người đứng phía dưới, Kỳ Vương, Trà Lí Hàn, An Tả Gian.

“Phụ vương, người còn không rõ sao? Lưu Huân bị Hoàng thượng cắt đi quan hàm rồi, mà An Vương hiện tại cũng đã cáo lão hồi hương rồi, hết thảy cũng không có khả năng nữa, nếu khai chiến chỉ có chúng ta bất lợi mà thôi.” Trà Lí Hàn khuyên nhủ Trà Vương không nên manh động.

“Người nói vậy! Cừu cừu không có khả năng bị cách chức!” Tiêu Nghệ Kỳ không thể tin được chuyện này là thực.

“Vương gia, vương tử nói không sai, chính xác đã bị cách chức rồi, tin tức này vốn là thiên chân vạn xác.” An Tả Gian trấn định trả lời, phảng phất giống như chính mình vốn là một người thờ ơ lạnh nhạt.

“Dù sao, cho dù có cách chức, chúng ta cũng không thể thối lui nữa rồi, Hoàng đế không có khả năng tha cho chúng ta, một khi đã như vậy, tốt hơn hết là khai chiến, hợp lại cá chết lưới rách, đồng quy vu tận thật là tốt!” Tiêu Nghệ Kỳ không muốn chết, chính xác, hắn cũng không nghĩ sẽ trở về, hắn sợ, hắn sợ hãi khi nhìn thấy Tiêu Nghệ Hàn, hắn chưa từng sợ hãi qua như thế. Ngay lúc này, hắn mới phát hiện, trên người Tiêu Nghệ Hàn có một loại khí phách mà chính mình không có, đó chính là gặp nguy không loạn, còn có

thể đưa ra phương thức xử lý, lúc này hắn mới biết được chính mình lúc trước vì sao không được lập làm thái tử.

“Vương gia đây là làm gì? Chỉ cần hướng Hoàng Thượng cầu tình liền được thôi, vì sao phải như thế?” An Tả Gian vốn là thay những người thân của mình mà cầu tình, nhận tội, hắn yêu Tiêu Nghệ Kỳ, hắn cũng yêu phụ thân cùng tỷ tỷ của mình, hắn muốn dùng bản thân của mình vị bọn họ mà chuộc tội.

“Không có khả năng! Hắn không có khả năng tha thứ cho ta, đại vương, hay là xuất binh đi!” Tiêu Nghệ Kỳ xúi dục Trà Vương.

Trà Vương nhú mày, nói: “Chuyện này, ta cần cân nhắc vài ngày nữa, như vậy đi, ba ngày sau sẽ cho các vị câu trả lời thuyết phục.”

“Được.” Tiêu Nghệ Kỳ nói xong liền xoay người rời đi.

Ba ngày, bọn họ đã chờ ba ngày, Liễu Nhất Linh cảm giác được ba ngày này dài đằng đẳng giống như ba năm, tâm địa muốn báo thù làm cho trong lòng nàng một khắc cũng không thể an tĩnh.

Liễu Linh Hân thể nhưng lại không thể tin được tỷ tỷ của chính mình sẽ tạo phản, nàng mỗi ngày đều ở trong cung, trong miếu phật mà cầu kinh.

Nàng vì bọn họ là người một nhà, vì tất cả mọi người mà cầu khẩn.

Còn An Thái lúc này giống như sụp đổ, tâm tình giờ phút này của nàng vô cùng phức tạp.

Đệ đệ của chính mình cũng nằm trong loạn đảng, mà chính phụ thân của mình là người đứng sau chủ mưu.

Nàng là một nữ tử, ở tại hậu cung lạnh lẽo này, nàng cứ như vậy một ngày, một ngày trải qua cuộc sống buồn tẻ, người bên ngoài đều hâm mộ địa vị xa hoa cùng cuộc sống này, nàng cũng không hề vui sướng.

Tiêu Nghệ Hàn chuẩn bị tự mình đi Trà quốc.

Hắn biết, đã không có khả năng khai chiến nữa rồi, nhưng mà Lâm Linh chính là nguyên nhân khiến hắn thủy chung không thể bỏ xuống được.

Dù là, từ nay về sau không thể cùng Lâm Linh quay trở lại Thánh Đô, y cũng nguyện ý.

“Hoàng thượng, ngài thật sự muốn...” Trương công công mặt ủ mày chau, phảng phất đau lòng vì Tiêu Nghệ Hàn, y cực kỳ giống với Tiêu Lăng Quân năm đó, vì người yêu, có thể vứt bỏ hết thấy.

“Đương nhiên, ta không thể mất đi Lâm Linh, không thể, vĩnh viễn không thể, coi như là hy sinh ngôi vị hoàng đế cũng có thể, nếu như ta vì vậy mà không thể trở về, thì hãy để cho Vân Vương làm Hoàng Thượng đi, vì Lâm Linh, ta phải đi!” Tiêu Nghệ Hàn không chút do dự, cũng không hề có chút chần chừ.

“Hoàng huynh, người...” Tiêu Nghệ Uẩn ở bên ngoài đại điện nghe thấy Tiêu Nghệ Hàn nói, hắn hoàn toàn thất bại rồi, hắn vĩnh viễn không chiếm được trái tim Lâm Linh, càng vĩnh viễn không cách nào giống như Tiêu Nghệ Hàn như vậy, có thể vứt bỏ hết thấy đuổi theo tình yêu của chính mình.

“Nghệ Uẩn, ta biết, trước kia chính mình không dám đối mặt với hết thấy mọi chuyện, bây giờ, mất đi mới biết quý trọng. Ta có thể mất đi tất cả, kể cả giang sơn, cũng không có thể mất đi hắn, người có thể, nếu như ta không trở về, di chiếu ta cũng đã lập xong, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.” Tiêu Nghệ Hàn giống như không nghĩ sẽ trở về, ánh mắt của y, giống như đang chờ mong một loại cuộc sống bình thường khác.

“Được rồi, người đi đi, nhớ kỹ, đem Lâm Linh mang về, còn có chính ngươi, hoàng huynh, ta... Vĩnh viễn sẽ không đoạt ngôi vị hoàng đế.” Tiêu Nghệ Uẩn cười, giống như hắn đã bỏ quên hết thấy.

“Được...”

Như thế, Tiêu Nghệ Hàn mang theo một nhóm cấm quân mà rời đi.

Cùng nhau, đi Trà Quốc...

39. Chương 39

Tiêu Nghệ Hàn tới Trà Quốc, hết thấy đều giải quyết dễ dàng, Tiêu Nghệ Kỳ cùng Trà Vương đều cầu xin tha thứ.

Mà An Tả Gian cùng Tiêu Nghệ Hàn dường như là có một tầng quan hệ khác, hết thấy đều bình ổn, Liễu Nhất Linh cũng không có nói nhiều, nàng biết, hết thấy cũng đã xong hết rồi. Nàng được tha tội, mà bởi vì nàng là nương của Lâm Linh, cho nên Tiêu Nghệ Hàn mới cố tình không biết ý đồ của nàng, nói nàng cũng bị giam lỏng, cứ như vậy, Liễu Nhất Linh từ một người chủ mưu biến thành người bị hại.

“Chi...” An Tả Gian đóng cửa lại.

Chọn mi, ngồi ở trên ghế, ăn điểm tâm ở trên bàn, nhìn mặt Tiêu Nghệ Hàn mang theo ba phần mỉm cười, nói: “Được rồi, Nghệ Hàn huynh, chuyện của ngươi, ta giúp đỡ không ít đi? Ngươi đối với tỷ của ta lãnh đạm, ta cũng không quản, đó là bởi vì nàng tâm khí cao ngạo, ngươi trừng phạt cha ta, ta cũng không quản, đó là bởi vì hấn gieo gió gặt bão, còn ta đây được thưởng gì đây?” An Tả Gian cười, nói chuyện hoàn toàn không có bình thường lại mang theo cảm giác có chút thâm ý.

“A, ngươi thật là ích kỷ đến đáng sợ, được rồi, ta biết ngươi thích cái tên tiểu hồn đản Nghệ Kỳ, ngươi yêu như thế nào thì tùy tiện ngươi, ta cũng đã tước đi vương vị của hấn rồi, hấn bây giờ chỉ là một bình dân, lấy thân phận bây giờ của ngươi, có thể đem hấn.... chuyện này, chính ngươi lo đi.” Tiêu Nghệ Hàn cười.

An Tả Gian cùng Tiêu Nghệ Kỳ chính là có liên quan đến nhau, từ trước đến nay, hấn vẫn luôn giúp đỡ bên người Tiêu Nghệ Hàn.

“Nhưng mà... Hấn bây giờ cũng không để ý đến ta rồi.” An Tả Gian liếc mắt nhìn Tiêu Nghệ Hàn, dường như là đang ám chỉ cái gì đó.

Tiêu Nghệ Hàn uống trà, không có nhìn thấy ánh mắt cầu trợ giúp của An Tả Gian, vừa đặt chén trà xuống, liền nhìn thấy ánh mắt cầu trợ giúp của An Tả Gian, đột nhiên bị hù dọa không ít, nói: “Hấn không để ý tới ngươi, nhìn ta làm gì chứ? Ta cũng không phải nguyệt lão, ta nói một câu, hấn liền theo ngươi?”

“Ai nha, Nghệ Hàn huynh, nể tình tiểu đệ đã làm gian tế giúp ngươi nhiều năm như vậy, ngươi giúp ta một lần đi.” Trong lúc đó An Tả Gian không hề có chút quan tâm chi lễ nào đối với Tiêu Nghệ Hàn.

“Ngươi...” Tiêu Nghệ Hàn bất đắc dĩ mà nhìn An Tả Gian, nói: “Nói! Giúp như thế nào, có nam nhân nào giống như hồ đĩnh như ngươi không, ta thấy chỉ có Tam đệ mới gặp phải đi.” Tiêu Nghệ Hàn nhíu mày, lại gặp phải một nhân vật phiền toái.

“Ta sẽ không làm gì có hại cho Nghệ Hàn huynh, huynh cùng Lâm Linh không phải muốn... Ẩn cư núi rừng sao? Nếu như thành công, như vậy... Ta sẽ giúp các ngươi...” An Tả Gian chọn mi, trao đổi một cái điều kiện hết sức mê người với Tiêu Nghệ Hàn.

“Oh?” Tiêu Nghệ Hàn nhìn An Tả Gian, nói: “Tiểu tử ngươi, một bụng gian xảo, ta thấy Tam đệ sau này có thể thừa nhận hay không, nói đi.”

Bọn họ trong lúc đó giống như không có bất cứ cái gì ngăn cách, An Tả Gian lại càng không vì chuyện Tiêu Nghệ Hàn lãnh đạm đối đãi với chính tỷ tỷ của mình mà căm hận y, càng không có vì chuyện của chính phụ thân mình mà trách cứ Tiêu Nghệ Hàn, từ nhỏ hấn cùng Tiêu Nghệ Hàn chính là chân tình, hấn chưa từng hối hận vì đã lựa chọn như ngày hôm nay, cho dù, toàn bộ thế giới có cho rằng hấn chính là vì lợi ích của bản thân mình mà làm như thế, nhưng mà hấn biết nếu hấn không làm như vậy, thì hôm nay An Vương đã ở trên đoạn đầu đài rồi.

“Ngươi giả trang thành người yêu của ta.” An Tả Gian vừa ăn điểm tâm vừa nói, dường như không có chút do dự.

Tiêu Nghệ Hàn ngây ngẩn cả người, nhìn An Tả Gian, nói: “Cái, cái gì? Ta giả trang... Đây... Tính làm gì?” Tiêu Nghệ Hàn không rõ trong lòng An Tả Gian rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Dù sao cũng chỉ là giả trang cũng sẽ không có chết, ai nha, ta có biện pháp của mình, chúng ta chỉ là diễn trò, chỉ cần người nói với Lâm Linh một tiếng là được, là có thể thôi.” An Tả Gian nói xong, dường như cũng không có kiên nhẫn.

“Được rồi, không thành vấn đề, đối với người nên giả trang như thế nào? Giả trang thành người yêu?” Tiêu Nghệ Hàn nghi hoặc mà hỏi.

“Có thể rồi, đợi lát nữa hắc hắc sẽ tới, người... đem ta đặt tại trên giường, chỉ cần phát ra ... thanh âm là có thể rồi, tóm lại, không khiến người khác hiểu lầm đâu.” An Tả Gian tà tà cười, dường như đã sớm có âm mưu.

“Người... Quên đi, chỉ cần Lâm Linh không phát hiện, ta sẽ giúp người.” Tiêu Nghệ Hàn cười khổ, dường như là một thiên tử, cứ như vậy bị người dắt mũi.

“Được! Người là tốt nhất, Nghệ Hàn huynh.” An Tả Gian giờ phút này giống như một hài tử.

“Người là ai?” Thủ vệ của Tiêu Nghệ Hàn hỏi Tiêu Nghệ Kỳ.

“Hoàng Thượng... Tam đệ, ta tới gặp An đại nhân!” Tiêu Nghệ Kỳ nhớ tới An Tả Gian lừa gạt chính mình liền tức giận không thôi, giờ phút này An Tả Gian đã thành An Vương gia rồi?

“An đại nhân hử... Cái này... Ngài nếu không có chuyện? ... Trước đợi một lát...” Thủ vệ dường như có cái gì khó nói.

“Tại sao?” Tiêu Nghệ Kỳ kỳ quái, rõ ràng là An Tả Gian hẹn mình đến nơi này, giờ phút này còn nói không thể gặp?

“Bởi vì... Hoàng thượng nói, có chuyện tìm An Vương thương lượng, ngài nếu không có chuyện gấp cứ đợi lát nữa.” Thủ vệ dường như nói chuyện có chút trốn tránh, giống như có cái gì không thể nói.

“Hoàng thượng?” Tiêu Nghệ Kỳ đứng ở cửa, nghĩ lại hay là chờ đi, bất quá, trong phòng như thế nào lại... Âm ỉ như vậy? Tiêu Nghệ Kỳ đứng ở cửa, liền cố ý đem lỗ tai áp vào trên cánh cửa nghe lén.

“Nghệ Hàn, không tốt đâu, vạn nhất lúc nữa có người... Hử! Không nên sờ nơi này mà.” Thanh Âm mềm mại của An Tả Gian làm cho Tiêu Nghệ Kỳ cả người nhiệt huyết sôi trào, nhưng mà hắc hắc vừa gọi tên ai? Nghệ Hàn? Chẳng lẽ hắc hắc cùng hoàng huynh của chính mình...

“Này, ta làm gì có sờ nơi nào của người hử?” Tiêu Nghệ Hàn đem thanh âm đề đến thấp nhất hỏi, nghi hoặc mà nhìn An Tả Gian bộ dạng y phục chỉnh tề đang nằm dưới thân.

“Diễn kịch phải diễn đến cùng, người cởi y phục cho ta!” An Tả Gian cũng đem thanh âm hạ thấp.

“Người... Lần này ta giao dịch bị lỗ vốn rồi, còn muốn điên cùng người như vậy, ta... ta nếu như bị Lâm Linh cấm dục, ta nhất định sẽ giết người!” Tiêu Nghệ Hàn oán giận nói với An Tả Gian, sau đó đem y phục trên nửa người trên của mình cùng An Tả Gian cởi ra.

Tiêu Nghệ Kỳ kỳ quái, bên trong như thế nào lại không có thanh âm gì rồi? Lại gần sát mà nghe.

“Gian... Gian nhi của ta...” Tiêu Nghệ Hàn lắp bắp mà nói, cảm giác không được tự nhiên, nói: “Ta như thế nào buông người ra được đây? Nhìn nơi này của người thật xinh đẹp, nơi này, Nơi này... Còn có nơi này, ta thật muốn đem người một ngụm ăn sạch.” Tiêu Nghệ Hàn nói xong, liền lau mồ hôi, làm cho phiền tình như vậy, quả nhiên diễn rất khó nha.

“Kia... Ha... Không cần như vậy... Thôi vậy.” An Tả Gian cố ý phát ra tiếng thở dốc.

“Ta van người, người diễn rất giống như thật đi?” Tiêu Nghệ Hàn còn nói.

“Không diễn như thế thì làm sao khiến cho hắc hắc tin tưởng được hử? sờ ta đi! mau!” An Tả Gian nhìn thân ảnh ngoài cửa.

Tiêu Nghệ Hàn xem như hiểu được, nhảy vào hố lửa, cho dù có nước sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch cái hiểu lầm này rồi.

Tiêu Nghệ Kỳ sắp bạo phát rồi, hắc hắc cũng không rõ chính mình tại sao lại kích động như vậy.

Không để ý tới chuyện gì nữa liền vọt vào, nhìn thấy chính là...

Tay của Tiêu Nghệ Hàn đang vuốt ve trên người của An Tả Gian, chậm rãi mà đi xuống phía dưới, mà tay trái thì nắm chặt hai tay của An Tả Gian, cố định ở phía trên đầu.

Y phục của hai người lúc này đều đã cởi hết, chỉ còn lại nội khôi. Tiêu Nghệ Kỳ thực sự tức giận, cũng không quản người kia là ai, lập tức đem Tiêu Nghệ Hàn túm xuống giường.

“Các người... Các người đang làm gì?” Tiêu Nghệ Kỳ tức giận cũng không biết chính mình đang hỏi cái gì.

“Gì chứ? Người không phải cũng nhìn thấy rồi sao?” An Tả Gian chậm rãi từ trên giường đứng lên, đem nội y vừa cởi ra mặc vào.

Sau đó lại cấp cho Tiêu Nghệ Hàn một cái ánh mắt, cảnh cáo hẳn phải diễn.

“Đúng vậy.” Tiêu Nghệ Hàn không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ngênh hợp trả lời.

“Hoàng huynh, người không phải... Thích Lâm Linh sao? Người như thế nào có thể như vậy...” Tiêu Nghệ Kỳ kỳ quái, dường như chuyện này có nội tình.

“Ta... Ta thích chính là nam nhân, chỉ cần là mỹ nhân ta đều thích.” Bên ngoài thì nói như vậy nhưng trong lòng thì nghĩ thầm: “ngàn vạn lần đừng cho Lâm Linh nghe thấy câu này.”

“Thật sự?” thanh âm thất vọng của một người vang lên, Lâm Linh đang đứng ở trước cửa.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều hướng cánh cửa nhìn lại, thân ảnh Lâm Linh đơn bạc đứng ở nơi đó, nhìn về phía phòng, nước mắt không ngừng đảo quanh, nói: “Ta chỉ là... Muốn gọi Hoàng thượng trở về... Dùng bữa tối, ta thấy bây giờ không cần nữa rồi, ta đây không quấy rầy nữa.” Lâm Linh xoay người lập tức rời đi.

Tiêu Nghệ Hàn đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức mặc xong y phục, khuôn mặt trắng không còn chút máu mà liếc nhìn An Tả Gian một cái, nhẹ giọng nói: “Bị người hại chết rồi, chuyện ẩn cư núi rừng, ta cũng không dám làm phiền người nữa, chính người đối phó với nơi này đi!” Tiêu Nghệ Hàn nói xong liền lập tức xông ra bên ngoài.

“Này!” An Tả Gian quệt miệng, nói: “Điển hình trọng sắc khinh bạn!” An Tả Gian trong miệng không ngừng lầu bầu.

“Cái gì? Người nói cái gì.” Sắc mặt của Tiêu Nghệ Kỳ hết sức khó xem, cảm thấy chính mình bị vui đùa một lần nữa, xem ra cũng nhanh đã đến cực hạn rồi.

“Ta... Ta không nói cái gì cả... Cái kia... Ta đi giúp Hoàng thượng giải thích rõ ràng với Di Phi...” An Tả Gian nghĩ muốn chuồn đi.

Tiêu Nghệ Kỳ lập tức đem An Tả Gian túm trở về, ôm vào trong ngực, nói: “Người còn muốn đi chỗ nào? Chúng ta chậm rãi tính sổ đi.” Nói xong, lập tức đem An Tả Gian đặt ở trên giường.

“Này! Ta là Vương gia... Đừng... Làm càn... Ha... Không nên nhanh như vậy...” An Tả Gian cảm giác y phục trên người bị xé xuống, giữa hai chân lúc này có chút lạnh lẽo.

“Bị người khác chạm qua rồi, còn muốn ta bỏ qua cho người? ưm?” Tiêu Nghệ Kỳ cười tà, sau đó hung hăng mà hôn An Tả Gian.

“Người là gì của ta hả? Dựa vào cái gì... Đừng... Như vậy quẫn ta...” An Tả Gian dùng chân đá Tiêu Nghệ Kỳ, nhưng mà hai tay đã bị Tiêu Nghệ Kỳ cố định ở phía trên.

“Ta là gì của người sao?” Tiêu Nghệ Kỳ cười, nói: “Buổi tối hôm đó, hai chúng ta không phải đã viên phòng rồi sao? “Phu nhân của ta”. Tiêu Nghệ Kỳ cười, cảm thấy muốn đem An Tả Gian nuốt vào bụng.

“Ta... Người...” An Tả Gian có chút xấu hổ, trên mặt có chút nhuộm đỏ.

Tiêu Nghệ Kỳ cười khổ, ngẫm lại chính là bị An Tả Gian bức đến không biết làm sao?

Lúc đầu, thật sự là thích đi, không nghĩ tới hẳn, Tiêu Nghệ Kỳ cũng sẽ có một ngày gặp phải chuyện khó khăn.

“Lâm Linh, Lâm Linh...” Tiêu Nghệ Hàn túm lấy cánh tay của Lâm Linh, nói: “Không nên hiểu lầm.” Tiêu Nghệ Hàn thành khẩn xin lỗi.

“Ta không có tức giận, Hoàng thượng có lựa chọn của chính mình...” Lâm Linh cúi đầu, ngữ khí dường như mang theo thương tâm.

“Ta không có! Ai nha, không phải như người nghĩ đâu, đều là hấn không tốt, tóm lại, ta không phải cố ý.” Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên cảm giác được càng nói lại càng ngày càng mập mờ.

“Ách? Ta biết rồi.” Lâm Linh cúi đầu càng thấp hơn.

“Người không biết! Ta cùng hấn là giao dịch, hấn có bằng hữu trên cả nước, người có biết không, lần này ta đi sẽ không có ý định trở về? Ta muốn cùng người, vĩnh viễn rời đi cái nơi hoàng cung tranh đấu kia!” Tiêu Nghệ Hàn đột nhiên nói nhiều như vậy, nhưng như trước độc tài.

“Ta không cần giang sơn nữa, ta cũng đã lập di chiếu rồi, ta chỉ muốn người! Chúng ta cùng nhau ẩn cư núi rừng, còn An Tả Gian đáng chết kia có quan hệ rất lớn, hấn có nhiều bằng hữu, cho nên muốn tìm một cái địa phương như vậy khẳng định là không khó, người có hiểu hay không, về phần cái kia... Ai nha, là làm trò cho Tam đệ xem thôi!” Tiêu Nghệ Hàn một hơi nói nhiều như vậy, đem Lâm Linh dọa sợ.

“Oh, chính là Hoàng thượng không cần giang sơn...” trong mắt Lâm Linh lộ ra một tia sầu lo.

“Không có quan hệ, chỉ cần có người! Là đủ rồi...” Tiêu Nghệ Hàn chặn ngang ôm lấy Lâm Linh.

40. Chương 40: Kết Thúc

“Này, ta nói, kể chuyện đi, người mau tiếp tục.” Trong quán trà tràn ngập âm thanh ồn ào, chưởng quỹ cười đánh bàn tính.

Người kể chuyện chính là một lão đầu đang vuốt ve cằm của mình, nói: “Cứ như vậy, Ngọc quốc năm thứ mười bốn liền thay đổi Hoàng Đế- là Nghệ Uẩn, cứ như vậy cùng với nam phi mà mình yêu cùng nhau ẩn cư núi rừng, cho đến hiện tại là do Uẩn Vương tại vị, lấy niên hiệu là Di Uẩn.”

“Oh, cứ như vậy hả? thật là nghĩ không ra, một người Hoàng đế tốt, không thương giang sơn lại muốn yêu một người giả thái giám? thật sự là kì quái rồi.” trà khách ăn điểm tâm, uống nước trà nghị luận.

“Chưởng quỹ.” Tiểu nhị nhỏ giọng kêu chưởng quỹ.

“Gì chứ?” Chưởng quỹ mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn, giống như năm tháng không hề lưu lại trên mặt hấn bất kì dấu vết gì.

“Lão bản... Nương, ở phía sau phát giận, ngài mau đi xem một chút đi, chúng ta đều không được rồi.” Điểm tiểu nhị mặc dù nói nhỏ giọng, nhưng mà tất cả trà khách phía sau đều nghe được.

“Ha ha, Tiêu chưởng quỹ vẫn là bị thê quản nghiêm nha, mau mau đi đi, đại tẩu lúc nào thì sinh hả?” Các trà khách đều cười.

“Ai, hấn hả? Ai biết, cũng đã hoài thai hơn một năm rồi, cũng không sinh, gây sức ép cho ta muốn chết, ta đi một chút sẽ trở lại, các vị cứ chậm rãi mà dùng.” Chưởng quỹ cười khổ đi đến viện tử phía sau.

“Ta không nên ăn!”

“Loảng xoảng ...” trên mặt đất đều là dước.

“Đi ra ngoài đi.” Tiêu Nghệ Hàn làm cho người hầu đi ra ngoài.

“Lâm Linh, làm sao vậy? Như thế nào lại tức giận nhiều như vậy?” Nhìn cái bụng thật to của Lâm Linh, Tiêu Nghệ Hàn tính tình tốt làm cho người ta sợ hãi, nhưng thật ra là đối với Lâm Linh hiểu rõ.

“Ta không nên ăn! Người từ chỗ nào mà đem về làm cho ta thế này... Cái được gì đó? Ăn một miếng liền biến ta thành như vậy rồi, bây giờ thì tốt lắm, ta một đại nam nhân mang thai? Ta không nên! Hơn nữa, cũng một năm rưỡi rồi, ngay cả một động tĩnh cũng không có, vạn nhất... Thai tử trong bụng có chuyện?” Lâm Linh bấu môi, ăn ô mai trên bàn.

“Lâm Linh, không thể như vậy nha, đừng phụ tức giận đối với hài tử không tốt. Được này chính là do Tam đệ từ một miếu tộc người tại Trà Quốc mà cầu được, nghe nói, một năm rưỡi có thể sinh nở. Nhìn người, cũng sắp đến ngày lâm bồn rồi, như thế nào còn tức giận nhiều như vậy?” Tiêu Nghệ Hàn tính tình tốt, làm cho người ta không thể tin được đây là một đời hoàng đế.

“Ta... Ai nha, không được... Đau quá...” Lâm Linh đau đớn mà la lớn...

“Oa...” một tiếng khóc trẻ con vang lên, bọn họ rốt cục có hài tử của chính mình rồi.

“Ta sắp chết...” Lâm Linh đầu đầy mồ hôi, cầm lấy y phục của Tiêu Nghệ Hàn, nói: “Hỗn đản! Người...”

“Chờ một chút, dường như còn một đứa.” Bà mẹ nói.

“Hả!” Lâm Linh kêu thảm thiết một tiếng, hài tử thứ hai cũng được sinh ra.

“Hỗn đản! Tiêu Nghệ Hàn, ta nhất định... không để yên cho người!” Lâm Linh kêu.

“Chúc mừng nha, chủng quý, là hai nam hài, Tiêu gia các người có người nối dõi rồi.” Bà mẹ cười, ôm trong tay hai tiểu sinh mạng, đưa đến tay của Tiêu Nghệ Hàn.

“Lâm Linh, người xem xem, là con của chúng ta.”

Lâm Linh đầu đầy mồ hôi, nhìn hài tử của chính mình cười, nói: “Người sau này chính mình chiếu cố đi, ta mặc kệ đó.” Lâm Linh có chút hờn giận.

“được, ta sẽ chiếu cố.” Tiêu Nghệ Hàn sủng nịch hôn trán của Lâm Linh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-khong-yeu-yeu-thai-giam>